

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิธีการตรึงปิยะสุ และเสนอแนวทางการพัฒนาวิธีการตรึงปิยะสุในโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) โดยการวิเคราะห์เอกสารและสัมภาษณ์ผู้เกี่ยวข้อง ซึ่งผู้วิจัยใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเป็นทางการ กึ่งทางการ และไม่เป็นทางการ โดยการสัมภาษณ์รายบุคคล จากผู้บริหาร ครู และนักเรียน การสัมภาษณ์ด้วยวิธีการสนทนากลุ่ม (Focused group) กับนักเรียนที่ทำหน้าที่เป็นองค์การบริหารองค์การนักเรียน (อบน.) ของโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร ซึ่งเป็นการสัมภาษณ์เพื่อศึกษาปัญหา และวิธีการที่ใช้ในการตรึงปิยะสุนักเรียน และการสัมภาษณ์โดยการสนทนากลุ่มเฉพาะเจาะจง (Focused group) ผู้เชี่ยวชาญทางด้านตรึงปิยะสุ โดยเป็นการสัมภาษณ์เพื่อศึกษาวิธีการพัฒนาการตรึงปิยะสุในโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร โดยเสนอผลการดำเนินการวิจัยเป็น 3 ตอนดังนี้

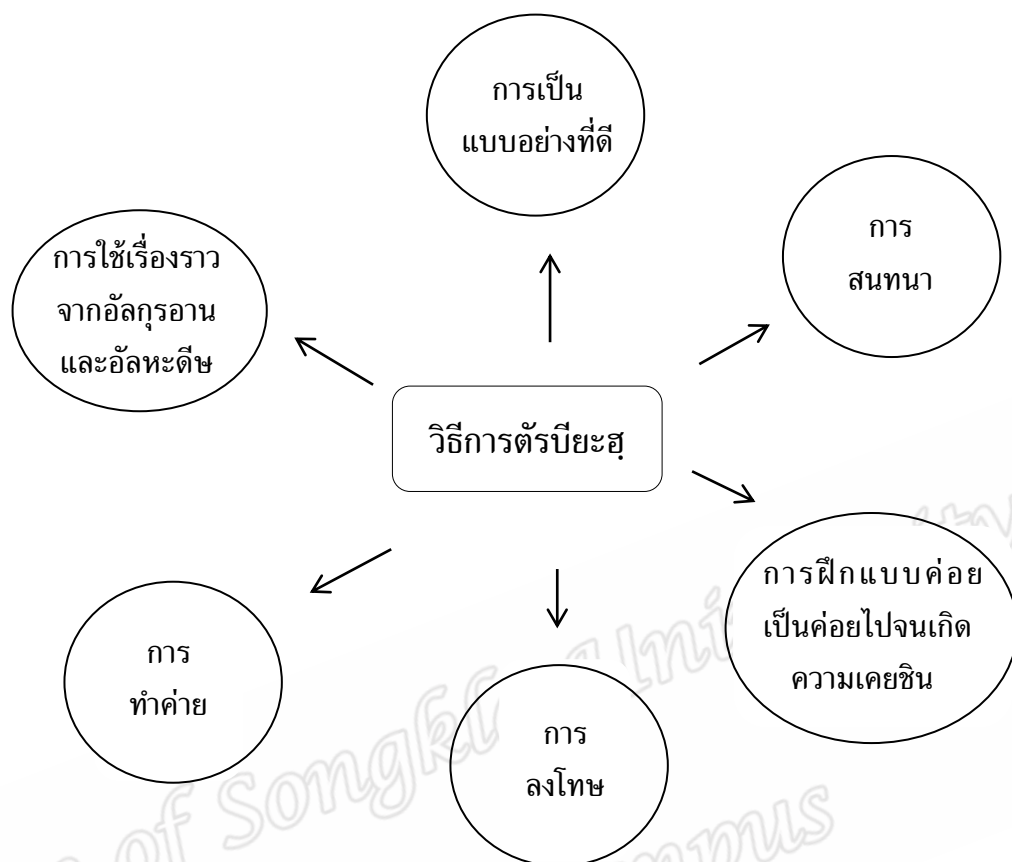
ตอนที่ 1 วิธีการตรึงปิยะสุในโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร

ตอนที่ 2 ปัญหาในการตรึงปิยะสุในโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร

ตอนที่ 3 การพัฒนาวิธีการตรึงปิยะสุในโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร

ตอนที่ 1 วิธีการตรึงปิยะสุในโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร

จากการศึกษาเอกสารพบว่า วิธีการตรึงปิยะสุโดยทั่วไป สามารถแบ่งได้เป็น 5 วิธีการ ได้แก่ การตรึงปิยะสุด้วยเรื่องราวในอัลกุรอานและอัลหะดีษ การตรึงปิยะสุด้วยการเป็นแบบอย่างที่ดี การตรึงปิยะสุด้วยการสนทนา การตรึงปิยะสุด้วยการฝึกฝนแบบค่อยเป็นค่อยไปจนเกิดความเคยชิน การตรึงปิยะสุด้วยการลงโทษ และการตรึงปิยะสุด้วยวิธีการอื่น นอกเหนือจากที่ค้นพบในเอกสารก็คือ การตรึงปิยะสุด้วยการจัดค่ายเพื่อให้ความรู้และจำลองสถานการณ์จริง ดังนั้นผู้วิจัยจึงใช้วิธีการสร้างแบบสัมภาษณ์โดยศึกษาวิธีการตรึงปิยะสุในโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคารโดยใช้กรอบของการศึกษาตามเอกสารที่ค้นพบในเอกสารที่เกี่ยวข้อง ภายในขอบเขตของเนื้อหาด้วยวิธีการข้างต้น และพบว่าวิธีการตรึงปิยะสุในโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร ใช้วิธีการตรึงปิยะสุ โดยใช้เรื่องราวจากอัลกุรอานและอัลหะดีษเป็นฐานในการตรึงปิยะสุด้วยวิธีการอื่น ๆ โดยพบว่า เรื่องราวจากอัลกุรอานและอัลหะดีษนั้น เป็นฐานที่นำไปสู่การตรึงปิยะสุด้วยการเป็นแบบอย่างที่ดี การตรึงปิยะสุด้วยการสนทนา การตรึงปิยะสุด้วยการฝึกฝนแบบค่อยเป็นค่อยไปจนเกิดความเคยชิน การตรึงปิยะสุด้วยการลงโทษ และการตรึงปิยะสุด้วยการจัดค่ายเพื่อให้ความรู้และจำลองสถานการณ์จริง ดังแผนภาพที่ 1

แผนภาพที่ 1 : แสดงวิธีการตัดบียะฮูนักเรียนในโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร

จากแผนภาพสรุปได้ว่า วิธีการตัดบียะฮูในโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร มี 6 วิธีการดังนี้

1. การตัดบียะฮูด้วยวิธีการใช้เรื่องราวจากอัลกุรอานและอัลหะดีษ

การตัดบียะฮูด้วยการใช้เรื่องราวจากอัลกุรอานและอัลหะดีษ นับว่าเป็นฐานในการตัดบียะฮูในทุกวิธีการของโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร เพราะไม่ว่าจะใช้การตัดบียะฮูด้วยวิธีการไหน ล้วนต้องอาศัยการตัดบียะฮูโดยใช้เรื่องราวจากอัลกุรอานและอัลหะดีษร่วมด้วยทั้งสิ้น นายอับดุลเลาะ เซ็ง ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายตัดบียะฮูนักเรียน ยังได้กล่าวถึงการตัดบียะฮูนักเรียนด้วยการใช้เรื่องราวจากอัลกุรอานและอัลหะดีษว่า

“การใช้เรื่องราวจากอัลกุรอานและอัลหะดีษ เป็นวิธีการที่สำคัญอย่างยิ่งในการตรึงบียะสุนักเรียน เพราะเป็นเรื่องราวที่ส่งผลต่ออารมณ์และความรู้สึกของผู้ ถูกตรึงบียะสุนักเรียน เพราะอัลกุรอานและอัลหะดีษเป็นทางนำในทุก ๆ ด้านของมุสลิมทุกคน เนื่องด้วยเป็นสิ่งที่ละเอียดอ่อนและเต็มไปด้วยเหตุผลและบทเรียน ถึงแม้ว่าเรื่องราวเหล่านั้นจะผ่านพ้นมาเนิ่นนานแล้วก็ตาม แต่ก็ยังมีผลลัพธ์ที่ดีจากการเร่งเร้าความรู้สึกส่วนลึกในจิตใจของนักเรียน และช่วยผลักดันให้ไปสู่การเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิต เจตนารมณ์ ความตั้งใจ ตลอดจนการปฏิบัติตนในวิถีชีวิตประจำวัน”

อับดุลเลาะห์ เซ็ง

ดังนั้น โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคารจึงให้ความสำคัญต่อการตรึงบียะสุนักเรียน การใช้เรื่องราวจากอัลกุรอานและอัลหะดีษเป็นอันดับแรก โดยมีวิธีการดังต่อไปนี้

1.1 มีการประเมินเลื่อนและกำหนดชั้นของครูและผู้บริหารโดยใช้ความรู้ความสามารถในด้านอัลกุรอานและอัลหะดีษเป็นส่วนหนึ่งของเกณฑ์ในการประเมิน

ดังที่ เกลัชกร ยูซุฟ นิมะ ได้กล่าวไว้ว่า

“ครูทุกคนจะมีระดับหรือว่าชั้น โดยโรงเรียนจะวางระบบว่า ในแต่ละชั้นครูจะต้องทำอะไรได้บ้าง และอัลกุรอาน และอัลหะดีษ ก็เป็นเรื่องสำคัญเรื่องหนึ่งที่โรงเรียนนำมาประเมินครู เมื่อครูได้ทราบถึงมาตรฐานที่โรงเรียนได้กำหนดไว้ในแต่ละชั้นแล้ว ครูก็จะเลือกว่าตัวเองอยู่ในระดับไหน และก็จะเลือกที่จะให้ประเมินในระดับนั้น โดยโรงเรียนมีเกณฑ์ตายตัวอยู่แล้วว่า ฐานของเงินเดือนจะต้องเท่ากัน และคราวนี้ก็มาดูในส่วนของชั้นที่ครูจะไต่ขึ้นมา ซึ่งในระดับสูง ๆ จริง ๆ ของเรามีไม่มากนัก คนที่จะไต่ในระดับที่สูง ต้องใช้ความพยายามและมีความสามารถรอบด้าน ทั้งในด้านการตรึงบียะสุนักเรียน การฝึกอบรมเพื่อนครู การเผยแพร่ผลงาน หรือการทำวิจัย แต่ก็มีคนทำได้ เพราะเขาพยายามและพัฒนาตัวเองอยู่เสมอ อย่างเลาะห์ เซ็ง ก็เป็นคนหนึ่งที่พยายาม และก็ทำได้”

เกลัชกร ยูซุฟ นิมะ

เพื่อเป็นจุดเริ่มต้นการสร้างให้ครูผู้เป็นมูร้อบบียะได้เป็นผู้ที่ไขว่คว้า และพัฒนาตนเองอยู่เสมอในด้านอัลกุรอานและอัลหะดีษ โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคารจึงกำหนดให้มีการเลื่อนชั้นและกำหนดฐานเงินเดือนของครูโดยใช้ความสามารถในด้านอัลกุรอานและอัลหะดีษ การหมั่นศึกษาหาความรู้และการเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อตรึงบียะสุนักเรียนตนเองมาเป็นเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

1.1.1 ครูมุอัลลิม สำหรับครูมุอัลลิม เป็นครูที่อยู่ในขั้นการเตรียมพร้อมสู่การเป็นครู มุร็อบบีย์ หรือร่วมเป็นครูมุร็อบบีย์กับครูท่านอื่น ๆ ให้แก่ผู้ที่อยู่ในกลุ่มศึกษาอิสลามระดับเบื้องต้น อยู่ในกลุ่มศึกษาอิสลามในระดับกลาง มีความสามารถในการท่องจำอัลกุรอานได้ร้อยละ 30 ของซูเราะฮ์ตามหลักสูตรของกลุ่มศึกษาอิสลามระดับต้น (ตั้งแต่ซูเราะฮ์อันนาส - ซูเราะฮ์อัลอะอะลา) พร้อมทั้งเข้าร่วมในการศึกษาอัลกุรอานอย่างเป็นระบบ และเข้าร่วมกิจกรรมตัมบียะฮ์มากกว่าร้อยละ 85 เข้าร่วมอบรมพัฒนาสู่การเป็นมุร็อบบีย์ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 จัดกิจกรรมตัมบียะฮ์ไม่น้อยกว่าร้อยละ 75 โดยประเมินจากแบบบันทึกการเข้าร่วม/จัดกิจกรรม และคำสั่งโรงเรียนในเรื่องการเป็นมุร็อบบีย์ มีความสามารถในการสอนบูรณาการอิสลามด้วยบรรยากาศ และกิจกรรมการเรียนรู้ที่บูรณาการความเป็นอิสลามในการจัดการเรียนรู้ให้แก่นักเรียน

1.1.2 ครูมุร็อบบีย์ เป็นครูที่อยู่ในขั้นมุร็อบบีย์ เป็นผู้นำให้แก่ผู้ที่อยู่ในกลุ่มศึกษาอิสลามระดับเบื้องต้น และกำลังศึกษาอิสลามอยู่ในระดับกลาง มีความสามารถในการท่องจำอัลกุรอานได้ร้อยละ 30 ของซูเราะฮ์ตามหลักสูตรของกลุ่มศึกษาอิสลามระดับต้น (ตั้งแต่ซูเราะฮ์อันนาส - ซูเราะฮ์อัลอะอะลา) เข้าร่วมสอนอัลกุรอานกับครูท่านอื่น และเข้าร่วมกิจกรรมตัมบียะฮ์มากกว่าร้อยละ 85 เข้าร่วมอบรมพัฒนาสู่การเป็นมุร็อบบีย์ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 จัดกิจกรรมตัมบียะฮ์ไม่น้อยกว่าร้อยละ 75 โดยประเมินจากแบบบันทึกการเข้าร่วม/จัดกิจกรรม และคำสั่งโรงเรียนในเรื่องการเป็นมุร็อบบีย์ มีความสามารถในการสอนบูรณาการอิสลามด้วยบรรยากาศการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ เนื้อหาโดยการนำร่องบางหน่วยการเรียนรู้ที่บูรณาการความเป็นอิสลามในการจัดการเรียนรู้ให้แก่นักเรียน

1.1.3 ครูชำนาญการ เป็นผู้นำให้แก่ผู้ที่อยู่ในกลุ่มศึกษาอิสลามระดับกลาง และกำลังศึกษาอิสลามอยู่ในระดับสูง เป็นผู้ที่มีความสามารถในการท่องจำอัลกุรอานได้ร้อยละ 30 ของซูเราะฮ์ตามหลักสูตรของกลุ่มศึกษาอิสลาม (ตั้งแต่ซูเราะฮ์อันนาส - ซูเราะฮ์อัลอะอะลา) สามารถสอนอัลกุรอานได้ และเข้าร่วมกิจกรรมตัมบียะฮ์มากกว่าร้อยละ 85 เข้าร่วมอบรมพัฒนาสู่การเป็นมุร็อบบีย์ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 จัดกิจกรรมตัมบียะฮ์ไม่น้อยกว่าร้อยละ 75 โดยประเมินจากแบบบันทึกการเข้าร่วม/จัดกิจกรรมและคำสั่งโรงเรียนในเรื่องการเป็น มุร็อบบีย์ มีความสามารถในการสอนบูรณาการอิสลามด้วยบรรยากาศการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ เนื้อหาโดยการนำร่องบางหน่วยการเรียนรู้และผลิตเอกสารที่บูรณาการความเป็นอิสลามในการจัดการเรียนรู้ให้แก่นักเรียน

1.1.4 ครูเชี่ยวชาญ เป็นผู้นำให้แก่ผู้ที่อยู่ในกลุ่มศึกษาอิสลามระดับกลาง เป็นครูที่อยู่ในกลุ่มศึกษาอิสลามระดับบริหาร จะต้องเป็นผู้ที่มีความสามารถในการท่องจำอัลกุรอานได้ร้อยละ 30 ของซูเราะฮ์ตามหลักสูตรของกลุ่มศึกษาอิสลามระดับกลาง สามารถสอนอัลกุรอานได้ และเข้าร่วมกิจกรรมตัมบียะฮ์มากกว่าร้อยละ 95 เข้าร่วมอบรมพัฒนาสู่การเป็นมุร็อบบีย์ไม่น้อยกว่าร้อยละ 90 จัดกิจกรรมตัมบียะฮ์ไม่น้อยกว่าร้อยละ 85 โดยประเมินจากแบบบันทึกการเข้าร่วม/จัดกิจกรรมและคำสั่งโรงเรียนในเรื่องการเป็นมุร็อบบีย์

มีความสามารถในการสอนบูรณาการอิสลามด้วยบรรยากาศการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ เนื้อหาโดยการนำร่องบางหน่วยการเรียนรู้และผลิตเอกสาร และสามารถสอนคนอื่นภายในกลุ่มสาระเดียวกันให้สามารถจัดกิจกรรมที่บูรณาการความเป็นอิสลามในการจัดการเรียนรู้ให้แก่นักเรียน

1.1.5 ครูเชี่ยวชาญพิเศษ เป็นผู้นำให้แก่ผู้ที่อยู่ในกลุ่มศึกษาอิสลามระดับสูง เป็นครูที่อยู่ในกลุ่มศึกษาอิสลามระดับผู้นำ เป็นผู้ที่มีความสามารถในการท่องจำอัลกุรอานได้ร้อยละ 30 ของซูเราะฮ์ตามหลักสูตรของกลุ่มศึกษาอิสลามระดับ กลาง (ตั้งแต่ซูเราะฮ์อันนะบาว – ซูเราะฮ์อัลมุซซัหมิล) สามารถสอนอัลกุรอานและเป็นวิทยากรอบรมได้ และเข้าร่วมกิจกรรมดัตบียะฮ์มากกว่าร้อยละ 95 เข้าร่วมอบรมพัฒนาสู่การเป็นมูร็อบบีย์ไม่น้อยกว่าร้อยละ 90 จัดกิจกรรมดัตบียะฮ์ไม่น้อยกว่าร้อยละ 85 โดยประเมินจากแบบบันทึกการเข้าร่วม/จัดกิจกรรม และคำสั่งโรงเรียนในเรื่องการเป็นมูร็อบบีย์ มีความสามารถในการสอนบูรณาการอิสลามด้วยบรรยากาศการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ เนื้อหาโดยการนำร่องบางหน่วยการเรียนรู้และผลิตเอกสาร และสามารถเป็นวิทยากรของโรงเรียนในการสอนครูให้สามารถจัดกิจกรรมที่บูรณาการความเป็นอิสลามในการจัดการเรียนรู้ให้แก่นักเรียน

1.1.6 ครูต้นแบบ เป็นผู้นำให้แก่ผู้ที่อยู่ในกลุ่มศึกษาอิสลามระดับสูง เป็นครูที่อยู่ในกลุ่มศึกษาอิสลามระดับผู้นำ เป็นผู้ที่มีความสามารถในการท่องจำอัลกุรอานได้ร้อยละ 30 ของซูเราะฮ์ตามหลักสูตรของกลุ่มศึกษาอิสลาม (ตั้งแต่ซูเราะฮ์อันนะบาว – ซูเราะฮ์อัลมุซซัหมิล) สามารถสอนอัลกุรอานและเป็นวิทยากรอบรมได้ และเข้าร่วมกิจกรรมดัตบียะฮ์มากกว่าร้อยละ 95 เข้าร่วมอบรมพัฒนาสู่การเป็นมูร็อบบีย์ไม่น้อยกว่าร้อยละ 90 จัดกิจกรรมดัตบียะฮ์ไม่น้อยกว่าร้อยละ 85 โดยประเมินจากแบบบันทึกการเข้าร่วม/จัดกิจกรรมและคำสั่งโรงเรียนในเรื่องการเป็นมูร็อบบีย์ มีความสามารถในการสอนบูรณาการอิสลามด้วยบรรยากาศการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ เนื้อหาโดยการนำร่องบางหน่วยการเรียนรู้ ผลิตเอกสาร สามารถเป็นวิทยากรของโรงเรียนในการสอนครูให้สามารถจัดกิจกรรมที่ บูรณาการความเป็นอิสลามในการจัดการเรียนรู้ให้แก่นักเรียน และสามารถทำวิจัยเผยแพร่ในสิ่งที่ได้ศึกษาสู่สาธารณชนได้

1.2 วิธีการนำเรื่องราวจากอัลกุรอานและอัลหะดีษมาใช้ในการดัตบียะฮ์นักเรียน

สำหรับวิธีการดัตบียะฮ์นักเรียนโดยการใช้เรื่องราวจากอัลกุรอานและอัลหะดีษนั้น ครูมูร็อบบีย์ในโรงเรียนขนาดใหญ่วิทยาคารได้นำมาใช้ในการดัตบียะฮ์นักเรียนดังวิธีการต่อไปนี้

1.2.1 ใช้ในการให้ความรู้ แนะนำหรือตักเตือนนักเรียนในกิจกรรมเข้าแถวตอนเช้า

การนำเรื่องราวจากอัลกุรอานอัลกุรอานและอัลหะดีษมาใช้ในการตรึงปิยะสุนักเรียน ในกรณีที่ครูต้องการให้ความรู้ แนะนำ หรือตักเตือนนักเรียนในบางเรื่อง เช่น เรื่องการรักษาความสะอาด ครูก็จะยกตัวอย่างอัลหะดีษที่เกี่ยวกับการรักษาความสะอาด ซึ่งประกอบด้วย ประโยชน์หรือข้อดีของการรักษาความสะอาด โทษของการไม่รักษาความสะอาด หลังจากนั้นครูก็จะเชื่อมโยงไปสู่การขอความร่วมมือจากนักเรียนในเรื่องของการรักษาความสะอาด ซึ่งในกรณีของการทำกิจกรรมเข้าแถวในตอนเช้า นั้น นอกจากครูหรืออบบิยะจะเป็นผู้ตรึงปิยะสุนักเรียนแล้ว ยังมีนักเรียนที่ทำหน้าที่เป็นองค์การบริหารองค์การนักเรียน (อบน.) ก็มีส่วนร่วมในการตรึงปิยะสุนักเรียนด้วยกันอีกด้วย โดยนักเรียนที่เป็นตัวแทนขององค์การบริหารองค์การนักเรียน ก็จะยกอัลกุรอานหรืออัลหะดีษมาให้ความรู้ แนะนำหรือตักเตือนเพื่อนนักเรียนด้วยกันเช่นเดียวกับที่ครูใช้

1.2.2 ใช้ในกระบวนการจัดการเรียนรู้ในห้องเรียน

โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร เป็นโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาที่จดทะเบียนเป็นโรงเรียนเอกชนประเภทสามัญ ที่ไม่ใช่จดทะเบียนเป็นโรงเรียนเอกชนประเภทสอนศาสนา ดังนั้นในหลักสูตรของโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร จึงแตกต่างจากโรงเรียนเอกชนทั่วไป ที่ผู้บริหารและนักเรียนเป็นมุสลิมส่วนใหญ่ ที่ได้กำหนดให้มีวิชาที่เกี่ยวข้องกับศาสนาอิสลามแบบเด่นชัดเป็นรายวิชา และมีรายวิชาที่เป็นวิชาสามัญไว้ต่างหาก โดยการสอนศาสนาและสามัญไม่ได้ถูกนำมาสอนแบบเชื่อมโยงกัน แต่หลักสูตรของโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคารจะกำหนดให้มีรายวิชาสามัญที่โรงเรียนได้กำหนดให้ครูได้จัดการเรียนรู้ในห้องเรียนที่เชื่อมโยงกับหลักการของอิสลาม โดยไม่ได้แบ่งแยกเป็นวิชาสามัญหรือวิชาศาสนา โดยวิธีการให้ครูจัดทำแผนบูรณาการความรู้เกี่ยวกับอิสลามด้วยการจัดการเรียนรู้ในห้องเรียนด้วยการนำความรู้จากอัลกุรอานและอัลหะดีษไปสอดแทรกในวิชาที่สอน จึงส่งผลให้นักเรียนสามารถมีความรู้เกี่ยวกับอัลกุรอานและอัลหะดีษได้จากการเรียนวิชาสามัญทั่วไป เช่น นักเรียนสามารถเรียนรู้เรื่องของชั้นต่าง ๆ ของโลกในวิชาวิทยาศาสตร์นำมาเชื่อมโยงกับอัลกุรอานที่มีการกล่าวถึงชั้นต่าง ๆ ของโลก เป็นต้น ซึ่งการจัดการเรียนรู้ในห้องเรียนด้วยวิธีการนี้ จะส่งผลให้นักเรียนสามารถเข้าถึงแก่นของอัลกุรอานและอัลหะดีษที่มีอยู่จริงและพิสูจน์ได้ ผ่านทางทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ นอกจากนี้ ยังมีในบางทฤษฎีที่ขัดแย้งกันระหว่างอัลกุรอานและอัลหะดีษกับวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ ก็ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนรู้ถึงวิธีการคิดและวิเคราะห์ ที่เชื่อมโยงกับหลักความเชื่อและการค้นคว้าหาความจริงที่มาจากอัลกุรอานหรืออัลหะดีษ

นางสาวฮานีพะ เจ๊ะเต๊ะ ครูผู้สอนประจำวิชาวิทยาศาสตร์ได้กล่าว

ว่า

“ทุกครั้งที่ย้อนเกี่ยวกับการค้นพบของวิทยาศาสตร์ที่ถูกเรียกว่า เป็นสิ่งที่ทันสมัยและเด่นชัดสำหรับผู้คนทั่วไปนั้น เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับอัลกุรอานที่ผ่านพ้นมาหลายพันปีมาแล้ว และได้มีการกล่าวเรื่องนี้ไว้ก่อนหน้า ก็จะมีผลต่อความสนใจในการศึกษาค้นคว้าของนักเรียนมากยิ่งขึ้น โดยนักเรียนจะตื่นเต้นเมื่อพบว่า ในอัลกุรอานมีการกล่าวในบางเรื่องแข่งหน้าคำว่าวิทยาศาสตร์ นักเรียนก็จะหันมาให้ความสำคัญกับอัลกุรอาน และจะหมั่นศึกษาและคอยถามควบบัญกับการเรียนวิทยาศาสตร์ ทำให้พวกเขาารู้สึกว่า พวกเขาเหนือกว่า และอาจจะได้รู้ในบางเรื่องที่เป็นความจริงก่อนผู้ที่ไม่ศึกษาอัลกุรอาน เพราะพวกเขามีอัลกุรอานที่เป็นสิ่งที่บ่งบอกถึงความจริงอยู่ในมือ”

ฮานีฟะ เจ๊ะเต๊ะ

1.2.3 ใช้ในการตรึงบียะฮ์หลังการละหมาด

กิจกรรมที่มีในช่วงหลังละหมาดก็คือ การเชิญวิทยากรที่มีความรู้หรือเชี่ยวชาญในเรื่องที่นักเรียนสนใจใช้ในกิจกรรมหลังละหมาดมัฆริบ ซึ่งจะมีครู/วิทยากรนอกมาบรรยายให้นักเรียนฟัง และมุร้อบบียะฮ์ก็จะใช้ช่วงหลังละหมาด ในการตักเตือนนักเรียนที่ทำความผิด ฝึกมารยาทนักเรียนในเรื่องต่าง ๆ ตลอดจนการฝึกนักเรียนให้เคยชินต่อการอ่าน ดุอาอ์หลังละหมาด การอ่านอัลกุรอาน และการอ่านอัซฮัร

1.2.4 ใช้กำหนดให้เป็นส่วนหนึ่งในกิจกรรมที่โรงเรียนได้กำหนดให้มีตามหลักสูตรบูรณาการอิสลาม

การใช้สื่อในกิจกรรมการตรึงบียะฮ์เป็นสิ่งที่โรงเรียนขนาดใหญ่วิทยาคารให้ความสำคัญเป็นอย่างมาก เพราะมีความต่อเนื่องในการดำเนินการ ซึ่งโรงเรียนได้กำหนดให้มีการเอาใจใส่ผู้ถูกตรึงบียะฮ์อย่างใกล้ชิด มีระเบียบวินัย มีการจัดทำแผนงานหลักสูตร และกำหนดให้มีการติดตามผลอย่างชัดเจน ซึ่งนำไปสู่การประเมินการดำเนินงานของครูและบุคลากรในโรงเรียน เป็นกิจกรรมที่ก่อให้เกิดทักษะแก่ผู้ที่เข้าร่วมกิจกรรม จนกลายเป็นบุคลิกประจำตัวของผู้ที่ได้เข้าร่วมกิจกรรม ทั้งในด้านความเป็นผู้นำ ด้านคำพูด ด้านกิริยามารยาท และการแสดงออกอื่น ๆ จากการศึกษาพบว่า โรงเรียนขนาดใหญ่วิทยาคาร มีกิจกรรมที่ใช้เรื่องราวจากอัลกุรอานและอัลหะดีษเป็นสื่อดังต่อไปนี้

1.2.4.1 กิจกรรมฮาลาเกาะห์ (กลุ่มศึกษาอิสลาม) สำหรับครูและนักเรียน เป็นกิจกรรมที่ทางโรงเรียนได้กำหนดให้จัดขึ้นทุกสัปดาห์ ในคาบเรียนที่ 1 และ 2 ของวันศุกร์ เป็นกิจกรรมที่ศึกษาเรื่องราวของอัลอิสลามโดยมีวิธีการและกำหนดเวลาในการศึกษาดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงกิจกรรมและเวลาในการดำเนินกิจกรรมฮาลาเกะฮุของครูและนักเรียน
โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร

ลำดับ	กิจกรรม	เวลาที่ใช้
1	เริ่มด้วยข้อเตือนใจจากอัลลอฮ์ (ตัสกียะฮ์)	3-10 นาที
2	นำเสนออัลกุรอาน และตัฟซีร์	30 นาที
3	แจ้งเพื่อทราบ (ข่าวสาร บอกเล่า share เรื่องดี ๆ กัน)	5 นาที
4	นำเสนอวิชาหะดีษ / ซีเราะฮ์	20 นาที
5	สอบถามเพื่อนสหาย ลูก ๆ ด้วยความห่วงใยและแก้ปัญหา (เช็คสภาพสมาชิก)	10 นาที
6	นำเสนอวิชา อากิดะฮ์/ฟิกระฮ์	15 นาที
7	ติดตามอะมัลในรอบสัปดาห์	10 นาที
8	ติดตามงานที่รับผิดชอบครั้งก่อน(ถ้ามี)	5 นาที
9	ข่าวโลกมุสลิมทั้งในและต่างประเทศ	5 นาที
10	กำหนดหน้าที่ครั้งต่อไป	5 นาที
11	สรุป นาซีฮัต คอติมะฮ์ และดุอาอ์	5 – 10 นาที
	รวม	100-120 นาที (2 คาบ)

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่า กิจกรรมฮาลาเกะฮุประกอบด้วย การนำเสนออัลกุรอาน และตัฟซีร์ แจ้งเพื่อทราบ ตามด้วยข่าวสาร บอกเล่าเรื่องราวที่ดี นำเสนอวิชาหะดีษ/ซีเราะฮ์ สอบถามเพื่อนสหาย ลูก ๆ ด้วยความห่วงใยและแก้ปัญหา (เช็คสภาพสมาชิก) นำเสนอวิชาอากิดะฮ์/ฟิกระฮ์ ติดตามอะมัลในรอบสัปดาห์ ติดตามงานที่รับผิดชอบครั้งก่อน ข่าวโลกมุสลิมทั้งในและต่างประเทศ กำหนดหน้าที่ครั้งต่อไป สรุปและจบลงด้วยนาซีฮัต คอติมะฮ์และดุอาอ์ ซึ่งใช้เวลา 2 คาบเรียน (ประมาณ 100 – 120 นาที)

สำหรับกิจกรรมฮาลาเกะฮุ นอกจากจะกำหนดให้มีการจัดในทุกวันศุกร์ของสัปดาห์แล้วโรงเรียนยังกำหนดให้ครูผู้ทำหน้าที่ในการตักเตือนนักเรียนในแต่ละกลุ่มฮาลาเกะฮุ ให้นำนักเรียนไปจัดกิจกรรมฮาลาเกะฮุนอกสถานที่ 2 ครั้งต่อหนึ่งภาคเรียน โดยให้ครูมอบปียในแต่ละกลุ่มดำเนินการขออนุญาตนำนักเรียนออกนอกสถานศึกษาตามระเบียบของโรงเรียน พร้อมทั้งยึดกำหนดการกลางที่ทางโรงเรียนได้กำหนด โดยมีลักษณะกิจกรรมต่อไปนี้

1) กิจกรรมกลุ่มศึกษาพบผู้รู้ (อุละมาอฺ) เพื่อให้ผู้รู้ถ่ายทอดประสบการณ์แก่นักเรียน

2) จัดกิจกรรมพิเศษเพื่อความเข้าใจอิสลามเชิงลึก และการปฏิบัติอะมัลของสมาชิกในกลุ่ม เช่น เยี่ยมผู้ป่วย เยี่ยมกุโบร์ เป็นต้น

3) การศึกษาจากกิจกรรมภายนอกโรงเรียน โดยครูมูร็อบบีย์ นำนักเรียนเข้าร่วมฟังการบรรยาย อภิปราย สัมมนา โดยครูมูร็อบบีย์จะเลือกหัวข้อที่มีการอ้างอิงเรื่องเล่าจากอัลกุรอานและอัลหะดีษ เช่น สถานการณ์โลกมุสลิม เป็นต้น โดยผู้ให้ความรู้จะใช้เรื่องราวจากอัลกุรอานและอัลหะดีษเป็นสื่อในการสร้างความเข้าใจให้แก่ผู้ฟัง

1.2.4.2 กิจกรรมเตาเราะฮฺ (อบรม) โรงเรียนได้กำหนดให้นักเรียนเข้าร่วมอย่างน้อย 4 ครั้งในหนึ่งปีการศึกษา โดยได้กำหนดให้ศึกษานอกสถานที่ 1 ครั้งในหนึ่งภาคเรียน

1.2.5 ใช้ในการฝึกอบรมนักเรียนที่เป็นแกนนำของโรงเรียน

โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคารจะมีนักเรียนส่วนหนึ่งทำหน้าที่ช่วยเหลือครูในการดูแลเพื่อนนักเรียนด้วยกัน นั่นคือ นักเรียนที่ทำหน้าที่เป็นองค์การบริหารองค์การนักเรียน (อบน.) ซึ่งสำหรับนักเรียนเหล่านี้ นอกจากต้องเรียนหนังสือและทำกิจกรรมเหมือนนักเรียนทั่ว ๆ ไปแล้ว ยังต้องเป็นผู้ที่ดูแลความเป็นระเบียบเรียบร้อยแทนครูช่วยเหลือเพื่อนในรุ่นเดียวกันหรือรุ่นน้อง และเป็นผู้ประสานงานระหว่างนักเรียนและครู เช่น ในเรื่องการดูแลเรื่องความสะอาด เรื่องการจัดระบบห้อง ๆ เพื่อให้สามารถจัดการเรื่องเวลาได้ตามตาราง 24 ชั่วโมงของโรงเรียน ดังนั้นนักเรียนเหล่านี้จึงต้องมีความรับผิดชอบสูงกว่านักเรียนทั่วไป การดูแลและสร้างพลังใจในการเรียนและการทำงานสำหรับนักเรียนเหล่านี้ย่อมแตกต่างจากนักเรียนกลุ่มอื่น ดังนั้น สิ่งที่สร้างพลังใจได้เป็นอย่างดีประการหนึ่งก็คือ การนำคำสอน เรื่องราวจากอัลกุรอานและอัลหะดีษมาใช้ในการแนะนำ ตักเตือน เร้าพลังให้นักเรียนได้มีความมุ่งมั่นในหน้าที่ที่ตนเองรับผิดชอบ ซึ่งครูที่รับผิดชอบในการดูแลนักเรียน ผู้ช่วยผู้อำนวยการ ผู้อำนวยการ หรือผู้รับใบอนุญาตก็จะหาเวลามาพูดคุยแลกเปลี่ยนกับนักเรียนกลุ่มนี้อยู่เสมอ โดยใช้อัลกุรอานและอัลหะดีษเป็นสื่อในการพูดคุยนั่นเอง ซึ่งพบว่า การใช้อัลกุรอานและอัลหะดีษส่งผลต่อนักเรียนเป็นอย่างมาก

ตั้งคำถามของนางสาวพรชานะฮ์ สาเอียด นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่

4 ได้กล่าวไว้ว่า

“ทุกครั้งที่ได้รับฟังคำสอนหรือคำแนะนำจากครู ที่เป็นเรื่องราวจากอัลกุรอานและอัลหะดีษ ทำให้พวกเรารู้สึกว่ พวกเราได้รับคำแนะนำที่ดี และเราเป็นคนที่ถูกเลือกให้มาดูแลเพื่อนนักเรียนคนอื่น ซึ่งผลจากการดูแลคนอื่น ผลตอบแทนก็จะมีค่ามากมายในโลกหน้า ทำให้รู้สึกมีกำลังใจ และอยากทำสิ่งนี้ให้ดีที่สุดอัลกุรอานและอัลหะดีษ มีความพิเศษอยู่อย่างหนึ่ง ตรงที่เมื่อกำลังเดือดร้อน หรือมีปัญหาในเรื่องใด ๆ เมื่อ

เราเปิดขึ้นมาแล้ว คำสอนหรือคำปลอบใจในเรื่องนั้น ๆ ก็จะมาให้เราได้ ใคร่ครวญทุกครั้ง ซึ่งในการทำงานที่เหนื่อยยากกว่างานอื่น ๆ ทั่วไปนั้น สิ่งที่ยึดเหนี่ยวที่สำคัญที่สุด ที่ทำให้เราสามารถยืนอยู่ได้ก็คือ คำตรัสของอัลลอฮ์ ﷻ และแบบฉบับของเราะสูล ﷺ ซึ่งเช่นเดียวกัน เมื่อเราต้องเร้าพลังของนักเรียน เราก็คงต้องใช้สิ่งนี้ สิ่งเดียวกันกับการเร้าพลังตัวเองของคนเป็นครู”

ฟิรฮานะฮ์ สาเอียต

การใช้เรื่องราวจากอัลกุรอานและอัลหะดีษในการดัดนิสัยนักเรียนที่เป็นแกนนำ เป็นสิ่งที่มีอยู่เสมอ และเป็นวิธีการที่ได้ผลในหลาย ๆ สถานการณ์ ไม่ว่าจะเป็นสถานการณ์ที่อยากให้นักเรียน การอบรมสั่งสอน ในกรณีที่นักเรียนมีปัญหาหรือขัดแย้งกัน ในกรณีที่ต้องการสร้างความสามัคคีให้เกิดขึ้นในกลุ่มของนักเรียน เหตุที่สามารถนำอัลกุรอานและอัลหะดีษมาใช้ได้ในทุกสถานการณ์ นั้นเป็นเพราะอัลกุรอานและอัลหะดีษมีเนื้อหาที่ครอบคลุมในทุกเรื่อง และใช้ได้กับทุกยุคทุกสมัยกับบุคคลทุกเพศทุกวัยนั่นเอง

1.2.6 นักเรียนที่เป็นแกนนำใช้ในการตักเตือน แนะนำ รมรงค์ให้ร่วมกันทำความดี

โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคารนอกจากจะมีครูที่ทำหน้าที่เป็นมูร้อบปีย์ คอยดูแล ชี้แนะ และอบรมสั่งสอนนักเรียนแล้ว ยังมีนักเรียนที่ทำหน้าที่ในองค์การบริหารองค์การนักเรียน คอยดูแลและตักเตือนเพื่อนนักเรียนด้วยกัน ซึ่งจากการสัมภาษณ์ครูพัตตู อาแวกาจิ ครูผู้สอนวิทยาศาสตร์ ได้กล่าวว่า

“นักเรียนจะสามารถซึมซับวิธีการหรือเนื้อหาที่เป็นสิ่งดี ๆ จากการอบรมสั่งสอน หรือแบบอย่างของครู จนนำไปปฏิบัติ และเลียนแบบครูในการให้ความรู้และชักชวนผู้อื่น”

พัตตู อาแวกาจิ

โดยนักเรียนได้นำความรู้เกี่ยวกับอัลกุรอานและอัลหะดีษไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อผู้อื่นดังนี้

1.2.6.1 ใช้ในกิจกรรมเข้าแถวตอนเช้า ซึ่งในช่วงเช้าจะมีเวลาส่วนหนึ่งที่เป็นเวลาของนักเรียนที่เป็นแกนนำได้พบปะพูดคุยกับเพื่อนนักเรียนด้วยกัน ซึ่งในกิจกรรมเหล่านี้ นักเรียนก็จะนำเรื่องราวจากอัลกุรอานและอัลหะดีษมาใช้ในการตักเตือน รมรงค์ หรือขอความร่วมมือเพื่อนนักเรียนด้วยกัน ซึ่งพบว่ากิจกรรมที่นักเรียนทำอย่างสม่ำเสมอมีดังต่อไปนี้

1) รมรงค์ให้บริจาจาค เป็นกิจกรรมที่นักเรียนโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคารได้ทำอย่างสม่ำเสมอ และได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดี โดยการขอรับบริจาจาคจะมีสองกรณีคือ การขอรับบริจาจาคเพื่อช่วยเหลือเพื่อนนักเรียนด้วยกัน เมื่อได้ทราบข่าวถึงความยากลำบากของเพื่อนนักเรียน เช่น มีบุคคลในครอบครัวประสบอุบัติเหตุ หรือเสียชีวิต และต้องการความช่วยเหลือในเรื่องของปัจจัย หรือในกรณีของบุคคลภายนอกที่ประสบความยากลำบาก เช่น จากภัยพิบัติต่าง ๆ พี่น้องมุสลิมในต่างประเทศ ที่อยู่ในภาวะสงคราม หรือลำบากจากสถานการณ์ในประเทศของตน เช่น การขอรับบริจาจาคเพื่อช่วยเหลือชาวโรฮิงญา หรือการขอรับบริจาจาคเพื่อช่วยเหลือชาวซีเรีย ซึ่งนักเรียนที่เป็นแกนนำก็จะใช้อัลกุรอานและอัลหะดีษเป็นสื่อในการขอความร่วมมือต่าง ๆ

2) กิจกรรมการอบรมตักเตือนจากองค์การบริหารองค์การนักเรียน (อบน.) โดยในแต่ละวัน อบน.จะเตรียมเนื้อหาเพื่อใช้ในการตักเตือนเพื่อนนักเรียนด้วยกัน ตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในโรงเรียน และใช้เรื่องราวจากอัลกุรอานและอัลหะดีษเป็นสื่อ เพื่อให้เกิดความยำเกรงและตระหนักในหน้าที่รับผิดชอบของตน

1.2.6.2 ใช้ในการทำป้าย/ข้อความประชาสัมพันธ์เพื่อให้ความรู้ ตักเตือน รมรงค์ในการทำความดี ซึ่งจากการสัมภาษณ์ครูอับดุลเลาะ เซ็ง ผู้ช่วยผู้อำนวยการ พบว่า มีนักเรียนบางกลุ่มได้รวมตัวกันจัดทำข้อมูลที่นำสนใจจากการเรียนรู้เรื่องราวจาก อัลกุรอานและอัลหะดีษ พร้อมทั้งใช้ความสามารถเฉพาะตัวในสิ่งที่ตัวเองถนัด เช่น ด้านศิลปะ การวาดรูปต่าง ๆ ความสามารถในด้านไอที การตกแต่งภาพหรือข้อความ โดยได้ใช้ความสามารถดังกล่าว จัดทำข้อมูลเป็นป้าย หรือแผ่นกระดาษ และตกแต่งให้นำอ่าน เพื่อนำไปติดตามจุดต่าง ๆ ในบริเวณโรงเรียน โดยนำความรู้เรื่องราวจากอัลกุรอานและอัลหะดีษไปใช้ในการตักเตือนทุกคนในโรงเรียน เช่น การรมรงค์ให้นักเรียนสวมถุงเท้า การเชิญชวนให้ถือศีลอดสุนัต โดยได้บอกกล่าวถึงผลตอบแทนที่ได้รับ ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ให้ประโยชน์กับทุกคนเป็นอย่างมาก เพราะไม่ใช่แค่ให้นักเรียนเท่านั้นที่ได้อ่านข้อความและสะกิดใจจนนำไปสู่การปฏิบัติ ครูหลายท่านก็ยังได้อ่านและได้จุกคิดจากการตักเตือนของนักเรียน และได้กระตุ้นให้ทุกคนอยากทำความดี

1.2.6.3 ใช้ในการให้ความรู้ ตักเตือน รมรงค์เชิญชวนบุคคลให้ทำความดีผ่านสื่อไอที จากการสัมภาษณ์ครูอับดุลเลาะ เซ็งได้กล่าวว่า

“นอกจากนักเรียนในโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคารจะนำความรู้เกี่ยวกับเรื่องราวจากอัลกุรอานและอัลหะดีษที่ได้จากการเรียนรู้ไปใช้ประโยชน์แล้ว นักเรียนยังนำความรู้เหล่านี้ไปเชื่อมโยงกับความสามารถในด้านเทคโนโลยีที่ได้เรียนรู้ไปผนวกกันให้เกิดประโยชน์ในวงกว้างมากยิ่งขึ้นด้วยการนำความรู้เกี่ยวกับอัลกุรอานและอัลหะดีษไปใช้ในการตักเตือนและเชิญชวนให้ผู้คนทำความดีผ่านระบบเน็ตเวิร์ค โดยพบว่านักเรียนสร้างกลุ่มเฟซบุ๊กขึ้นมาเพื่อให้ความรู้ที่เป็นประโยชน์

โดยใช้เรื่องราวจากอัลกุรอานและอัลหะดีษเป็นสื่อ โดยการจัดทำเป็นคลิปวิดีโอ หรือตกแต่งภาพ หรือข้อความที่ให้อ่านและเตือนใจ มุ่งให้ทุกคนทำดีตามกรอบของอัลอิสลาม และยังมีนักเรียนบางคนที่อึดเสียวลงในยุทูปโดยให้ความรู้ในเรื่องราวจากอัลกุรอานและอัลหะดีษเป็นบทสั้น ๆ วันละบท”

อับดุลเลาะ เซ็ง

จากคำสัมภาษณ์ข้างต้น แสดงให้เห็นว่า นักเรียนในโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาฯ ไม่เพียงแต่ศึกษามุ่งหาความรู้เพื่อตัวเองได้รู้เพียงเท่านั้น แต่นักเรียนยังเป็นผู้ที่ทำหน้าที่เป็นผู้ให้ความรู้แก่ผู้อื่นได้อีกด้วย โดยวิธีการข้างต้น เป็นวิธีการที่นักเรียนได้คิดและพัฒนาขึ้นมาเองตามความสามารถและความถนัดของตน โดยมีครูคอยให้คำชี้แนะและติดตามผลงานของนักเรียนโดยไม่ได้มีส่วนร่วมในการดำเนินการแต่อย่างใด แสดงให้เห็นถึงความสำเร็จในด้านการสร้างคนอย่างแท้จริง

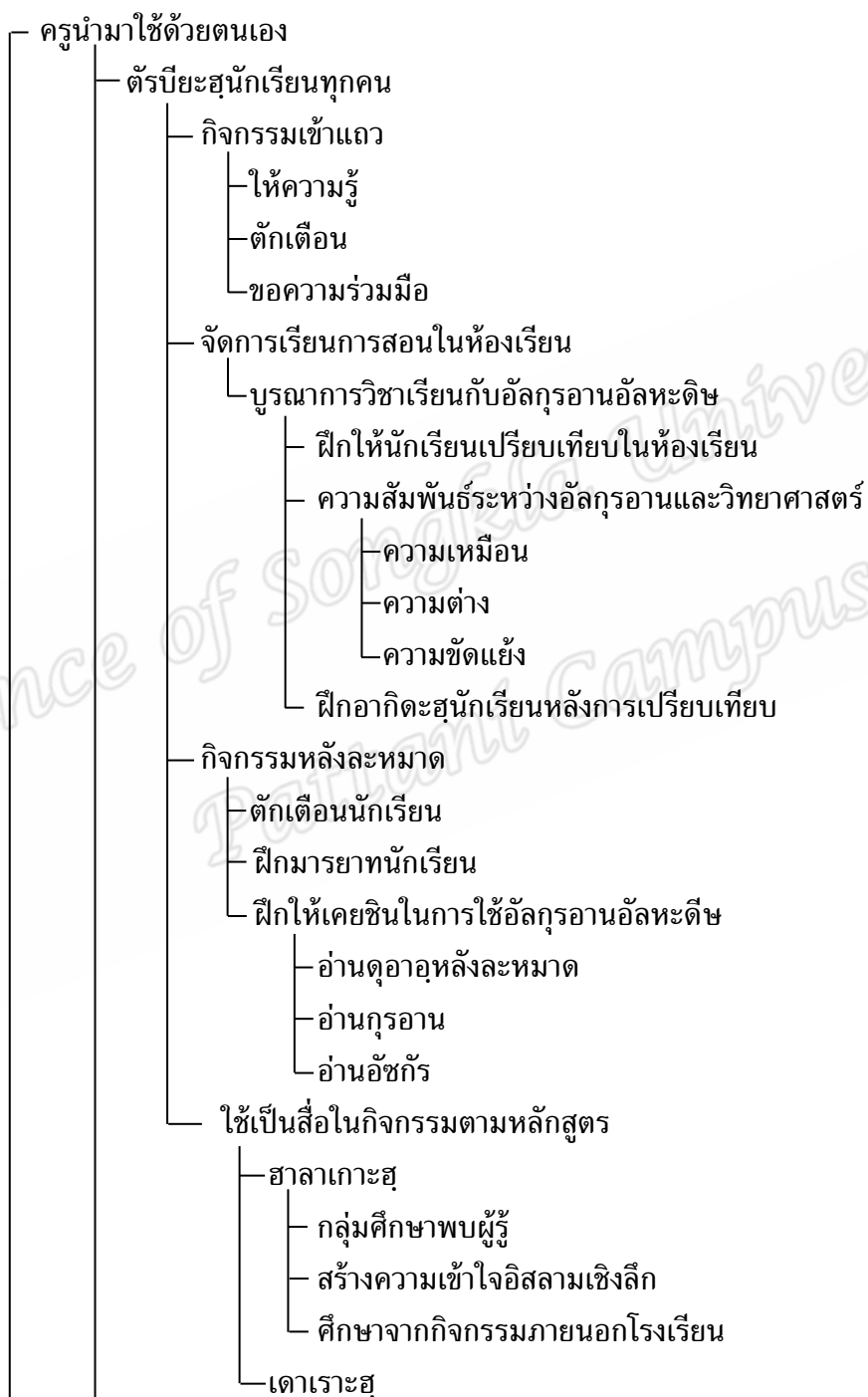
1.3 การใช้เรื่องราวจากอัลกุรอานและอัลหะดีษในการเริ่มต้น หรือตอนสิ้นสุดกิจกรรมต่าง ๆ ทุกครั้งที่มีการทำงานหรือกิจกรรมต่าง ๆ ที่โรงเรียนได้จัดขึ้น ก่อนเริ่มทำงานหรือกิจกรรมก็จะมีกรกล่าวเปิด และเมื่อสิ้นสุดกิจกรรมก็จะมีกรกล่าวปิด ซึ่งในขั้นตอนเหล่านี้ ผู้ที่ทำหน้าที่กล่าวเปิด-ปิดกิจกรรมก็จะนำอัลกุรอานและอัลหะดีษที่เกี่ยวข้องมาใช้ในการตักเตือน ให้กำลังใจ สร้างพลังให้แก่ผู้ที่รับผิดชอบ และผู้ที่เข้าร่วมงานหรือกิจกรรม ดังคำสัมภาษณ์ของ ครูวิทยา พยายาม ผู้ช่วยผู้อำนวยการกลุ่มภารกิจวัดและประเมินผล ได้กล่าวไว้ว่า

“เราพยายามอย่างยิ่ง ที่จะนำอัลกุรอานและอัลหะดีษซึ่งเป็นโอองการจากอัลลอฮ์ และแบบอย่างของท่านเราะสูลุลลอฮ์ มาใช้เป็นหัวใจหลักของการตักเตือน ทั้งนี้เพื่อให้ นักเรียนตระหนักและรู้ว่าอิสลามไม่ใช่ศาสนา แต่คือทุกวิถีและทุกย่างก้าวของการดำเนินชีวิต ดังนั้น อัลกุรอานและอัลหะดีษจึงเป็นคำสอน และข้อเตือนใจที่สำคัญอย่างยิ่ง”

วิทยา พยายาม

สำหรับการตักเตือนโดยใช้เรื่องราวในอัลกุรอานและอัลหะดีษนั้น ผู้วิจัยได้สรุปไว้ ดังแผนผังที่ 1

แผนโตแกรมที่ 1 แสดงวิธีการตรบปีษะสุนักเรียน โดยใชเรื่องราวจากอัลกรอานและอัลหะดีษ ซึ่งประกอบด้วยวิธีการนำอัลกรอานและอัลหะดีษมาใช้ในการตรบปีษะสุนักเรียน โดยครูนำมาใช้ในการตรบปีษะสุนักเรียนด้วยตนเอง ครูใช้ฝีกนักเรียนให้นำไปใช้ตรบปีษะสุนักเรียนด้วยกันและใช้ในเมื่อเริ่มต้นและสิ้นสุดกิจกรรม

2. การตรึงปียะสุดท้ายการเป็นแบบอย่างที่ดี

2.1 การตรึงปียะสุดท้ายการเป็นแบบอย่างที่ดีด้านการแต่งกายของครู

จากการศึกษาข้อมูลในด้านการแบบอย่างที่ดีในการแต่งกายของครูโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร พบว่า การแต่งกายของครูส่งผลต่อนักเรียน ซึ่งมุสลิมินจะเห็นได้ไม่เด่นชัดนัก จะสังเกตได้เพียงการแต่งกายของนักเรียนตอนเล่นกีฬา โดยครูจะนั่งกางเกงขายาวในการเล่นกีฬา นักเรียนในตอนแรกที่เพิ่งเข้ามาเรียนใหม่ ๆ ไม่ทราบ ก็จะนั่งกางเกงขาสั้น แต่เมื่อนักเรียนสังเกตการแต่งกายของครู นักเรียนก็จะปรับเปลี่ยนรูปแบบการแต่งกาย โดยหันมานั่งกางเกงขายาวด้วย และเมื่อเวลาผ่านไประยะหนึ่ง (ประมาณ 1-2 เดือน) ก็จะพบว่าไม่มีนักเรียนที่นั่งกางเกงขาสั้นเล่นกีฬาอีกเลย

สำหรับมุสลิมะฮ์ก็จะเห็นชัด เพราะจะมีหิญาบผืนใหญ่ (หิญาบที่สวมแล้วคลุมตั้งแต่หัวไหล่จนเลยหน้าอก ซึ่งจะปกปิดเอาเราะฮ์ได้มิดชิด กับหิญาบผืนเล็ก (หิญาบที่ปิดแค่ศีรษะสั้น ๆ อาจเห็นเอาเราะฮ์บางส่วน เช่น เส้นผมที่ยาวลงมา คอทีเมื่อผู้สวมเอี้ยวตัว หรือบางครั้งอาจจะบาง) โดยเฉพาะนักเรียนชั้น ม.4 ที่มาจากที่อื่น เมื่อมาเรียนที่นี่ หากผู้ปกครองไม่ขัดขวางหรือต่อต้าน นักเรียนก็จะเปลี่ยนวิธีการแต่งกาย ซึ่งในกรณีที่เปลี่ยนแบบนี้ก็จะมีเป็นจำนวนมาก ซึ่งจะพบว่า ก่อนหน้านั้น นักเรียนอาจจะคลุมหิญาบมาก่อน แต่อาจจะเป็นหิญาบผืนเล็กที่ฟิต และสั้น และในบางกรณีก็จะพบว่า นอกจากนักเรียนจะปรับแล้ว ก็จะพบว่าผู้ปกครองก็จะปรับตามนักเรียนด้วย

สำหรับการแต่งกายของครูโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคารที่เป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่ นักเรียนมีลักษณะดังต่อไปนี้

2.1.1 ศีรษะ

2.1.1.1 มุสลิมิน

(1) การสวมหมวกธรรมดา อาจจะเป็นสีขาว สีดำ สีครีม หรือสีอื่น ๆ

(2) การสวมหมวกและใช้ผ้าสารบั้นพันทับไว้บนศีรษะ

(3) การสวมหมวกและใช้ผ้าสารบั้นพาดไว้ที่ไหล่ทั้งสอง

ข้าง

2.1.1.2 มุสลิมะฮ์

(1) ผ้าคลุมรูปสี่เหลี่ยมพับเป็นรูปสามเหลี่ยม เมื่อคลุมศีรษะแล้วความยาวจะเลยไหล่ลงมา เป็นผ้าหนาพลี๊ว และไม่บางจนเห็นเส้นผมที่อยู่ข้างใน เมื่อคลุมแล้วจะใช้ส่วนปลายของผ้าติดเข็มกลัดไว้ที่ไหล่ทั้งสองด้าน

(2) การใช้ผ้าตัดเป็นทรงกลม คลุมตั้งแต่ศีรษะจนเลยไหล่ ทั้งสองด้าน เมื่อคลุมแล้วจะใช้ส่วนปลายของผ้าติดเข็มกลัดไว้ที่ไหล่หนึ่งด้าน ส่วนอีกด้าน พับขึ้นไปไว้บนศีรษะ

(3) การใช้ผ้าตัดเป็นทรงกลม คลุมตั้งแต่ศีรษะจนเลยไหล่ ทั้งสองด้าน เมื่อคลุมแล้วจะใช้ส่วนปลายของผ้าติดเข็มกลัดไว้ที่ไหล่ทั้งสองด้าน

(4) การใช้ผ้าตัดเป็นทรงกลม คลุมตั้งแต่ศีรษะ ปล่อยยาว ลงมาจนเลยหน้าอก ด้านข้างยาวเลยข้อศอกลงมา ไม่มีการพันไหล่หรือบนศีรษะ

(5) การใช้ผ้าตัดเป็นทรงกลม คลุมตั้งแต่ศีรษะ ปล่อยยาว ลงมาถึงข้อมือทั้งสองข้าง ไม่มีการพันไหล่หรือบนศีรษะ

(6) การใช้ผ้าตัดเป็นทรงกลม คลุมตั้งแต่ศีรษะ ปล่อยยาว ลงมาจนเลยข้อมือทั้งสองข้าง ไม่มีการพันไหล่หรือบนศีรษะ

(7) การใช้ผ้าตัดเป็นทรงกลม คลุมตั้งแต่ศีรษะจนเลยไหล่ ทั้งสองด้าน เมื่อคลุมแล้วจะใช้ส่วนปลายของผ้าติดเข็มกลัดไว้ที่ไหล่หนึ่งด้าน ส่วนอีกด้าน พับขึ้นไปไว้บนศีรษะ และใช้ผ้าปิดใบหน้า

(8) การใช้ผ้าตัดเป็นทรงกลม คลุมตั้งแต่ศีรษะจนเลยไหล่ ทั้งสองด้าน เมื่อคลุมแล้วจะใช้ส่วนปลายของผ้าติดเข็มกลัดไว้ที่ไหล่ทั้งสองด้าน และใช้ผ้า ปิดใบหน้า

(9) การใช้ผ้าตัดเป็นทรงกลม คลุมตั้งแต่ศีรษะ ปล่อยยาว ลงมาจนเลยหน้าอก ด้านข้างยาวเลยข้อศอกลงมา ไม่มีการพันไหล่หรือบนศีรษะ และใช้ผ้า ปิดใบหน้า

(10) การใช้ผ้าตัดเป็นทรงกลม คลุมตั้งแต่ศีรษะ ปล่อยยาว ลงมาถึงข้อมือทั้งสองข้าง ไม่มีการพันไหล่หรือบนศีรษะ และใช้ผ้าปิดใบหน้า

(11) การใช้ผ้าตัดเป็นทรงกลม คลุมตั้งแต่ศีรษะ ปล่อยยาว ลงมาจนเลยข้อมือทั้งสองข้าง ไม่มีการพันไหล่หรือบนศีรษะ และใช้ผ้าปิดใบหน้า

2.1.2 ร่างกาย

2.1.2.1 มุสลิมิน

- (1) สวมเสื้อยืดคอโปกโล แขนสั้น กับกางเกงวอร์ม
- (2) สวมเสื้อเชิ้ต แขนสั้น กับกางเกงสแล็ค โดยใช้สีสุภาพ
- (3) สวมเสื้อเชิ้ต แขนยาว กับกางเกงสแล็ค โดยใช้สีสุภาพ
- (4) สวมเสื้อชาฟารี กับกางเกงสแล็ค โดยใช้สีสุภาพ
- (5) สวมเสื้อตะโละบลาอ กับกางเกงสแล็ค โดยใช้สีสุภาพ
- (6) สวมชุดโต๊ปสามส่วน ยาวเลยสะโพกลงมา และนุ่ง

ผ้าถุงไว้ข้างใน

(7) สวมชุดโด้ปยาวลงมาจนถึงตาตุ่ม และนุ่งผ้าถุงหรือ
กางเกงไว้ข้างใน

2.1.2.2 มุสลิมะฮฺ

(1) การสวมเสื้อยืด แขนยาว หลวม ไม่รัดรูป กับ
กระโปรงสี่สุภาพ โดยในกรณีนี้ จะใช้ในช่วงที่มีกิจกรรมกีฬา หรือการทำค่าย

(2) การสวมเสื้อแขนยาวเลยสะโพกลงมา หลวม ไม่รัดรูป
กับกระโปรงทรงและสี่สุภาพ

(3) การสวมเสื้อชุดอาบายะฮฺ แขนยาว โดยมีความยาวลง
มาจนถึงตาตุ่ม เป็นเสื้อหลวม ไม่รัดรูป ส่วนใหญ่จะใช้สีดำ มีสีอื่นบ้าง แต่เป็นสีที่สุภาพ

2.1.3 เท้า

2.1.3.1 มุสลิมิน

(1) สวมรองเท้าส้น โดยไม่สวมถุงเท้า

(2) สวมรองเท้าส้น พร้อมทั้งสวมถุงเท้า

(3) สวมรองเท้าหุ้มส้น พร้อมทั้งสวมถุงเท้า

2.1.3.2 มุสลิมะฮฺ

(1) สวมรองเท้าส้น พร้อมทั้งสวมถุงเท้า

(2) สวมรองเท้ารัดส้น พร้อมทั้งสวมถุงเท้า

ทั้งนี้ จากการสัมภาษณ์พบว่า ครูในโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคารจะแต่งกาย
ตามรูปแบบข้างต้น ตามโอกาสและสถานการณ์ และจะแต่งกายในรูปแบบเดียวกัน ไม่ว่า
ขณะปฏิบัติงานหรือนอกเวลาปฏิบัติงาน เป็นการแต่งกายที่ปกปิดเอวและสะโพกทั้งผู้บริหารและ
ครูมุสลิมินและมุสลิมะฮฺ โดยพบว่า การแต่งกายของผู้บริหารนั้นสามารถเป็นแบบอย่างที่ดี
ให้แก่ครู และการแต่งกายของผู้บริหารและครูก็ส่งผลต่อนักเรียน จากการตอบคำสัมภาษณ์
ของเกสัชกรยุซุฟ นิมะ ผู้อำนวยการโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร ที่ได้กล่าวไว้ว่า “การแต่ง
กายของครูก็จะส่งผลต่อนักเรียน สำหรับมุสลิมินจะเห็นได้ไม่เด่นชัดนัก แต่ก็สังเกตได้จาก
การแต่งกายของนักเรียนตอนเล่นกีฬา โดยคุณครูจะนุ่งกางเกงขายาวในการเล่นกีฬา
นักเรียนก็จะนุ่งกางเกงขายาวด้วย ก็จะพบว่าไม่มีนักเรียนที่นุ่งกางเกงขาสั้นเล่นกีฬาสำหรับ
มุสลิมะฮฺก็จะเห็นชัด เพราะจะมีทิญาบผืนใหญ่ (ทิญาบที่สวมแล้วคลุมตั้งแต่หัวไหล่จนเลย
หน้าอก ซึ่งจะปกปิดเอวและสะโพกได้มิดชิด ตามหลักการอิสลาม กับทิญาบผืนเล็ก (ทิญาบที่ปิด
แค่ศีรษะสั้น ๆ อาจเห็นเอวบางส่วน เช่น เส้นผมที่ยาวลงมา คอที่เมื่อผู้สวมเอี้ยวตัว
หรือบางครั้งอาจจะบาง) โดยเฉพาะนักเรียนชั้น ม.4 ที่มาจากที่อื่น เมื่อมาเรียนที่นี่ หาก
ผู้ปกครองไม่ขัดขวางหรือต่อต้าน นักเรียนก็จะเปลี่ยนวิธีการแต่งกาย ซึ่งในกรณีที่เปลี่ยน
แบบนี้ก็จะมีเป็นจำนวนมาก ซึ่งจะพบว่า ก่อนหน้านักเรียนอาจจะคลุมทิญาบมาก่อน แต่
อาจจะเป็นทิญาบ ผืนเล็กที่ฟิต และสั้น และในบางกรณีก็จะพบว่า นอกจากนักเรียนจะ
ปรับเปลี่ยนแล้ว ก็จะพบว่าผู้ปกครองก็จะปรับตามนักเรียนด้วย”

2.2 การตรึงระเบียบด้วยการเป็นแบบอย่างที่ดีด้านการทักทายของครูโรงเรียน หาดใหญ่วิทยาการ

ครูและผู้บริหารในโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาการได้ใช้วิธีการทักทายบุคคลตามสถานการณ์และสถานะของบุคคลดังต่อไปนี้

2.2.1 ตำแหน่ง

2.2.1.1 การทักทายระหว่างผู้บริหารต่อผู้บริหาร โดยได้แบ่งตามสถานการณ์ ดังต่อไปนี้

1) กรณีที่ฝ่ายหนึ่งอยู่ในห้อง หรือกำลังนั่งอยู่ ในขณะที่อีกฝ่ายหนึ่งกำลังเดินเข้ามา ฝ่ายที่เดินเข้ามาก็จะเป็นฝ่ายที่เริ่มทักทายก่อนด้วยการกล่าวสวัสดี และฝ่ายที่นั่งอยู่ก็จะยืนขึ้นและกล่าวรับสวัสดี หรือไม่หากในกรณีที่มีภารกิจกับงานตรงหน้าก็อาจจะนั่งและเงยหน้าขึ้นเพื่อก้าวรับสวัสดี และต่างฝ่ายต่างก็ยื่นมือเข้าหากันเพื่อจับมือกัน

2) กรณีที่เดินสวนทางกัน ก็จะทักทายกันด้วยการให้สวัสดี โดยบุคคลใดเป็นผู้เห็นฝ่ายตรงข้ามก่อนก็จะเป็นฝ่ายกล่าวสวัสดีก่อน ส่วนบุคคลที่ได้ยินคำกล่าวให้สวัสดีก็จะเป็นผู้กล่าวรับสวัสดี ซึ่งในกรณีนี้ เกสัชกรยุซุฟ นิมะ ผู้อำนวยการโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาการ กล่าวว่า “อิสลามถือว่าการให้สวัสดีเป็นสุนัต แต่การตอบรับสวัสดีนั้นเป็นวาญิบ ซึ่งผู้ที่เริ่มให้สวัสดีก่อนจะเป็นผู้ที่ประเสริฐกว่าตรงที่ว่าเขาได้ปฏิบัติตามสุนนะฮ์ของท่านเราะสูล ﷺ และโดยหลักการแล้ว ผู้น้อยควรจะเป็นฝ่ายให้สวัสดีแก่ผู้ใหญ่ แต่ในหลักปฏิบัติแล้ว บุคลากรในโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาการจะแย่งกันเป็นฝ่ายให้สวัสดีก่อน โดยไม่ได้สนใจว่าใครอยู่ในตำแหน่งใด นั่นเป็นเพราะบุคลากรทุกคนเห็นความสำคัญและมุ่งทำความดี และอยากเป็นผู้ปฏิบัติตามสุนนะฮ์ของท่านเราะสูล ﷺ ซึ่งในด้านการบริหารนับเป็นการสร้างความใกล้ชิดที่ดียิ่งประการหนึ่ง”

2.2.2.2 การทักทายระหว่างครูและผู้บริหาร แบ่งตามสถานการณ์ดังต่อไปนี้

1) ในกรณีที่ผู้บริหารอยู่ในห้อง และครูเป็นฝ่ายเดินเข้ามา ครูก็จะเป็นฝ่ายกล่าวทักทายด้วยการให้สวัสดี และผู้บริหารจะเป็นผู้กล่าวรับสวัสดี บางครั้งก็จะลุกขึ้นมาและยื่นมือเพื่อจับมือกับครู

2) ในกรณีที่ผู้บริหารและครูเดินสวนทางกัน โดยหลักการในกรณีนี้ ผู้น้อยจะเป็นผู้ให้สวัสดีต่อผู้ใหญ่ แต่ในโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาการทุกฝ่ายต่างก็ยึดถือในสุนนะฮ์ของท่านเราะสูล ﷺ ในการที่จะเป็นฝ่ายให้สวัสดีก่อนเป็นหลัก จึงไม่มีกฎตายตัวว่าฝ่ายใดจะเป็นฝ่ายให้สวัสดีก่อน จึงเป็นหลักปฏิบัติว่า ฝ่ายใดที่เห็นฝ่ายตรงข้ามก่อนฝ่ายนั้นจะเป็นผู้ทักทายด้วยการให้สวัสดีก่อน

2.2.2.3 การทักทายระหว่างครู ผู้บริหาร และนักเรียน

1) ในกรณีที่ครูหรือผู้บริหารอยู่ในห้อง ในกรณีที่ครูหรือผู้บริหารอยู่ในห้องนักเรียนก็จะเป็นฝ่ายกล่าวทักทายด้วยการให้สวัสดี และผู้บริหาร/ครูที่อยู่ในห้องจะเป็นผู้กล่าวรับสวัสดี บางครั้งก็จะลุกขึ้นมาและยื่นมือเพื่อจับมือกับนักเรียน

“บางครั้งการที่เราเข้าไปและเจอผู้จัดการนั่งอยู่ในห้อง ผมก็จะ เป็นฝ่ายกล่าวให้สวัสดีทักทายก่อน แต่ก็ไม่กล้าที่จะยื่นมือเพื่อจับมือกับ ท่าน ท่านก็จะยื่นมือมาหาเราเพื่อจับมือกับเรา”

รุสลัน เสมอภาพ

2) ในกรณีที่ผู้บริหาร ครู และนักเรียนเดินสวนทางกัน เมื่อผู้บริหาร/ครูและนักเรียนเดินสวนทางกันหากอยู่ในสถานการณ์ที่เร่งรีบ นักเรียนจะเป็นฝ่ายกล่าวสวัสดีก่อน พร้อมกับยื่นตรงหากผู้บริหาร/ครูเดินผ่าน และจะมีการจับมือและหรือสวมกอดหากครู/ผู้บริหารเป็นฝ่ายเริ่มต้น จะมีบ้างเป็นส่วนน้อยที่นักเรียนเป็นฝ่ายยื่นมือและ/หรือสวมกอดก่อน ดังคำกล่าวของครูอับดุลเลาะ เช็ง

“ที่นี้อาจจะแตกต่างจากสถาบันอื่น ๆ ที่อาจจะประสาสัมพันธ หรือแจ้งให้นักเรียนเป็นฝ่ายให้สวัสดีแก่ผู้บริหารหรือครู ส่วนเราถือว่าสุนนะฮ์ในเรื่องของการเป็นฝ่ายเริ่มให้สวัสดีก่อนเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ และผลพลอยได้จากการยึดถือแบบอย่างข้อนี้ก็คือ ครูจะเข้าถึงนักเรียนได้ง่ายขึ้น ทั้งยังเป็นการลดช่องว่างระหว่างครูกับนักเรียน ซึ่งเป็นการแสดงถึงความถ่อมตนของครูที่เป็นฝ่ายโอนอ่อนเข้าหานักเรียนก่อน ซึ่งเราพบว่าเมื่อเวลาผ่านไป นักเรียนที่เห็นแบบอย่างเรื่องการให้สวัสดีจากครูแล้วนักเรียนที่ได้รับเนื้อหาความรู้เรื่องคุณค่าและความประเสริฐของการให้สวัสดีก่อน ก็จะเป็นฝ่ายที่อยากได้สุนนะฮ์ข้อนี้เช่นกัน และก็เลือกที่จะเป็นฝ่ายเริ่มให้สวัสดีกับครูก่อน นั่นคือผลพวงจากการเป็นแบบอย่างด้านการทักทายของครู”

อับดุลเลาะ เช็ง

2.2.1 การทักทายระหว่างเพศ

การทักทายของครูต่างเพศกัน จะมีการทักทายกันด้วยการกล่าวสวัสดีและการรับสวัสดี ซึ่งจากการสัมภาษณ์ครูฮานีฟะ เจ๊ะเต๊ะ ได้กล่าวว่า

“ครูที่สนิทหรือรู้จักเป็นการส่วนตัว ก็จะมีการทักทายด้วยการกล่าวสวัสดี และตามด้วยการสอบถามทุกข์สุขในชีวิตประจำวัน และหากกล่าวถึงความดีของการเป็นฝ่ายเริ่มต้นในการทักทายส่วนใหญ่แล้ว ฝ่ายครูเพศหญิงจะเป็นฝ่ายที่กล้าทักทายมากกว่าครูเพศชาย” โดยครูฮานีฟะ

ได้ให้ข้อสังเกตว่า อิสลามห้ามการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลต่างเพศที่เกินความพอดี ซึ่งการให้สลามกันนั้นเป็นที่อนุมัติให้กระทำได้ แต่คิดว่าครูผู้ชายอาจจะผ่านการทำหะละเกาะฮุที่ได้อาจการตักเตือนถึงขอบเขตระหว่างหญิงชายมาตลอด ดังนั้นเพื่อป้องกันความเลวเิดของการพูดคุยทักทายประโยคอื่น จึงหลีกเลี่ยงและป้องกันการนำไปสู่การพูดคุยที่เกินความพอดี โดยครูผู้ชายก็จะเดินก้มหน้า หรือไม่ก็เป็นฝ่ายเลี่ยงเดินไปเส้นทางอื่น เพื่อที่จะไม่ให้เจอกับครูผู้หญิง ส่วนครูผู้หญิงนั้นจะเป็นฝ่ายกล่าวให้สลามมากกว่า ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการทำฮะละเกาะฮุในกลุ่มครูผู้หญิงไม่ได้ตักเตือนถึงเรื่องนี้บ่อยนัก เพราะในความเป็นผู้หญิงจะระมัดระวังเรื่องนี้มากอยู่แล้ว อีกทั้งความบริสุทธิ์ใจในเรื่องขอบเขต และความเหมาะสม ก็ได้จำกัดไว้ด้วยตัวเองแล้ว

ฮานีพะ เจ๊ะเต๊ะ

2.2.3 การทักทายกับบุคคลต่างศาสนา

สำหรับการทักทายกับบุคคลต่างศาสนานั้น ครูในโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคารมีวิธีการปฏิบัติดังนี้

2.2.3.1 ในกรณีที่เป็นคนรู้จักหรือสนิทสนมกัน หากเป็นเพศเดียวกัน ก็จะทักทายด้วยการกล่าวสวัสดี และจับมือทักทายกัน หากเป็นต่างเพศก็กล่าวสวัสดี

2.2.3.2 ในกรณีที่เป็นแขกผู้ใหญ่ ก็จะทักทายด้วยการกล่าวสวัสดี พร้อมยกมือสวัสดี ซึ่งในกรณีนี้นายวิทยา พยายาม รองผู้อำนวยการฝ่ายวัดและประเมินผลได้กล่าวไว้ว่า

“หากโรงเรียนไม่ได้ห้ามในเรื่องการไหว้และได้ให้ความรู้แก่นักเรียนว่าเป็นเรื่องของวัฒนธรรมไทยที่ไม่ใช่หลักการของศาสนาพุทธอย่างที่คุณบางกลุ่มเข้าใจผิดและต่อต้าน แต่ที่ในบางกรณีที่มีการทักทายด้วยการให้สลามและจับมือนั้นเป็นเพราะว่า พี่น้องต่างศาสนาที่เข้าก็ให้เกียรติด้วยการทักทายโดยการจับมือ และทางเราก็ถือโอกาสนั้นในการเผยแผ่วิธีการแบบอิสลามให้คนเหล่านั้นได้เรียนรู้ บางครั้งถึงแม้ว่าแขกผู้ใหญ่จะมาเยี่ยมโรงเรียนแบบเป็นทางการ ก็จะมีการทักทายด้วยการเป็นฝ่ายยื่นมือมาสะลามก่อน นับเป็นการเริ่มต้นการทักทายด้วยวิธีการที่เป็นการกระชับความสัมพันธ์ได้อีกวิธีหนึ่ง”

วิทยา พยายาม

2.3 การเป็นแบบอย่างที่ดีด้านการต้อนรับแขกของครูโรงเรียนขนาดใหญ่วิทยาคาร สำหรับแขกที่มาติดต่อในโรงเรียนขนาดใหญ่วิทยาคารนั้น จะมีหลายกลุ่มด้วยกันสามารถแบ่งได้ดังต่อไปนี้

2.3.1 แขกที่มาเพื่อเชื่อมความสัมพันธ์กับโรงเรียน

สำหรับแขกที่มาเชื่อมความสัมพันธ์กับโรงเรียนขนาดใหญ่วิทยาคารนั้น ส่วนใหญ่ก็จะติดต่อและประสานงานกันล่วงหน้า จึงมีการจัดมอบหมาย และลำดับการต้อนรับไว้เป็นขั้นตอนอย่างดี โดยมีผู้บริหาร ครู และนักเรียนที่เป็นองค์การบริหารองค์การนักเรียน (อบน.) ร่วมต้อนรับ มีการกล่าวสวัสดี จับมือ และการสวมกอดกัน โดยเพศชายก็ทักทายต้อนรับเพศชาย เพศหญิงก็ทักทายต้อนรับเพศหญิง และตามด้วยการแนะนำบุคคลองค์กร และร่วมพูดคุยแลกเปลี่ยนเพื่อนำไปสู่การเชื่อมสัมพันธ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งร่วมกันไว้ อาจมีการเลี้ยงอาหารว่างในระหว่างการพูดคุยหรือหลังพูดคุยเสร็จแล้ว

2.3.2 แขกที่มาติดต่อดูงาน

สำหรับแขกที่มาติดต่อดูงานในโรงเรียนขนาดใหญ่วิทยาคารนั้น ส่วนใหญ่ก็จะติดต่อและประสานงานกันล่วงหน้า จึงมีการจัดมอบหมาย และลำดับการต้อนรับไว้เป็นขั้นตอนอย่างดี โดยมีผู้บริหาร ครู และนักเรียนที่เป็นองค์การบริหารองค์การนักเรียน (อบน.) ร่วมต้อนรับ มีการกล่าวสวัสดี จับมือ และการสวมกอดกัน โดยเพศชายก็ทักทายต้อนรับเพศชาย เพศหญิงก็ทักทายต้อนรับเพศหญิง และตามด้วยการแนะนำบุคคล องค์กร วิธีการดำเนินงานในโรงเรียน และร่วมพูดคุยตั้งคำถามเพิ่มเติมในส่วนที่ต้องการข้อมูลเพิ่มเติมจากการแนะนำของบุคลากรในโรงเรียน หลังจากนั้นจึงเยี่ยมชมสถานที่ และดูการปฏิบัติจริงในห้องเรียน ห้องปฏิบัติการ และห้องสำนักงานต่าง ๆ อาจมีการเลี้ยงอาหารว่างในระหว่างการพูดคุยหรือหลังพูดคุยเสร็จแล้ว

2.3.3 แขกที่มานิเทศ/ประเมินการดำเนินงานของโรงเรียน

แขกที่มานิเทศ/ประเมินการดำเนินงานของโรงเรียนนั้น จะใช้วิธีการต้อนรับแบบเดียวกับแขกที่มาเชื่อมความสัมพันธ์กับโรงเรียนและแขกที่มาติดต่อดูงาน นั่นคือ มีการจัดมอบหมาย และลำดับการต้อนรับไว้เป็นขั้นตอนอย่างดี โดยมีผู้บริหาร ครู และนักเรียนที่เป็นองค์การบริหารองค์การนักเรียน (อบน.) ร่วมต้อนรับ มีการกล่าวสวัสดี จับมือ และการสวมกอดกัน โดยเพศชายก็ทักทายต้อนรับเพศชาย เพศหญิงก็ทักทายต้อนรับเพศหญิง และตามด้วยการแนะนำบุคคล องค์กร วิธีการดำเนินงานในโรงเรียน และตามด้วยการตอบข้อซักถาม เพื่อให้ได้คำตอบตามจุดมุ่งหมายของการนิเทศ และจึงไปสู่การเยี่ยมชม นิเทศ บุคลากร พร้อมทั้งดูการปฏิบัติจริงในห้องเรียน ห้องปฏิบัติการ และห้องสำนักงานต่าง ๆ อาจมีการเลี้ยงอาหารว่างในระหว่างการพูดคุยหรือหลังพูดคุยเสร็จแล้ว

เกศษกรยุชฟ นิเม ผู้อำนวยการโรงเรียนขนาดใหญ่วิทยาคารได้ กล่าวว่า

“แขกที่นิเทศโรงเรียนนั้นนอกจากศาสนิกเดียวกันที่ใช้วิธีการต้อนรับทักทายด้วยการกล่าวสวัสดีแล้ว อาจมีแขกต่างศาสนิก ก็จะใช้วิธีการทักทายที่แตกต่างกัน นั่นคือ อาจมีการกล่าวสวัสดิ์ หรือยกมือสวัสดิ์ แล้วแต่บุคคลและโอกาส หรือบางครั้งก็ใช้วิธีการจับมือเช่นเดียวกันกับแขกศาสนิกเดียวกัน เพราะบางครั้งพบว่า แขกที่มานิเทศโรงเรียนได้ศึกษาบริบทของโรงเรียนไว้ก่อนแล้ว ว่าหาดใหญ่วิทยาคารเป็นโรงเรียนสามัญที่บูรณาการอิสลาม และบุคลากรก็เป็นมุสลิม ผู้ที่เข้ามาในโรงเรียนก็ถือโอกาสทักทายเราด้วยการจับมือ เหมือนกับการจับมือสวัสดีของเรา”

ยุซุฟ นิมะ

2.3.4 ผู้ปกครอง

ผู้ปกครองที่เป็นแขกในโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร มีกรณีการมาที่แตกต่างกันตั้งนั้นทางโรงเรียนจึงมีวิธีต้อนรับผู้ปกครองด้วยวิธีการที่แตกต่างกันตามความประสงค์ของการเข้ามาในโรงเรียนของผู้ปกครอง โดยครูที่เดินมาเจอผู้ปกครองก่อนก็จะเริ่มต้นการต้อนรับด้วยการกล่าวสวัสดี หากเป็นเพศเดียวกันก็จะยื่นมือสวัสดีกัน และดำเนินการให้ไปพบผู้ที่เกี่ยวข้องเพื่อจัดการธุระของผู้ปกครองให้แล้วเสร็จ ตามแต่ละกรณีดังต่อไปนี้

ผู้ปกครองที่มาติดต่อเรื่องต่าง ๆ อาทิ

2.3.4.1 ที่บ้านมีเหตุฉุกเฉิน คนในบ้านหรือญาติเสียชีวิต ประสบอุบัติเหตุ ต้องการนำนักเรียนไปร่วมงานที่บ้าน เช่น งานแต่งงาน ผู้ปกครองมาเยี่ยมลูก หรือต้องการนำนักเรียนออกนอกโรงเรียนหลังเลิกเรียน ครูก็จะเชิญผู้ปกครองให้ไปนั่งรอที่ห้องที่ใช้รอปพบนักเรียน และทำหน้าที่เรียกนักเรียนและให้นักเรียนได้พบกับผู้ปกครองเพื่อแจ้งข่าวให้นักเรียนทราบ

2.3.4.2 เรื่องธนาคารโรงเรียน นำเงินมาฝากให้กับนักเรียน ครูจะนำผู้ปกครองไปพบผู้ที่เกี่ยวข้องและดำเนินการให้ตามความประสงค์ของผู้ปกครอง

2.3.4.3 ผู้ปกครองที่มาโรงเรียนด้วยปัญหาการเรียนของนักเรียน ทางโรงเรียนได้เชิญมาเพื่อปรึกษากับผู้ปกครอง และผู้ปกครองได้เข้ามาเพื่อปรึกษากับทางโรงเรียน ซึ่งในกรณีนี้ ครูก็จะต้อนรับด้วยการกล่าวสวัสดี และจับมือทักทายกัน และนำผู้ปกครองไปยังห้องผู้ที่ได้นัดกันไว้ หรือผู้ที่ผู้ปกครองต้องการพบ

2.3.5 แขกอื่น ๆ

หากไม่ได้แจ้งล่วงหน้า ครูที่พบกับแขกก็จะทักทายด้วยการกล่าวสวัสดี พร้อมทั้งจับมือสวัสดี และนำแขกไปยังห้องสำนักงาน และจะทำการต้อนรับที่ห้อง

สำนักงาน ซึ่งมีครูและพนักงานประจำอยู่คอยทำหน้าที่ต้อนรับและประสานงานต่อในกิจกรรมของแขกที่มา

2.4 การเป็นแบบอย่างที่ดีด้านการบริจาคของครูโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร การบริจาค เป็นสิ่งหนึ่งในกิจกรรมอื่น ๆ ที่โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร ได้ร่วมกันทำอย่างสม่ำเสมอ จากการสัมภาษณ์บริบทในการบริจาคของครูในโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคารมีดังต่อไปนี้

2.4.1 สิ่งที่บริจาค

2.4.1.1 ทรัพย์สิน เป็นสิ่งที่ครูในโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร บริจาคกันอย่างสม่ำเสมอ เพราะบริจาคได้ง่ายและสะดวกต่อการบริจาคใช้บริจาคได้ในทุก ๆ สถานการณ์

2.4.1.2 เสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย สำหรับการบริจาคเสื้อผ้า เครื่องแต่งกายของครูในโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคารนั้น เป็นการบริจาคด้วยสองวิธีการ ดังต่อไปนี้

1) การบริจาคตามสถานการณ์ กล่าวคือบริจาคในกรณีที่พบว่ามีความต้องการ บุคคลหรือกลุ่มคนใดที่ได้รับความลำบากและต้องการความช่วยเหลือ ก็บริจาคให้ตามความต้องการและกำลังการบริจาคที่มี

1.1) สถานการณ์ความยากลำบากของมุสลิม ตามที่ต่าง ๆ

1.2) บริจาคเมื่อจัดค่าย โดยเงินเหลือจากการลงทะเบียนเข้าร่วมค่าย นักเรียนก็จะแจ้งความประสงค์ของตนเองว่าต้องการบริจาค โดยไม่ขอรับเงินที่เหลือคืน

1.3) เงินจากกิจกรรมกีฬา นักเรียนก็จะบริจาคเป็นกองกลางของสีหรือของครอบครัว เพราะนักเรียนจะอยู่สีเดิมและครอบครัวเดิมตลอด

1.4) เงินเหลือจากกิจกรรมเอ๊ะอะอูติกาฬ นักเรียนก็จะบริจาคโดยครูได้นำเงินดังกล่าวไปใช้สำหรับบุคคลอื่น ๆ ที่มาร่วมกิจกรรมเอ๊ะอะอูติกาฬต่อ

1.5) ญาติเสีย ซึ่งในกรณีที่นักเรียนต้องการความช่วยเหลือเมื่อญาติเสีย เพื่อนนักเรียนจะเป็นผู้ขอบริจาค ในตอนเช้าหน้าเสาธง จะมีการประกาศ และเพื่อนของนักเรียนที่ญาติเสียชีวิตก็จะเดินรับบริจาคโดยเสียสละที่จะไม่เรียนในคาบนั้น ในกรณีที่นักเรียนไม่ได้แจ้งกับเพื่อน ครูก็จะเป็นผู้ดำเนินการ โดยครูฝ่ายบุคคลขอรับบริจาคทางอีเมลและเดินรับบริจาคจากครู เมื่อนักเรียนทราบข่าวก็จะรับช่วงไปขอบริจาคแทนครูต่อไป

2) การบริจาคเนื่องในกิจกรรมหรือโครงการที่ทางโรงเรียนได้จัดขึ้น ซึ่งในการบริจาคด้วยวิธีการนี้เป็นการบริจาคตามกิจกรรมที่ทางโรงเรียนได้จัดให้มีขึ้นเพื่อสร้างสังคมในการบริจาคให้แก่บุคลากรในโรงเรียน โดยกิจกรรมนี้เป็นการจัดโดยให้มีการนำเสื้อผ้าหรือเครื่องใช้อื่น ที่อยู่ในสภาพที่ยังใช้งานได้ โดยเป็นการรวบรวมและนำมาในการพบปะเพื่อบริจาคในแต่ละครั้ง ซึ่งผู้บริจาคมักจะนำสิ่งของที่ตนเองได้ซื้อ และไม่ได้ใช้มาวางไว้เพื่อบริจาค และผู้ที่รับบริจาคที่เห็นว่ามีความจำเป็นหรือใช้ที่ตนเองสามารถใช้งานได้ก็จะรับไปใช้ประโยชน์ โดยในกิจกรรมนี้ทุกคนสามารถเป็นผู้บริจาคและผู้รับบริจาคได้ เพราะสามารถนำเสื้อผ้าหรือเครื่องใช้มาบริจาคได้และรับบริจาคได้จากการที่ผู้อื่นนำมาวางไว้เช่นเดียวกัน

2.4.2 ผู้ที่รับบริจาค

2.4.2.1 นักเรียน

สำหรับการบริจาคให้แก่นักเรียนนั้น พบว่า ครูในโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคารได้ปฏิบัติกันอย่างสม่ำเสมอ โดยมีลักษณะในการบริจาคดังนี้

1) เป็นการบริจาคตามสถานการณ์ โดยหากพบว่า มีนักเรียนคนใด ที่ลำบากและสมควรให้ความช่วยเหลือครูก็จะบริจาคให้เพื่อช่วยนักเรียนที่ลำบาก

2) การบริจาคเนื่องในการร่วมกิจกรรมด้วยกัน และพบว่านักเรียนไม่มีเครื่องใช้ อาหาร หรือเครื่องอำนวยความสะดวกบางอย่าง เช่น การไปร่วมค่ายด้วยกัน เมื่อครูพบว่า นักเรียนยังขาด หรือต้องการสิ่งของบางอย่างที่ครูมี ครูก็จะบริจาคและเสียสละให้แก่นักเรียน

2.4.2.2 เพื่อนครู

การบริจาคให้เพื่อนครูนั้น เป็นสิ่งที่ครูในโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคารได้ปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอเช่นเดียวกัน กับการบริจาคให้นักเรียน โดยมีวิธีในการบริจาคดังนี้

1) เป็นการบริจาคตามสถานการณ์ โดยหากพบว่า มีเพื่อนครูคนใด ที่ลำบากและสมควรให้ความช่วยเหลือครูก็จะบริจาคให้เพื่อช่วยเพื่อนครูที่ลำบาก

2) การบริจาคเนื่องในการร่วมกิจกรรมด้วยกัน และพบว่าเพื่อนครูไม่มีเครื่องใช้ อาหาร หรือเครื่องอำนวยความสะดวกบางอย่าง เช่น การไปร่วมค่ายด้วยกัน เมื่อพบว่า เพื่อนครูยังขาด หรือต้องการสิ่งของบางอย่างที่มี ก็จะบริจาคหรือแบ่งปันใช้ร่วมกัน โดยบางครั้งการบริจาคนั้นก็อาจทำให้ผู้ที่บริจาคต้องลำบากเพิ่มขึ้น แต่เป็นสิ่งที่ได้ปฏิบัติกันอย่างสม่ำเสมอจนถือว่าเป็นเรื่องปกตินิสัยที่พึงกระทำ

3) บริจาคให้บุคคลอื่น ๆ นอกเหนือจากผู้ที่อยู่ในโรงเรียน นับเป็นสิ่งที่ทางโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคารให้ความสำคัญมาก และเป็นสิ่งที่ได้รับการตอบรับเป็นอย่างดี โดย เกสิทธิ์ยูซุฟ นิมะ ผู้อำนวยการโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร ได้กล่าวว่า

“ครูและนักเรียนโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคารเป็นผู้ที่รักการบริจาคอย่างในครั้งล่าสุด ได้มีการขอรับบริจาคเพื่อช่วยเหลือชาวโรฮิงญา ที่อพยพมาจากพม่า ทั้งครูและนักเรียนก็ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี เกินความคาดหมายที่ตั้งไว้ และโรงเรียนยังพบว่า มีนักเรียนบางกลุ่มที่เป็นตัวแทนของเพื่อน ๆ ที่นอกจากจะบริจาคในโรงเรียนแล้ว ยังรวมกลุ่มกันไปขอบริจาคเพื่อช่วยเหลือพี่น้องในสถานที่ชุมชนต่าง ๆ โดยไม่ได้เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อย”

ยูซุฟ นิมะ

2.4.3 ปัจจัยที่ทำให้เกิดการบริจาค

จากการสัมภาษณ์ครูธานีพะ เจ๊ะเต๊ะ ได้กล่าวว่า การบริจาคในโรงเรียนหาดใหญ่เป็นกิจกรรมหนึ่งที่ประสบความสำเร็จ เพราะในเรื่องนี้ ครูสามารถเป็นแบบอย่างที่ดีด้านการบริจาคได้เป็นอย่างดี

ธานีพะ เจ๊ะเต๊ะ

ซึ่งพบว่าสาเหตุที่โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคารสามารถดำเนินงานได้อย่างสม่ำเสมอและประสบความสำเร็จ มาจากปัจจัยการดำเนินงานของโรงเรียนดังต่อไปนี้

2.4.3.1 ครูได้เป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่ นักเรียนในด้านการบริจาค

2.4.3.2 มีการแนะนำแหล่งข้อมูลจากสื่อที่เป็นช่องทางให้นักเรียนได้ติดตามข่าวสารและความยากลำบากของพี่น้องจากสื่อต่าง ๆ ที่หลากหลาย เช่น ช่องทีวีของมุสลิม อินเทอร์เน็ต เฟซบุ๊ก ทวิตเตอร์

2.4.3.3 ทางโรงเรียนมีการปลูกฝัง ให้ความรู้ และสร้างสังคมแห่งการบริจาคและการช่วยเหลือผู้อื่น เช่น การให้ความรู้ในห้องเรียน การจัดค่าย การจัดกิจกรรมสัปดาห์ของครอบครัว การจัดฉายวีดิทัศน์ โดยสร้างบรรยากาศให้เหมือนหนังกลางแปลง โดยการนำจอไปวางไว้กลางสนามและให้นักเรียนได้ดูเรื่องราวและศึกษาข้อมูล พร้อมทั้งมีการตั้งคำถามให้นักเรียนวิเคราะห์ และให้รางวัล

2.4.2.4 นักเรียนในโรงเรียนมีสถานะทางเศรษฐกิจ
ครอบครัวที่ดี อีกทั้งผู้ปกครองยังส่งเสริมให้มีการบริจาคอีกด้วย จึงง่ายในการให้ความ
ช่วยเหลือผู้อื่น

2.5 การเป็นแบบอย่างที่ดีด้านความรับผิดชอบของครูโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาการ

2.5.1 ความรับผิดชอบในการปฏิบัติงานให้ประสบความสำเร็จในฐานะครู

ในด้านความรับผิดชอบของครูโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาการในด้านการปฏิบัติงานให้ประสบความสำเร็จนั้น พบว่า ครูในโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาการมีความมุ่งมั่นสูงในการพยายามรับผิดชอบงานเพื่อให้ประสบความสำเร็จ โดยมีความเอาใจใส่ต่องานที่ได้รับมอบหมายเป็นอย่างมาก และโดยส่วนใหญ่ก็ประสบความสำเร็จ หากมีเวลาพอ ครูก็จะมุ่งมั่นทำงานให้ประสบความสำเร็จ ซึ่งครูในโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาการ นอกจากจะรับผิดชอบงานสอนของตนเองในวิชาต่าง ๆ แล้ว ยังพบว่า ในบางกรณีมีการช่วยเหลือนักเรียนที่เรียนไม่ทันหรือไม่เข้าใจในขณะที่เรียนในห้องในบางรายวิชา นักเรียนก็จะขอให้ครูให้ช่วยสอนนอกเวลาเรียน ซึ่งอาจไม่ใช่ครูประจำวิชา หรือครูที่จบในสาขาวิชาที่นักเรียนขอความช่วยเหลือ ครูก็ได้ใช้การศึกษาเพิ่มเติมและหาวิธีการอธิบายนักเรียนจนเข้าใจ และครูเองก็ได้พัฒนาความสามารถของตนเองในด้านการสอนในรายวิชาที่นักเรียนมาขอความช่วยเหลือ โดยที่ไม่ได้เป็นสาขาที่ตัวเองจบการศึกษา ซึ่งเป็นความรับผิดชอบของครู ที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนได้มีความเข้าใจในบทเรียน จนครูกลายเป็นผู้เชี่ยวชาญในสาขานั้นในที่สุด ซึ่งในกรณีนี้ นอกจากจะช่วยแก้ปัญหาให้นักเรียนแล้ว ยังช่วยพัฒนาความสามารถตนเองอีกด้วย

อย่างเช่น กรณีของครู ซึ่งเป็นครูผู้สอนวิชาเคมี ได้ใช้ความสามารถในการสอนเพิ่มเติมให้แก่ักเรียนหลังจากละหมาดอีซาเสร็จ ทั้ง ๆ ที่บ้านของครูอยู่ไกลจากโรงเรียน และลักษณะการสอนนอกเวลาของครูอัสมา มีเทคนิคที่น่าสนใจจนนักเรียนหลาย ๆ คนชื่นชอบ และมาขอความช่วยเหลืออยู่เสมอ

โลลา ราชเดหาวา

2.5.2 ความรับผิดชอบในการแก้ปัญหาของนักเรียน

สำหรับความรับผิดชอบในการแก้ปัญหานักเรียนของครูในโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาการนั้น เป็นแบบอย่างที่ดีเป็นอย่างมาก เพราะในโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาการ เป็นโรงเรียนที่นักเรียนอยู่ประจำในโรงเรียนโดยไม่มีนักเรียนคนไหนไป-กลับระหว่างบ้านกับโรงเรียน ครูจึงเปรียบเสมือนพ่อแม่ของนักเรียนที่ต้องคอยดูแล ช่วยเหลือตลอดจนการแก้ปัญหาในเรื่องต่าง ๆ ให้กับนักเรียน ซึ่งจากการสัมภาษณ์พบว่า เรื่องความ

รับผิดชอบในการแก้ปัญหาของนักเรียนนั้น ครูได้ดำเนินงานอย่างสม่ำเสมอ โดยช่วยแก้ปัญหาให้แก่นักเรียนทั้งเรื่องการเรียนและเรื่องส่วนตัว เป็นทั้งที่ปรึกษาโดยการรับฟังคำพูดนักเรียน และให้คำแนะนำเป็นรายกรณีไป หรือการแก้ปัญหาในมุมอื่น ๆ เช่น การการนำนักเรียนไปพบแพทย์เมื่อนักเรียนไม่สบาย การนำนักเรียนไปตลาด ซื้อของใช้ส่วนตัว หรือการทำธุระอื่น ๆ นอกโรงเรียนให้นักเรียน

2.5.3 ความรับผิดชอบในการในการทำอาบาศะสุ

นายวิทยา พายายม ผู้ช่วยผู้อำนวยการกลุ่มภารกิจวัดและประเมินผล ได้กล่าวถึงการเป็นแบบอย่างของครูในโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร ในด้านความรับผิดชอบในการทำอาบาศะสุไว้ว่า

“ในเรื่องของอาบาศะสุในโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคารนั้น นับเป็นสิ่งสำคัญที่ทุก ๆ ฝ่ายให้ความสำคัญ ซึ่งเป็นปัจจัยหลักในการคัดเลือกครูเพื่อเข้าทำงานในโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร และเป็นจุดมุ่งหมายสำคัญในการฝึกฝนนักเรียน มีการบรรจุอาบาศะสุต่าง ๆ ไว้ในตาราง 24 ชั่วโมงของนักเรียน นอกจากนี้ยังมีการจัดเวลาเรียนและการทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้สอดคล้องกับเวลาในการทำอาบาศะสุ ดังนั้นครูจึงต้องเป็นแบบอย่างที่ดีในเรื่องของการทำอาบาศะสุ ทั้งในแง่ของความมุ่งมั่น ความสม่ำเสมอ และการตรงต่อเวลา และโดยส่วนตัวเชื่อว่า ความรับผิดชอบในการทำอาบาศะสุ ย่อมเกี่ยวโยงถึงความรับผิดชอบในการทำงาน เพราะการทำงานก็นับว่าเป็นอาบาศะสุอย่างหนึ่งเช่นกัน”

วิทยา พายายม

จากการสัมภาษณ์พบว่า ครูในโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร เป็นผู้ที่รับผิดชอบและเป็นแบบอย่างที่ดีอย่างยิ่งในด้านการทำอาบาศะสุ โดยมีการทำอาบาศะสุตรงต่อเวลา ถูกต้อง อีกทั้งยังมีการปฏิบัติในอาบาศะสุที่เป็นสุนทรีย์อย่างสม่ำเสมอ ทั้งในการละหมาดหรือถือศีลอดสุนัต

ทั้งนี้เนื่องจากปัจจัยในด้านสิ่งแวดล้อม การรณรงค์ การกำหนดวันที่ทุก ๆ คนร่วมกันทำ เวลา และการตักเตือนซึ่งกันและกันอย่างสม่ำเสมอเป็นสิ่งที่ผลักดันให้ครูรักในการทำอาบาศะสุจนสามารถทำเป็นนิสัย ตรงต่อเวลา และปฏิบัติจนเป็นแบบอย่างที่ดีที่เป็นรูปธรรมให้นักเรียนสามารถนำมาเป็นแบบอย่างได้ เกษักร ยูซุฟ นิมะ ผู้อำนวยการโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร ได้กล่าวว่า

“เมื่อถึงเวลาละหมาด โรงเรียนจะหยุดการเรียนการสอนและหยุดทำกิจกรรมอื่น ๆ เพื่อให้นักเรียนได้ละหมาด หรือเมื่อถึงช่วงของการถือศีลอดสัปดาห์ ทุกคนในโรงเรียนก็จะร่วมใจกันถือศีลอดสัปดาห์ โรงเรียนอาหารหรือสถานที่อื่น ๆ ที่ขายอาหาร ก็จะปิดและหยุดขายโดยอัตโนมัติ เพราะทุกคนพากันถือศีลอดกันหมด ทั้งครู นักเรียน หรือพนักงานอื่น ๆ”

ยูซุฟ นิมะ

2.6 การเป็นแบบอย่างที่ดีด้านความเอื้อเฟื้อของครูโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาการ

ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ด้วยการสละสิ่งของหรือความสุขส่วนตัว เพื่อประโยชน์สุขของผู้อื่น สำหรับแบบอย่างที่ดีในด้านความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ของครูในโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคารนั้น มีการปฏิบัติและกระทำที่สามารถเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่ นักเรียนได้ในหลาย ๆ สถานการณ์ ทั้งเป็นการปฏิบัติ เป็นพฤติกรรมโดยธรรมชาติ และการจัดเป็นโครงการ เพื่อสร้างความสังคมแห่งการเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ซึ่งกันและกัน จากการสัมภาษณ์พบว่า การเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ของครูสามารถแบ่งได้เป็นกรณีดังต่อไปนี้

2.6.1 การเอื้อเฟื้อต่อเพื่อนครูด้วยกัน

การเอื้อเฟื้อต่อเพื่อนครูด้วยกันสำหรับครูในโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร จะปฏิบัติกันจนเป็นกิจวัตรดังนี้

2.6.1.1 ตอนไปร่วมค่ายในโครงการต่าง ๆ ก็จะมีพบว่า ครูจะแบ่งปันของกินของใช้กันอยู่เสมอ ถึงแม้ว่าการแบ่งปันนั้นจะเป็นการแบ่งปันแล้วทำให้ตัวเองต้องลำบากก็ตาม หรือบางครั้งการแบ่งปันก็เป็นการแบ่งปันเพื่อสร้างความสุขร่วมกัน เช่น การแบ่งปันของกิน หรืออาหารต่าง ๆ ดังคำกล่าวของครูวิทยา พยายาม ที่ว่า

“ไม่มีใครที่จะมีขนมแล้วแอบไปทานคนเดียว ทุกคนจะรู้สึกได้ว่า ถ้าอยากทานอย่างสนุกและมีความสุข ต้องทานร่วมกัน”

วิทยา พยายาม

2.6.1.2 การเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ในวิถีชีวิตประจำวัน โดยมีการเอื้อเฟื้อกันอย่างสม่ำเสมอ มีการซื้อของมาฝาก ซื้ออาหารเข้ามาทานร่วมกัน หรือการจ่ายค่าอาหารของบางคนในกรณีที่ไปทานกัน หลาย ๆ คน โดยคนที่จ่ายก็จะถือว่านั้นคือผลประโยชน์ที่ตัวเองจะได้รับจากการได้ทำทานเศาะตะเกาะฮ์

2.6.1.3 การเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ในกรณีที่มีการจัดโครงการ โดยโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคารได้จัดโครงการแลกของใช้กันขึ้น เช่น เสื้อผ้าของบุคคลใดที่ไม่ได้

ใช้แล้ว หรือซื้อมาแล้วใส่ไม่พอดีกับตัว ก็นำมาบริจาคให้แก่เพื่อนร่วมงาน หรือมีเสื้อผ้าชุดใดที่เพื่อนร่วมงานชอบ ก็จะมอบให้ โดยสิ่งของที่นำมาบริจาค่นั้น เป็นสิ่งของที่ยังอยู่ในสภาพดีและยังใช้สามารถใช้ประโยชน์ได้ ซึ่งนอกจากเป็นการฝึกความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่แล้ว ยังเป็นการสร้างสัมพันธภาพที่ดีต่อกันอีกด้วย

2.6.2 การเอื้อเฟื้อต่อนักเรียน

การเอื้อเฟื้อต่อนักเรียนการเป็นสิ่งที่มียุติในบุคลิกของครูในโรงเรียนขนาดใหญ่ วิทยาการเกือบทุกคน เพราะนักเรียนจะต้องอยู่ประจำที่โรงเรียน ดังนั้นครูต้องเปรียบเสมือนพ่อแม่ของนักเรียนที่จะต้องดูแลนักเรียนในทุก ๆ ด้านดังนี้

2.6.2.1 การปฐมพยาบาลในกรณีที่นักเรียนเกิดการเจ็บป่วยไม่

สบาย

ในกรณีที่นักเรียนเจ็บป่วย หรือไม่สบาย ครูที่ทำหน้าที่ดูแลก็จะเป็นครูหอพักที่มีหน้าที่ดูแลเกี่ยวกับงานพยาบาลโดยตรง ก็จะทำหน้าที่ในการปฐมพยาบาลเบื้องต้นให้แก่เด็กนักเรียนซึ่งในการทำหน้าที่นี้ก็เป็นการสละเวลาส่วนตัวของครูในการดูแลนักเรียนจนกว่าอาการจะดีขึ้นหรือหายจากอาการเจ็บป่วย

2.6.2.2 การนำนักเรียนไปส่งสถานพยาบาลในกรณีนักเรียน

เจ็บป่วยจนต้องพบแพทย์หากนักเรียนเจ็บป่วย หรือไม่สบาย ครูก็ได้ดูแลและปฐมพยาบาลเบื้องต้นให้แก่เด็กนักเรียนแล้วปรากฏว่านักเรียนยังไม่หายจากอาการเจ็บป่วย ครูก็จะนำนักเรียนไปพบแพทย์และดูแลต่อจนกว่านักเรียนจะหายป่วย ซึ่งในการนำนักเรียนไปพบแพทย์และดูแลพักฟื้นต่อจนกว่านักเรียนจะหาย ซึ่งหากนักเรียนยังไม่หายจากอาการเจ็บป่วยครูก็จะแจ้งให้ผู้ปกครองทราบต่อไป

2.6.2.3 การนำนักเรียนไปซื้อของใช้ส่วนตัว ทำธุระต่าง ๆ นอก

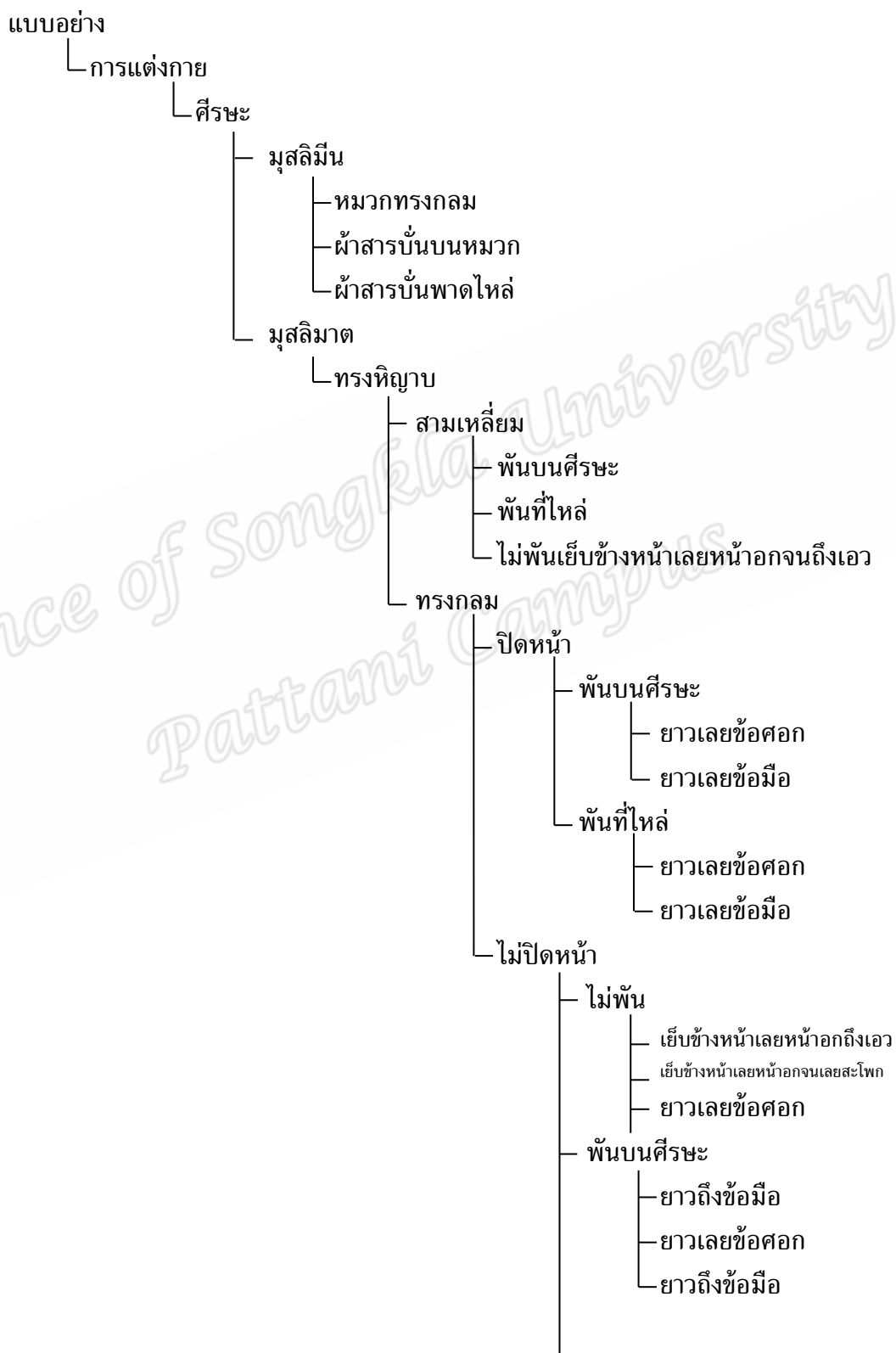
โรงเรียน การนำนักเรียนไปซื้อของใช้ส่วนตัว ทำธุระต่าง ๆ นอกโรงเรียน ครูก็จะเป็นผู้ที่นำนักเรียนไป อาจใช้รถโรงเรียนและเบิกค่าใช้จ่ายค่าน้ำมันจากโรงเรียน และมีครูอีกหลายท่านที่ขับรถส่วนตัวก็จะมีไม่มีการเบิกค่าน้ำมัน ซึ่งในกรณีนี้ครูก็จะตั้งใจว่าเป็นการเสาะตะเกาะสุ ซึ่งในการซื้อของใช้ส่วนตัวหรือการออกไปข้างนอกของนักเรียน ก็จะพารถสองแถว มีครูคุมหนึ่งคน

2.6.2.4 การซื้อของใช้ให้ในกรณีที่นักเรียนต้องการ

ในการเอื้อเฟื้อต่อนักเรียนนั้น เพื่อซื้อของใช้ให้ในกรณีที่นักเรียนต้องการนั้น ครูต้องสละเวลาพักหรือช่วงวันหยุดในการดูแลนักเรียน ครูก็จะบอกนักเรียนและฝากซื้อของ ซึ่งผู้วิจัยได้สังเคราะห์วิธีการดื่บยยะสุดด้วยการเป็นแบบอย่างที่ดี ดังแผนโดแกรม

ที่ 2

เดนโตแกรมที่ 2 : แสดงวิธีการตัดปียะสุนักเรียนในโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาครด้วยวิธีการเป็นแบบอย่างที่ดีประกอบด้วย การเป็นแบบอย่างที่ดีด้านการแต่งกาย ด้านการทักทาย ด้านการต้อนรับแขก ด้านการบริจาค ด้านความรับผิดชอบ และด้านความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่

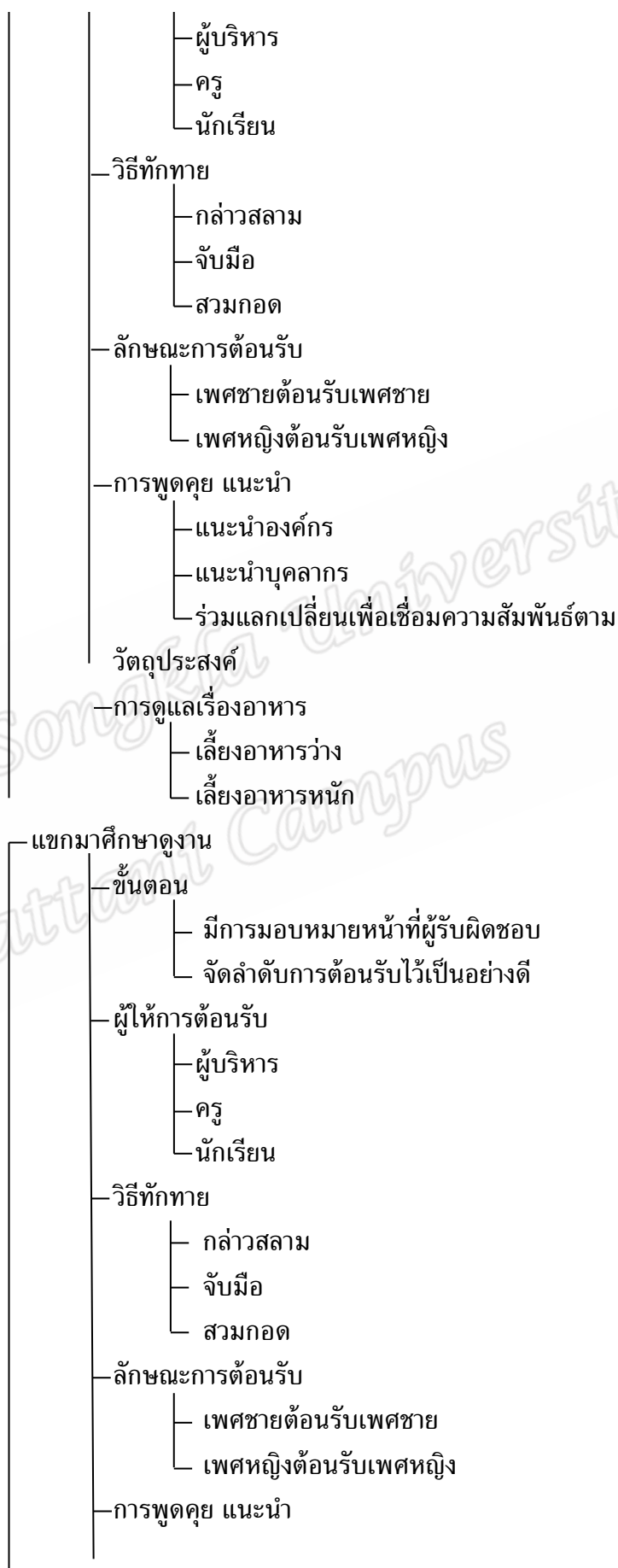

Prince of Songkla University
Pattani Campus

3. การตรึงปียะสุดท้ายด้วยการสนทนา

การตรึงปียะสุดท้ายด้วยการสนทนา เป็นวิธีการตรึงปียะสุดท้าย ที่ครูมูร็อบบียี่ สื่อสารกับนักเรียนโดยใช้คำพูด อาจเป็นการใช้คำพูดโดยการสื่อสารทางเดียวก่อนและตามด้วยการแลกเปลี่ยนหรือซักถามจากนักเรียน หรือเป็นการสลับกันพูด โดยนักเรียนหรือครูมูร็อบบียี่เป็นฝ่ายเริ่มต้น และสลับกันไป ซึ่งในการสนทนาจึงจะมีประเด็นและจุดมุ่งหมายในการสนทนาที่ชัดเจน ดังวิธีการดังต่อไปนี้

3.1 การสนทนาโดยการพูดคุยและให้ความรู้แบบตัวต่อตัว

การสนทนาโดยให้ความรู้กับนักเรียนแบบตัวต่อตัว เป็นการตรึงปียะสุดท้าย เป็นการลดระยะห่างระหว่างมูร็อบบียี่และผู้ถูกตรึงปียะสุดท้ายได้เป็นอย่างดี และในขณะเดียวกันมูร็อบบียี่สามารถที่จะตรึงปียะสุดท้ายในสิ่งที่ต้องการแต่ผู้ถูกตรึงปียะสุดท้ายได้อย่างสะดวก

3.1.1 วัตถุประสงค์ของการตรึงปียะสุดท้ายด้วยการสนทนาโดยการพูดคุยและให้ความรู้แบบตัวต่อตัว

จากการสัมภาษณ์ครูพบว่า ในการดูแลนักเรียนในโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคารที่เป็นนักเรียนระดับมัธยมและนักเรียนส่วนใหญ่จะใช้เวลาอยู่ที่โรงเรียนมากกว่าที่บ้าน ครูจึงต้องดูแลนักเรียนในทุก ๆ ด้าน และใช้วิธีการที่หลากหลายเหมือนกับที่พ่อแม่ใช้กับลูกเพื่อตรึงปียะสุดท้ายนักเรียนให้สามารถเดินตามแนวทางของอัลอิสลาม ซึ่งวัตถุประสงค์ของการตรึงปียะสุดท้ายด้วยการสนทนาโดยการพูดคุยและให้ความรู้แบบตัวต่อตัวมีดังต่อไปนี้

3.1.1.1 เพื่อสร้างจิตสำนึกให้แก่นักเรียน

การสร้างจิตสำนึกให้แก่เรียนนับเป็นประการหนึ่งที่ครูในโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคารจะต้องมีอยู่เสมอ โดยการสร้างจิตสำนึกให้แก่เรียนนั้น มีวัตถุประสงค์ในด้านต่าง ๆ เช่น

1) การสร้างจิตสำนึกให้นักเรียนดูแลและบังคับตัวเองให้เดินตามแนวทางของอัลอิสลาม ซึ่งจะใช้ในกรณีที่นักเรียนอาจมีพฤติกรรมไม่เหมาะสม และครูใช้วิธีการสนทนากับนักเรียนแบบตัวต่อตัว เพื่อสร้างจิตสำนึกให้นักเรียนได้ตระหนักในสิ่งที่ควรทำ

2) การสร้างจิตสำนึกให้นักเรียนรักและดูแลบุคคลอื่น ในกรณีนี้ครูจะเลือกนักเรียนที่สามารถเป็นผู้นำและดูแลผู้อื่นได้ และตรึงปียะสุดท้ายให้นักเรียนแสดงศักยภาพในการดูแลช่วยเหลือนักเรียนคนอื่น

3.1.1.2 กรณีที่จะให้ความรู้หรือปลูกฝังวิถีการใช้ชีวิตในสังคมให้แก่เรียน

ในกรณีครูจะใช้เมื่อพบว่านักเรียนนักเรียนมีปัญหาและไม่สามารถใช้ชีวิตในสังคมร่วมกับนักเรียนคนอื่น ๆ ได้ ครูก็จะใช้วิธีการพูดคุยสนทนากับนักเรียนเพื่อให้คำแนะนำและช่วยแก้ไขสิ่งที่เป็นปัญหาของนักเรียนในการใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่น

3.1.1.3 กรณีที่นักเรียนทำความผิด

ในกรณีที่นักเรียนทำความผิด ครูจะสนทนากับนักเรียนเพื่ออบรมและตักเตือนนักเรียน ให้หยุดการกระทำดังกล่าว

3.1.2 ขั้นตอนการตรึงบิยะสุนักเรียนด้วยการสนทนาโดยการพูดคุยและให้ความรู้แบบตัวต่อตัวมีดังต่อไปนี้

3.1.2.1 ขั้นเตรียมการ ก่อนการตรึงบิยะสุนักเรียนด้วยการสนทนาโดยการพูดคุยและให้ความรู้แบบตัวต่อตัว ซึ่งก่อนที่จะเริ่มต้นตรึงบิยะสุนักเรียนด้วยวิธีการสนทนาและให้ความรู้แบบตัวต่อตัว ครูต้องเตรียมการก่อนที่จะเข้าไปตรึงบิยะสุนักเรียนโดยการกำหนดเรื่องราวที่ต้องตรึงบิยะสุนักเรียนตามวัตถุประสงค์ที่ครูต้องการตรึงบิยะสุนักเรียนและศึกษาธรรมชาติของนักเรียนว่าเหมาะที่จะใช้วิธีการแบบเป็นทางการ หรือไม่เป็นทางการ ตลอดจนการศึกษานิสัยและธรรมชาติของนักเรียนว่าจะใช้วิธีการใดนักเรียนจึงจะรับฟังและบรรลุวัตถุประสงค์ของการตรึงบิยะสุนักเรียน และหาวิธีการสนทนาแบบตัวต่อตัวกับนักเรียนเพื่อดำเนินการตรึงบิยะสุนักเรียนต่อไป

3.1.2.2 ขั้นดำเนินการตรึงบิยะสุนักเรียน ด้วยการสนทนาโดยการพูดคุยและให้ความรู้แบบตัวต่อตัว สำหรับวิธีการในขั้นตอนนี้ จะเป็นมูร์ออบบิยะที่รับผิดชอบในการตรึงบิยะสุนักเรียน โดยจะเลือกวิธีการที่เหมาะสมในการตรึงบิยะสุนักเรียนดังต่อไปนี้

1) ใช้วิธีการเรียกพบ/นัดสนทนากับนักเรียนอย่างเป็นทางการ สำหรับวิธีการนี้จะใช้วิธีการนัดเวลา และสถานที่ชัดเจน โดยการให้นักเรียนเป็นฝ่ายเข้ามาพบครูมูร์ออบบิยะ ซึ่งอาจเป็นลักษณะการเรียกคุยในห้องหรือสถานที่อื่น ๆ ตามความเหมาะสม ซึ่งมูร์ออบบิยะจะใช้วิธีการพูดคุย สนทนากับนักเรียนอย่างเป็นทางการ บอกถึงวัตถุประสงค์ เป้าหมาย ในการสนทนาอย่างชัดเจน และอาจมีการกำหนดเวลาในการติดตามผลหลังการพูดคุย ซึ่งในกรณีนี้นักเรียนที่ถูกตรึงบิยะสุนักเรียนจะรู้ว่าตนเองถูกตรึงบิยะสุนักเรียนเรื่องใด และต้องเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด

2) ใช้วิธีการหาโอกาสเมื่อนักเรียนอยู่คนเดียว และสนทนากับนักเรียนแบบไม่เป็นทางการ ในการตรึงบิยะสุนักเรียนด้วยวิธีการนี้ ครูมูร์ออบบิยะจะมีข้อมูลของนักเรียนอยู่แล้ว และทราบว่าการใช้วิธีการแบบเป็นทางการอาจไม่ได้ผลในการตรึงบิยะสุนักเรียนเท่ากับการใช้วิธีที่ไม่เป็นทางการ ดังนั้น ครูมูร์ออบบิยะก็จะหาโอกาส เวลา และสถานที่ที่เหมาะสมแก่การสนทนา อาจจะพยายามหาสถานการณ์ที่ทำให้เหมือนเป็นเรื่องบังเอิญ เช่น หลังจากการเล่นกีฬากับผู้ถูกตรึงบิยะสุนักเรียน ก็จะใช้สถานที่ข้างสนาม หรือหลังจากการละหมาด ก็จะใช้บริเวณมัสยิดชวนนักเรียนที่ถูกตรึงบิยะสุนักเรียน ซึ่งอาจจะเริ่มต้นด้วยเรื่องอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับ

เรื่องที่ต้องการตรึงปิยะสุ โดยครูจะสนทนาและสอบถามถึงปัญหา หรือเรื่องราวอื่น ๆ ของนักเรียน พร้อมทั้งสังเกตถึงความรู้สึกและวิธีคิดของนักเรียน เพราะมีจุดมุ่งหมายในการสนทนาเพื่อสร้างความไว้วางใจให้แก่ผู้ถูกตรึงปิยะสุ หลังจากนั้นจึงค่อย ๆ ดึงผู้ถูกตรึงปิยะสุเข้าสู่ประเด็น ซึ่งการตรึงปิยะสุด้วยวิธีการนี้ ครูวิทยา พยายาม ซึ่งเป็นหนึ่งในครูมูร์ออบบียได้กล่าวว่า

“บางครั้งยังไม่ได้ดึงนักเรียนเข้าสู่เรื่องที่ต้องการตรึงปิยะสุ แต่
นักเรียนอาจจะเฝ้ารอครูมูร์ออบบียอยู่ นักเรียนก็จะเป็นฝ่ายพูดขึ้นมาเอง
โดยที่ครูมูร์ออบบียไม่ต้องเป็นฝ่ายเริ่มต้น”

วิทยา พยายาม

แต่สำหรับบางกรณีผู้ถูกตรึงปิยะสุอาจไม่รู้ตัวว่ากำลังถูกตรึงปิยะสุ ครูมูร์ออบบียก็จะชวนสนทนาไปเรื่อย ๆ และให้ข้อเสนอแนะตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ และติดตามผลในการตรึงปิยะสุต่อไป

3.1.2.3 ชั้นติดตามผลการตรึงปิยะสุ ด้วยการสนทนาโดยการพูดคุย และให้ความรู้แบบตัวต่อตัว

สำหรับในชั้นของการติดตามผลด้วยการตรึงปิยะสุโดยวิธีการข้างต้น ก็จะใช้วิธีการติดตามผลด้วยวิธีการดังต่อไปนี้

- 1) ด้วยการสนทนาแบบตัวต่อตัวกับผู้ถูกตรึงปิยะสุ
- 2) ด้วยการสอบถามจากบุคคลรายล้อมผู้ถูกตรึงปิยะสุ เช่น ผู้ปกครอง เพื่อน ครูประจำชั้น ครูประจำวิชา
- 3) ด้วยการสังเกตพฤติกรรมของผู้ถูกตรึงปิยะสุ

3.2 การสนทนาโดยการพูดคุยแลกเปลี่ยนเป็นกลุ่ม

การสนทนาโดยการแลกเปลี่ยนเป็นกลุ่ม เป็นการตรึงปิยะสุที่ครูในโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคารได้ใช้กับนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ โดยมีหลักสูตร การกำหนดเวลา และการติดตามผลอย่างชัดเจน ซึ่งการตรึงปิยะสุโดยวิธีการนี้ ในบางสถานการณ์ที่นอกเหนือจากในโรงเรียน เป็นที่รู้จักและใช้กันเป็นประจำ นั่นก็คือ การทำฮาลาเกาะฮู (กลุ่มศึกษา)

3.2.1 วัตถุประสงค์การตรึงปิยะสุด้วยการสนทนาโดยการพูดคุยแลกเปลี่ยนเป็นกลุ่ม

3.2.1.1 กรณีที่จะให้ความรู้นักเรียน ในกรณีนี้ การพูดคุยด้วยการแลกเปลี่ยนเป็นกลุ่ม เป็นวิธีการที่ครูมูร์ออบบียจะใช้ในการให้ความรู้แก่นักเรียน ทั้งในด้านการปลูกฝังอาภีต๊ะฮู ความรู้เกี่ยวกับอิสลาม หรือความรู้ทั่วไป เช่น การใช้ชีวิตในสังคมร่วมกับผู้อื่น การดูแลซึ่งกันและกัน มารยาททั่วไปในสังคม ซึ่งความรู้ที่ครูมูร์ออบบียให้กับ

นักเรียนนี้ เป็นความรู้ที่นำไปใช้ในชีวิตประจำวัน และมีการติดตามผลทั้งแบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการ

3.2.1.2 กรณีที่จะสร้างจิตสำนึกให้แก่นักเรียน การตรึงปียะสุดด้วยวิธีการนี้ เป็นการตรึงปียะสุดโดยมุ่งหวังเพื่อให้นักเรียนตระหนักในความรับผิดชอบ และสำนึกในภาระหน้าที่ของตนเอง เช่น การดูแลตนเอง การตรงต่อเวลานัดหมาย รวมทั้งจิตสำนึกในเรื่องของสาธารณะ เช่น ความสะอาด การแบ่งปัน เป็นต้น

3.2.1.3 กรณีที่จะสร้างความเชื่อมั่นให้แก่นักเรียน วิธีการนี้เกิดจากการศึกษาของครูมัธยมปีที่พบว่า ในบางครั้งนักเรียนขาดความเชื่อมั่นบางประการในการใช้ชีวิตในสังคม ครูก็จะใช้วิธีการตรึงปียะสุดด้วยวิธีการแลกเปลี่ยนเป็นกลุ่ม เพื่อแลกเปลี่ยนวิธีคิด และสร้างความมั่นใจในสิ่งที่นักเรียนยังขาดความเชื่อมั่น โดยผ่านวิธีการตรึงปียะสุดโดยการสนทนาแลกเปลี่ยนเป็นกลุ่มนี้เอง

3.2.1.4 กรณีที่นักเรียนทำความผิด ในกรณีนี้ ครูมัธยมปีที่จะใช้กระบวนการพูดคุยแลกเปลี่ยนเป็นกลุ่มหลังจากที่ครูมัธยมปีที่ได้ทราบข้อมูลมาว่านักเรียนมีการกระทำความผิดขึ้น และครูมัธยมปีที่ใช้วิธีการนี้ในการบอกให้นักเรียนทราบว่า มีการทำความผิดบางวิธีการขึ้น และตักเตือน พร้อมแจ้งให้นักเรียนหยุดทำพฤติกรรมความผิดนั้น

3.2.2 สำหรับวิธีการตรึงปียะสุดนักเรียนด้วยการสนทนาโดยการพูดคุยแลกเปลี่ยนเป็นกลุ่ม ใช้วิธีการในการดำเนินกิจกรรมดังต่อไปนี้

3.2.2.1 จัดนักเรียนออกเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 8-10 คน โดยเลือกนักเรียนที่มีความเข้าใจในเนื้อหาที่ใช้ตรึงปียะสุดในระดับเดียวกันให้อยู่ในกลุ่มเดียวกัน

3.2.2.2 มอบหมายให้ครู 1 คน รับผิดชอบนักเรียน 1 กลุ่ม ซึ่งครูที่โรงเรียนมีอยู่ไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียนทั้งโรงเรียน ดังนั้นโรงเรียนจึงคัดเลือกนักเรียนรุ่นพี่ที่มีความรู้ในเรื่องที่จะใช้ในการตรึงปียะสุดนักเรียนให้เป็นผู้ดูแลรุ่นน้องที่เพิ่งได้เรียนรู้เนื้อหาในการตรึงปียะสุดขั้นต้น โดยโรงเรียนเลือกนักเรียนที่เป็นแกนนำทั้งชายและหญิง ประมาณ 32 คน (ชาย 16 หญิง 16) จัดให้นักเรียน 2 คน รับผิดชอบรุ่นน้อง 1 กลุ่ม ตั้งชื่อในแต่ละกลุ่มทั้งที่มีครูและนักเรียนรุ่นพี่เป็นมัธยมปีที่ โดยที่ครูมุสลิมิน ดูแลนักเรียนมุสลิมิน ครูมุสลิมะฮ์ดูแลนักเรียนมุสลิมะฮ์

3.2.2.3 หลังจากนั้น นำแต่ละกลุ่มมารวมกันอีกครั้ง โดยเรียกการรวมหลาย ๆ กลุ่มที่เป็นกลุ่มใหญ่ ขึ้นว่า ครอบครัว โดยมีผู้ช่วยผู้อำนวยการ ทั้งฝ่ายมุสลิมินและมุสลิมะฮ์ เป็นมัธยมปีที่หรือหัวหน้าของครอบครัว โดยมีการคะแนนักเรียนในแต่ละช่วงชั้น และในแต่ละครอบครัว ก็มีทั้งกลุ่มนักเรียนมุสลิมิน และมุสลิมะฮ์มาอยู่ในครอบครัว ซึ่งมีความรู้ในแต่ละระดับที่แตกต่างกันในเรื่องความเข้าใจเกี่ยวอิสลาม โดยแบ่งออกเป็น 4 ครอบครัว ซึ่งแต่ละครอบครัวจะมีนักเรียนประมาณ 70-80 คน

โดยเมื่อได้กลุ่มที่เป็นครอบครัวใหญ่ที่ประกอบด้วยผู้บริหาร ครู นักเรียน ทั้งมุสลิมินและมุสลิมะฮ์แล้ว ก็จะนำกลุ่มที่ได้ไปสู่การทำกิจกรรมต่าง ๆ ของ

โรงเรียน ไม่ว่าจะเป็น การแบ่งกลุ่มกีฬา การแบ่งกลุ่มในการทำหน้าที่ในการจัดกิจกรรมวิชาการ หรืออื่น ๆ โดยการแบ่งกลุ่มนี้จะใช้ตลอดปีการศึกษา เพื่อเป็นการสร้างความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นของสมาชิกในครอบครัวมากยิ่งขึ้น และหลักประการสำคัญที่แบ่งกลุ่มโดยวิธีการนี้ก็ คือ การตรึงบียะฮ์ด้วยการสนทนาโดยการพูดคุยแลกเปลี่ยนเป็นกลุ่มนั่นเอง ซึ่งในการตรึงบียะฮ์ด้วยวิธีการนี้ ทางโรงเรียนจะมีวิธีในการปฏิบัติที่หลากหลายตามเวลาและสถานการณ์ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1) การกำหนดเวลาที่แน่นอน โดยการจัดตารางให้เป็นส่วนหนึ่งของคาบเรียน ซึ่งโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร ได้กำหนดวิธีการดำเนินกิจกรรมตามที่โรงเรียนได้กำหนดในคู่มือของระบบพัฒนานักเรียนภายในเวลา 2 คาบเรียนเป็นการพบปะและตรึงบียะฮ์ในกลุ่มเล็ก ๆ ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงวิธีการดำเนินกิจกรรมฮาลาเกาะของโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร ซึ่งประกอบด้วยลำดับวิธีการดำเนินกิจกรรมและเวลาที่ใช้

ลำดับ	วิธีการดำเนินกิจกรรม	เวลาที่ใช้
1	เริ่มด้วยข้อเตือนใจจากอัลลอฮ์ (ตักกียะฮ์)	3-10 นาที
2	นำเสนออัลกุรอาน และตัฟซีร์	30 นาที
3	แจ้งเพื่อทราบ (ข่าวสาร บอกเล่า share เรื่องดี ๆ กัน)	5 นาที
4	นำเสนอวิชาหะดีษ / ซีเราะฮ์	20 นาที
5	สอบถามเพื่อนสหાય ลูก ๆ ด้วยความห่วงใยและแก้ปัญหา	10 นาที
6	นำเสนอวิชาอากิดะฮ์	15 นาที
7	ติดตามอะมัลในรอบสัปดาห์	10 นาที
8	ติดตามงานที่รับผิดชอบครั้งก่อน(ถ้ามี)	5 นาที
9	ข่าวโลกมุสลิมทั้งในและต่างประเทศ	5 นาที
10	กำหนดหน้าที่ครั้งต่อไป	5 นาที
11	สรุป นาซีฮัต คอติมะฮ์ และดูอาอู	5 - 10 นาที
	รวม	100-120 นาที

จากตารางที่ 2 จะเห็นได้ว่า วิธีการดำเนินกิจกรรมฮาลาเกาะของโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร ซึ่งประกอบด้วย ลำดับวิธีการดำเนินกิจกรรมและเวลาที่ใช้ในการทำฮาลาเกาะในหัวข้อต่าง ๆ ซึ่งใช้เวลาประมาณ 2 ชั่วโมงในการดำเนินกิจกรรม

2) ในช่วงการทำกิจกรรมมุก้อยยัม (ค่าย) สำหรับการสนทนาโดยการพูดคุยแลกเปลี่ยนเป็นกลุ่ม ในตอนจัดมุก้อยยัมนั้น จะเป็นการจัดกลุ่มเพื่อให้ความรู้นักเรียนตามเนื้อหาและจุดมุ่งหมายของการจัดค่าย โดยมีครูที่ได้รับมอบหมายให้ดูแลเป็นผู้รับผิดชอบ ซึ่งในการมอบหมายครูนั้น โรงเรียนได้มอบหมายให้ครูมุสลิมีนดูแลนักเรียนมุสลิมีน ครูมุสลิมะฮ์ดูแลนักเรียนมุสลิมะฮ์ โดยมีสามี/ภรรยา ที่เป็นครูในโรงเรียนไปช่วยดูแลเพื่ออำนวยความสะดวกบ้าง เช่น หากมอบหมายให้ครูมุสลิมีนไปดูแลนักเรียนมุสลิมีนตอนทำกิจกรรมมุก้อยยัม ก็จะส่งครูมุสลิมะฮ์ที่เป็นภรรยาและมีครูมุสลิมีนที่เป็นสามีไปดูแลนักเรียนตามไปด้วย เพื่อช่วยเก็บรายละเอียดในส่วนที่เป็นงานที่มุสลิมะฮ์ ทำได้ดีกว่า และเช่นเดียวกัน หากค่ายของมุสลิมะฮ์ ก็จะส่งครูมุสลิมีนที่มีครูมุสลิมะฮ์ซึ่งเป็นภรรยาคอยรับผิดชอบงานดูแลนักเรียนให้ไปด้วย เพื่อช่วยดูแลในส่วนที่เป็นงานของมุสลิมีน เช่น การประสานงาน การดูแลความเรียบร้อย ความปลอดภัยของทุกคนที่ร่วมกิจกรรม การจัดกิจกรรมมุก้อยยัมมีรูปแบบที่น่าสนใจโดยมีการดำเนินการเป็นฐานและให้ภารกิจไปทำ ให้ประสบความสำเร็จ มีการแก้ปัญหา แลกเปลี่ยนความคิด ทักษะคิด มีการเสนอแนะ โต้แย้ง และนำผลเหล่านั้นมานำเสนอ ซึ่งกว่าจะถึงขั้นตอนของการนำเสนอก็อาศัยการสนทนาและการพูดคุยเป็นกลุ่มเพื่อเป็นการตรึงบียะฮ์นักเรียนโดยผ่านการสนทนา ร่วมกัน จนสามารถตกผลึกเป็นความรู้ และประสบการณ์ที่ดีงามได้

สำหรับการสนทนาโดยการพูดคุยแลกเปลี่ยนเป็นกลุ่มนั้น นำมาใช้ในการประชุม ปรึกษาหารือ หรือแลกเปลี่ยนความคิดในการทำกิจกรรม หรือดำเนินงานต่าง ๆ ใช้ในการสนทนาทั้งระหว่างครูกับครู ครูกับนักเรียน หรือนักเรียนกับนักเรียน โดยการสนทนาโดยการพูดคุยแลกเปลี่ยนเป็นกลุ่มในลักษณะนี้ เป็นกิจกรรมที่นำมาใช้กันอย่างสม่ำเสมอ ทั้งที่มีกำหนดเวลาที่แน่นอน อย่างเช่น การประชุมประจำเดือน หรือการประชุมในวาระพิเศษ โดยการสนทนาในกรณีนี้ จะมีผู้นำในการสนทนาก็คือประธานในที่ประชุม ที่เป็นผู้ดำเนินการในกิจกรรมที่นำมาประชุมสนทนาแลกเปลี่ยนกัน

3.2.2.4 ใช้ในการคัดเลือกผู้นำในกรณีต่าง ๆ ในกระบวนการคัดเลือกผู้นำในโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคารนั้น เป็นสิ่งที่สำคัญอย่างมาก เพราะเป็นผู้ที่จะต้องรับผิดชอบในการดูแลผู้ใต้บังคับบัญชา ซึ่งครูวิทยา พยายาม ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเป็นผู้นำในอิสลามไว้ว่า “การเป็นผู้นำสำหรับผู้ที่ยึดถือศาสนาอิสลามแล้ว ไม่ใช่เรื่องที่มีสุข จากการเป็นผู้นำนักเรียนนั้น เป็นเพราะว่าอิสลามเชื่อว่าผู้นำจะต้องรับผิดชอบต่อผู้ที่อยู่ใต้บังคับบัญชาของตนทุกคน หากผู้ใต้บังคับบัญชากระทำผิด ผู้นำก็ต้องรับผิดชอบต่อกระทำของผู้ใต้บังคับบัญชาเหล่านั้นด้วย ดังนั้น โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคารจึงระมัดระวังอย่างยิ่งในการคัดเลือกผู้นำที่จะมารับผิดชอบภาระอันหนักอึ้งนี้ และมีวิธีการที่ดีที่สุดก็คือแบบอย่างของท่านนบี กล่าวคือ การชูรอนั่นเอง”

3.3 การสนทนาโดยการถาม - ตอบ

สำหรับการตรัปปิยะสุนักเรียนด้วยการสนทนาโดยการถาม-ตอบนั้น เป็นการสนทนาอีกวิธีการหนึ่งที่ครูหรือผู้รอบบิยะใช้ เพื่อพัฒนานักเรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่ วิทยาการอย่างสม่ำเสมอ จากการสัมภาษณ์พบว่า การสนทนาโดยการถามตอบ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.3.1 วิธีการสนทนาโดยการถาม-ตอบ

เป็นการสนทนาโดยการถามตอบมีวิธีการดังต่อไปนี้

3.3.3.1 ครูผู้รอบบิยะถาม และนักเรียนเป็นผู้ตอบ

1) กรณีที่ใช้ในการเลือกผู้นำ นายอับดุลเลาะ เซ็ง ผู้ช่วยผู้อำนวยการ ได้กล่าวถึงการตรัปปิยะสุนักเรียนด้วยการถาม-ตอบ ในกรณีที่จะเลือกผู้นำไว้ว่า

“โรงเรียนขนาดใหญ่วิทยาการพยายามที่จะสร้างแบบอย่าง และจำลองชีวิตจริงให้แก่แก่นักเรียนในเรื่องต่าง ๆ เท่าที่โอกาสจะเอื้ออำนวย และการเลือกผู้นำก็เป็นอีกประการหนึ่งที่โรงเรียนได้จัดให้มีขึ้น สำหรับการเลือกผู้นำในโรงเรียนขนาดใหญ่วิทยาคารนั้นมีหลายขั้นตอน และขั้นตอนหนึ่งที่น่าจะเป็นขั้นตอนสำคัญและเป็นขั้นตอนสุดท้ายก่อนการตัดสินใจคือ การถาม-ตอบ”

อับดุลเลาะ เซ็ง

ซึ่งข้อมูลจากการสัมภาษณ์พบว่า การตรัปปิยะสุนักเรียนด้วยการเลือกผู้นำผ่านกระบวนการถาม-ตอบ หรือการชูรอนั้น เป็นขั้นตอนสุดท้ายหลังจากนักเรียนได้สอบข้อเขียนทั้งปรนัยและอัตนัยเรียบร้อยแล้ว และมาเข้าสู่การถาม-ตอบโดยครูผู้รอบบิยะทันที โดยการถาม-ตอบนั้นจะมีคำถามให้นักเรียนตอบ โดยคำถามนั้นจะเป็นการทดสอบนักเรียนในด้านต่าง ๆ ดังคำกล่าวของนาย อับดุลเลาะ เซ็ง ผู้ช่วยผู้อำนวยการ ว่า

“การชูรอนักเรียนมีทั้งการตั้งคำถามโดยตรงและการสมมุติสถานการณ์ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น และนำคำตอบที่ได้มาใช้ในการชูรอ เพื่อให้ได้ผู้นำนักเรียนที่เหมาะสมที่สุด”

อับดุลเลาะ เซ็ง

2) กรณีที่นักเรียนทำความผิด การตรัปปิยะสุนักเรียนด้วยการถาม-ตอบนับเป็นสิ่งที่สำคัญยิ่ง เมื่อนักเรียนได้กระทำความผิดขึ้น เป็นวิธีการที่ครูนำในโรงเรียนขนาดใหญ่วิทยาคารนำมาใช้ เพื่อค้นหาข้อเท็จจริงจากนักเรียน โดยใช้วิธีการถาม-ตอบนักเรียน โดยมีครูที่รับผิดชอบ ซึ่งประกอบด้วย ครูหอพัก ครูฝ่ายระบบดูแลและช่วยเหลือนักเรียน ครูฝ่ายกิจการนักเรียน และครูฝ่าย ตรีปิยะสุนักเรียนทำผิดคนเดียว ครู 1 คน หรือมากกว่าจะช่วยกันถามและให้นักเรียนตอบ เพื่อให้ได้ข้อมูลจาก

นักเรียน และทำการตรึงปียะสุดท้ายด้วยการใช้อัลกุรอ่าน อัลหะดีษ บุคคล หรือสถานการณ์ต่าง ๆ มาเตือนสตินักเรียน พร้อมทั้งให้ความเชื่อมั่นว่า นักเรียนจะไม่ทำความผิดซ้ำขึ้นอีก

สำหรับในกรณีที่นักเรียนทำความผิดเป็นกลุ่ม ครูจะใช้วิธีการเรียกนักเรียนที่ทำผิดมาทั้งกลุ่ม และแยกนักเรียนออกไปพบครูโดยไม่ให้นักเรียนที่ทำผิดอยู่ในสถานที่เดียวกัน และเริ่มต้นถาม และให้นักเรียนตอบ หลังจากนั้นครูมูร็อบบียจึงนำข้อมูลที่ได้จากการถาม-ตอบมาแชร์กัน และตรวจสอบความจริงจากข้อมูลที่ได้จากการถาม-ตอบนักเรียนแต่ละคน แล้วนำข้อมูลที่ได้ส่งต่อไปยังชั้นตอนอื่นต่อไป

3.3.3.2 ครูมูร็อบบียและนักเรียนผลัดกัน ถาม-ตอบ สำหรับวิธีการนี้ใช้ในกรณีดังต่อไปนี้

1) กรณีที่จะให้ความรู้กับนักเรียน เป็นวิธีการที่ครูใช้เพื่อทดสอบความรู้ความเข้าใจ และความรู้หรือความคิดของนักเรียนในเรื่องราวต่าง ๆ เพื่อต่อยอดเนื้อหาต่อไป เพื่อที่จะตรึงปียะสุดท้ายนักเรียน ใช้ทั้งในการเรียนการสอนในห้องเรียน การทำฮาลาเกาะฮฺ หรือการทำกิจกรรมอื่น ๆ

2) กรณีที่จะสร้างความเชื่อมั่นให้แก่นักเรียนด้วยวิธีการถาม-ตอบ โดยครูจะเป็นฝ่ายตั้งคำถาม และให้นักเรียนเป็นผู้ตอบ หรือเมื่อนักเรียนอยากเป็นฝ่ายขออนถามครูบ้าง เพื่อสร้างความมั่นใจให้แก่ตนเอง ครูก็จะตอบคำถามนักเรียน เพื่อให้นักเรียนได้นำข้อมูลเหล่านั้นไปคิดวิเคราะห์ด้วยตนเอง

จากการสัมภาษณ์พบว่า บางครั้งการตรึงปียะสุดท้ายด้วยการถาม-ตอบ มักเกิดขึ้นโดยที่ครูมูร็อบบียไม่รู้ตัวล่วงหน้า ดังคำสัมภาษณ์ของ ครูวิทยา พยายาม

“บางครั้งการตรึงปียะสุดท้ายด้วยการถาม-ตอบ มักเกิดขึ้นโดยที่ครูมูร็อบบียไม่รู้ตัวล่วงหน้า เพราะเกิดจากการที่นักเรียนมีข้อสงสัยหรือประเด็นที่ต้องการคำตอบ โดยที่อาจจะไม่เกี่ยวข้องกับบทเรียน หรือเนื้อหาในการทำฮาลาเกาะฮฺ นักเรียนก็จะเป็นฝ่ายที่เดินเข้ามาหาครูมูร็อบบีย โดยมีทั้งนักเรียนที่มากันเป็นกลุ่มหรือมาแค่คนเดียว ครูมูร็อบบียก็จะทำการตรึงปียะสุดท้ายนักเรียนด้วยการถาม-ตอบ โดยที่ไม่ได้สนใจสถานที่และเวลา หากพบว่าเป็นประเด็นที่นักเรียนสนใจและเกิดประโยชน์ต่อนักเรียน ซึ่งพบว่าการตรึงปียะสุดท้ายด้วยการสนทนาโดยการถาม-ตอบนั้น เป็นการค้นร่วมกันเพื่อให้นักเรียนได้เข้าใจแก่น และเข้าใจตนเอง และเริ่มที่จะสร้างความเชื่อมั่นให้แก่ตนเองจากข้อมูลที่ได้จากการสนทนาโดยการถาม-ตอบ”

วิทยา พยายาม

3.4 การสนทนาโดยการเล่าเรื่องราวที่ดีให้นักเรียนฟัง

ครูไลลา ราชเดหาว ครูผู้รับผิดชอบฝ่ายต้อบปียะสุกล่าว กล่าวไว้ตอนให้สัมภาษณ์ว่า

“โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคารให้ความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในการต้อบปียะสุนักเรียน และช่วงเวลาที่ยวมนักเรียนทุกช่วงชั้นและครูมู้อบปียะสุก็คือ ช่วงเวลาของการละหมาด เพราะโรงเรียนให้ความสำคัญกับเรื่องการทำอะมัลอิบาดะฮะเป็นอย่างมาก และไม่ใช่เพียงแค่นักเรียนเท่านั้นที่ต้องทำ แต่นักเรียนจะต้องทำให้ตรงเวลา ดังนั้นโรงเรียนจึงได้จัดทำตารางเรียนที่จะให้นักเรียนและครูมู้อบปียะสุได้มีความสะดวกในการทำอะมัลอิบาดะฮะ และแน่นอนที่สุด สิ่งที่ยตามมาก็คือ การต้อบปียะสุทุกท่านในโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคารด้วยเรื่องราวที่ดี”

ไลลา ราชเดหาว

ข้อมูลจากการสัมภาษณ์แบบกึ่งทางการของครูไลลา ราชเดหาว และครูมู้อบปียะสุท่านอื่น ๆ พบว่า การต้อบปียะสุนักเรียนด้วยการเล่าเรื่องราวที่ดี สามารถทำได้ในทุกเวลาและทุกโอกาส สำหรับช่วงเวลาที่ทำอย่างสม่ำเสมอก็คือ หลังละหมาดนั่นเอง ดังรายละเอียดเพิ่มเติมต่อไปนี้

3.4.1 วิธีการที่ใช้ในการต้อบปียะสุนักเรียนด้วยการเล่าเรื่องราวที่ดี เป็นการต้อบปียะสุโดย การเล่าเรื่องราวที่ดีให้นักเรียนฟัง โดย การเล่าเรื่องราวที่ดีของบุคคล และวิธีการฝ้าพันอุปสรรคของแต่ละบุคคลจนสามารถประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่บุคคลนั้น ๆ ได้วางไว้ เช่น บุคคลในประวัติศาสตร์ที่มีเป้าหมายเพื่อความผาสุก ในโลกหน้า และยอมสละทิ้งความสุขในโลกนี้ เรื่องราวที่ดีที่ประสบความสำเร็จของสตีฟ จ๊อบส์ ที่สามารถเป็นหนึ่งเดียวในด้านเทคโนโลยีของโลก เรื่องราว เหตุการณ์ที่ครูได้ประสบพบเห็นมาในชีวิตประจำวัน หรือเรื่องราวของนักเรียนที่ทำความดี และยกตัวอย่างให้เพื่อนนักเรียนฟัง

3.5 การต้อบปียะสุนักเรียนโดยการสนทนาด้วยการพูดคุยหยอกล้อ

สำหรับในกรณีที่ครูมู้อบปียะสุบางท่านเท่านั้น ที่เลือกใช่วิธีการนี้ ซึ่งนับได้ว่าเป็นความสามารถเฉพาะตัวของครูมู้อบปียะสุ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.5.1 วิธีการที่ใช้ในการต้อบปียะสุนักเรียนโดยการสนทนาด้วยการพูดคุยหยอกล้อในแต่ละจุดมุ่งหมาย มีดังต่อไปนี้

3.5.1.1 ครูจะใชการพูดคุยหยอกล้อโดยการนำเรื่องราว หรือบุคคลต่าง มาหยอกล้อกับนักเรียน โดยเลือกในเรื่องราวที่สร้างสรรค์ และผู้หยอกล้อเกิดความพอใจ กรณีที่จะให้ความรู้แก่นักเรียน ในการพูดคุยหยอกล้อเพื่อให้ความรู้กับนักเรียน เป็นสิ่งที่ครูนำมาใช้อย่างสม่ำเสมอ เพราะเป็นวิธีการที่นักเรียนมักจะให้ความสนใจ และสนุกสนานจากการหยอกล้อของครูมู้อบปียะสุ และนักเรียนจะชื่นชอบกับวิธีการและเนื้อหา

ความรู้ที่ครูนำมาเสนอผ่านเรื่องราวที่สนุกสับสนสลับกันไป ทำให้การให้ความรู้แก่นักเรียน เป็นเรื่องที่น่าสนใจ

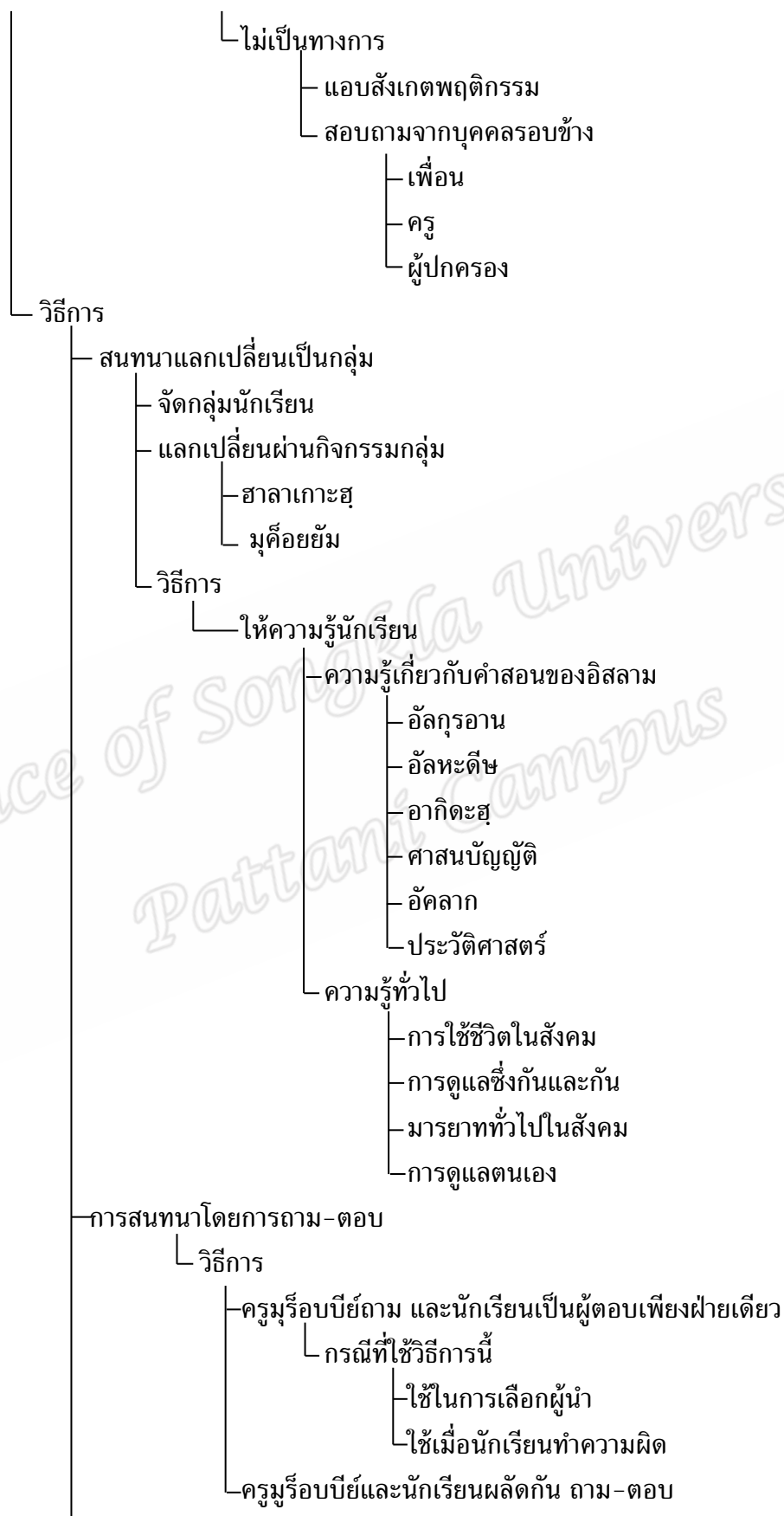
3.6 การตรึงบิยะฮุนักเรียนโดยการสนทนาด้วยการเริ่มต้นสาบานต่ออัลลอฮ์
 ﷻ สำหรับการตรึงบิยะฮุนักเรียนโดยการสนทนาด้วยการเริ่มต้นสาบานต่ออัลลอฮ์ ﷻ นั้น เป็นวิธีการที่ครูมูร็อบบียใช้ไม่บ่อยนัก ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนได้ตระหนักถึงความสำคัญของการเริ่มต้นด้วยการสาบานต่ออัลลอฮ์ ﷻ โดยใช้เพียงแค่กรณีเดียวคือ ในกรณีที่คันทานักเรียนผู้กระทำความผิด โดยในกรณีนี้จะใช้เมื่อเกิดปัญหาขึ้นแล้วใช้วิธีการอื่นไม่ได้ผล เช่น ในกรณีที่มีสิ่งของหรือทรัพย์สินสูญหาย และไม่ทราบว่ามีนักเรียนคนใดเอาไปโดยที่ไม่ได้บอกกล่าว ครูก็จะพูดคุยให้นักเรียนทราบถึงปัญหาที่ประสบอยู่ และให้สอบถามนักเรียนนักเรียนถึงสิ่งของหรือทรัพย์สินที่หายไป และให้นักเรียนทุกคนเริ่มต้นด้วยการสาบานต่ออัลลอฮ์ ﷻ โดยกำหนดเงื่อนไขว่า หากมีผู้ที่ทำความผิดได้ยื่นและไม่รับสารภาพ ก็ขอให้อัลลอฮ์ ﷻ ได้ทรงลงโทษแก่บุคคลผู้นั้น โดยครูเปิดโอกาสให้นักเรียนที่สาบานต่ออัลลอฮ์ ﷻ สามารถไปรับสารภาพผิดกับครูได้โดยถือว่า ข้อมูลจะปกปิดเป็นความลับโดยไม่จำเป็นต้องรับสารภาพต่อหน้าคนหมู่มาก

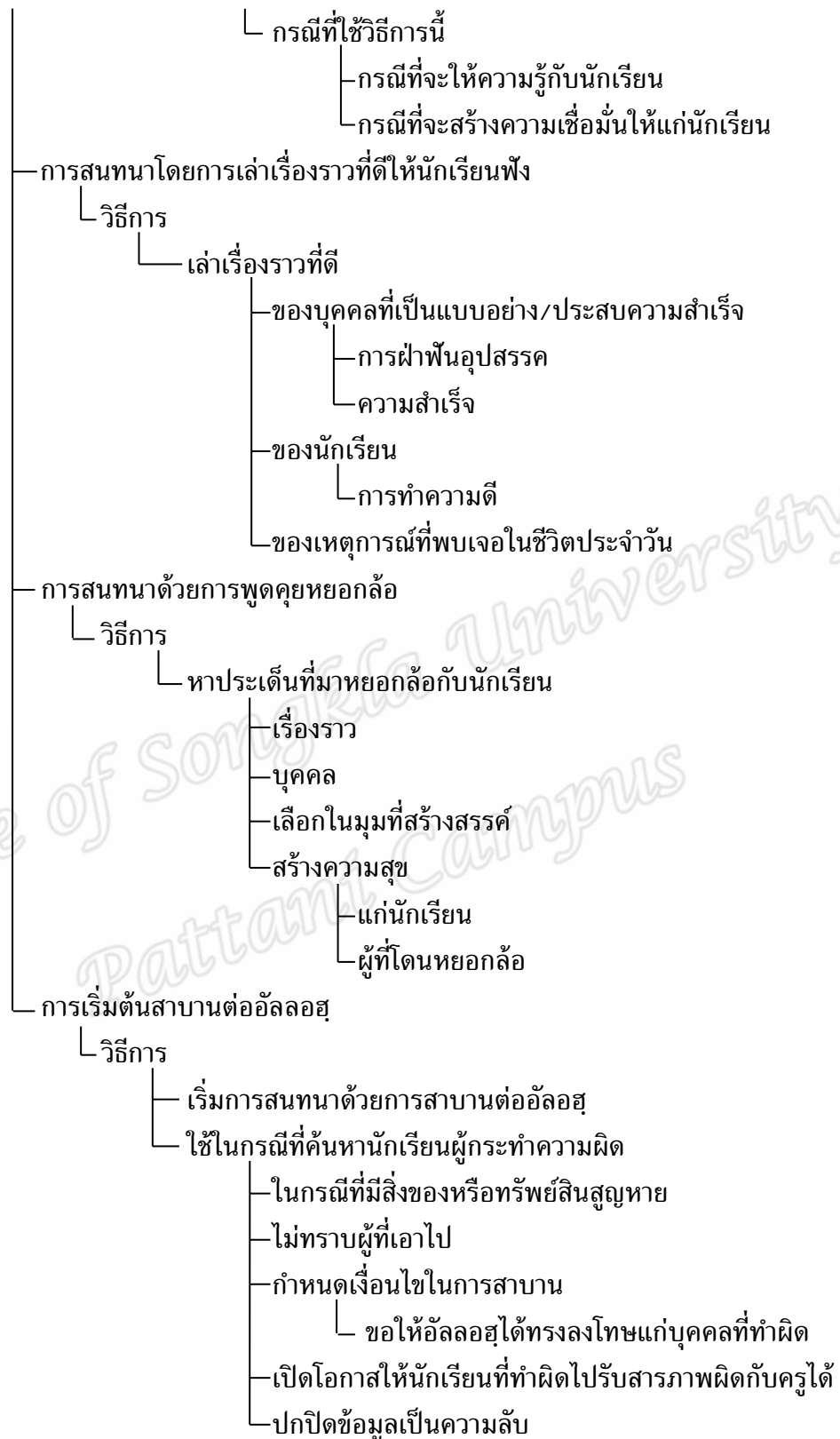
ซึ่งจากการสัมภาษณ์พบว่า วิธีการนี้ส่งผลต่อความรู้สึกของผู้กระทำความผิดเป็นอย่างมาก ส่งผลให้มีความเกรงกลัวบทลงโทษทั้งในโลกนี้และโลกหน้า และยังพบว่า นักเรียนที่ทำความผิดจะไปรับสารภาพผิดกับครู และส่วนใหญ่ก็ไม่กลับไปทำความผิดนั้นซ้ำขึ้นอีก สถานที่ที่ใช้ก็คือในมัสยิด หลังจากที่นักเรียนละหมาดเสร็จเรียบร้อยแล้ว นั้นเป็นเพราะว่า หลังละหมาดจะเป็นช่วงเวลาของการรวมตัวนักเรียนทุกช่วงชั้น ทั้งชายและหญิง โดยบางครั้ง นอกจากครูแล้ว ผู้บริหารเองก็ยังมีส่วนร่วมในการตรึงบิยะฮุนักเรียนโดยวิธีการนี้ด้วย

สำหรับวิธีการตรึงบิยะฮุนักเรียนด้วยวิธีการสนทนานั้น แสดงไว้ดัง
 เตนโดแรมที่ 3

แผนผังที่ 3 : แสดงวิธีการตรึงปีศาจด้วยการสนทนา ประกอบด้วย การตรึงปีศาจด้วยการสนทนา โดยการพูดคุยให้ความรู้แบบตัวต่อตัว การสนทนาโดยการแลกเปลี่ยนเป็นกลุ่ม การสนทนาโดยการฝึกให้เกิดความเคยชิน และวัตถุประสงค์ของการตรึงปีศาจด้วยการสนทนา

4. การตรึงบียะสูด้วยวิธีการฝึกฝนแบบค่อยเป็นค่อยไปจนเกิดความเคยชิน

4.1 การฝึกฝนแบบค่อยเป็นค่อยไปจนเกิดความเคยชินในด้านความรับผิดชอบต่อการทำอะมัลอบัติอะสู

โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคารได้ใช้วิธีการที่หลากหลาย เพื่อตรึงบียะสูนักเรียนให้เกิดความเคยชินต่อการทำอะมัลอบัติอะสู ให้ก่อเกิดเป็นวิถีจนกลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวัน โดยใช้วิธีการต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

4.1.1 การใช้ตาราง 24 ชั่วโมง

“สำหรับการฝึกนักเรียนให้เกิดความเคยชินในด้านความรับผิดชอบต่อการทำอะมัลอบัติอะสูนั้น โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคารได้พยายามอย่างสม่ำเสมอ โดยจัดให้การทำอะมัลอบัติอะสูในโรงเรียนเป็นส่วนหนึ่งของตาราง 24 ชั่วโมงของนักเรียน”

อับดุลเลาะ เซ็ง

โดยจากการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยพบว่า โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคารได้กำหนดให้มีตาราง 24 ชั่วโมงสำหรับนักเรียน เพื่อเป็นแนวทางในการใช้เวลาใน 1 วันให้เกิดความคุ้มค่า และอะมัลอบัติอะสูก็เป็นส่วนหนึ่งที่ถูกกำหนดให้อยู่ในกิจวัตรของนักเรียน

4.1.2 การจัดกิจวัตรให้มีการทำอะมัลตามสถานการณ์

นอกจากตาราง 24 ชั่วโมงที่เป็นการกำหนดกิจวัตรของทุกคนในโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคารแล้ว การเพิ่มเติมให้มีกิจวัตรเพิ่มในการทำอะมัลอบัติอะสูก็เป็นอีกส่วนหนึ่งที่โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคารกำหนดให้มีดังต่อไปนี้

4.1.2.1 ในช่วงเดือนเราะมะฎอน ก็จะมีการกำหนดกิจวัตรให้นักเรียนได้ทำ อะมัลอบัติอะสูในช่วงเดือนเราะมะฎอน ทั้งการละหมาดสุนัต กิยามุลลัยล์ การอ่านอัลกุรอาน และการบริจาค

4.1.2.2 การเชิญชวนให้ทำความดีตามโอกาสต่าง ๆ อย่างสม่ำเสมอ ดังต่อไปนี้

การถือศีลอดสุนัต โรงเรียนก็จะเชิญชวนให้นักเรียนและบุคลากรของโรงเรียนทุกคนร่วมกันถือศีลอด ภายในโรงเรียนก็จะปิดโรงอาหาร ไม่มีการซื้อขายอาหารแต่อย่างใด และทุกคนในโรงเรียนก็จะศีลอดร่วมกันในตอนเย็น

การละหมาดกิยามุลลัยล์ ในช่วงเวลาที่โรงเรียนกำหนด จาก การฝึกฝน เพื่อให้ นักเรียน มีความเคยชินในการทำอะมัลอบัติอะสูนั้นพบว่า ในบางครั้งมีนักเรียนเพียงส่วนน้อยที่ไม่ได้ทำอะมัลตามที่โรงเรียนกำหนดไว้ ครูก็จะใช้วิธีการตรึงบียะสูนักเรียนด้วยวิธีการเรียงตามลำดับชั้นตอนต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ตรีปิยะสูตรด้วยการพูดคุยสนทนา อาจเป็นทางการหรือไม่เป็นทางการตามความเหมาะสมและลักษณะนิสัยของนักเรียน โดยที่ผู้รับผิดชอบในการตรีปิยะสูตรด้วยวิธีนี้ได้แก่ ครูผู้รอบรู้ หรือครูหอพัก

ขั้นที่ 2 ตรีปิยะสูตรด้วยการใช้อัลกุรอ่านและอัลหะดีษ เพื่อให้ นักเรียนได้เห็นคุณค่าและความสำคัญของอะมัลนั้น ๆ และให้นักเรียนเกรงกลัวแล้วหันมาทำอะมัลอิบาดะฮ์ตามหน้าที่ของมุสลิมที่ดีต่อไป

ขั้นที่ 3 ตรีปิยะสูตรด้วยการลงโทษ โดยมีขั้นตอนดังนี้

- 1) ลงโทษด้วยการตี
- 2) ลงโทษด้วยการทำกิจกรรมสาธารณประโยชน์
- 3) ลงโทษด้วยการภาคทัณฑ์

สำหรับการตรีปิยะฮ์นักเรียนด้วยการฝึกฝนแบบค่อยเป็นค่อยไปจนเกิดความเคยชินนี้ โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคารประสบความสำเร็จเป็นที่น่าพอใจ ถึงแม้ว่าในช่วงแรก ๆ ของการฝึกนักเรียนจะค่อนข้างเหนื่อยล้าที่จะทำตามตาราง 24 ชั่วโมง ที่โรงเรียนกำหนดขึ้น แต่สุดท้ายแล้วก็สามารถปรับตนเองได้จนกลายเป็นลักษณะนิสัย และส่งผลไปจนกระทั่งเรียนในระดับมหาวิทยาลัย ที่สามารถปรับตัวกับชีวิตในมหาวิทยาลัยได้ไม่ยากเหมือนกับนักเรียนที่มาจากโรงเรียนอื่น ๆ โดยในการตรีปิยะฮ์นักเรียนให้เกิดความเคยชินนั้น นอกจากครูจะเป็นผู้ดำเนินการแล้ว ผู้บริหารก็ยังมีส่วนร่วมในการตรีปิยะฮ์อีกด้วย โดยมีการจัดตารางเพื่อให้ผู้บริหารได้พบปะนักเรียนในทุก ๆ เดือน

4.2 การฝึกฝนแบบค่อยเป็นค่อยไปจนเกิดความเคยชินในด้านการมีความรับผิดชอบในหน้าที่การเรียน

โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคารเป็นโรงเรียนที่ใช้หลักสูตรบูรณาการทั้งศาสนาและสามัญเข้าด้วยกัน โดยที่ไม่ได้แยกส่วนในการจัดกระบวนการเรียนรู้ให้นักเรียน จึงเป็นการจัดการเรียนรู้เพื่อสังเคราะห์ความรู้ที่ได้จากศาสตร์ต่าง ๆ ทั้งจากอัลกุรอ่านและวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ และร่วมกันศึกษาจนก่อให้เกิดเป็นความรู้ที่สอดคล้องกับหลักการอิสลาม ซึ่งการจัดการเรียนรู้โดยวิธีดังกล่าว นอกจากต้องใช้ความสามารถของครูผู้สอนที่ต้องเตรียมการสอนมาอย่างดีแล้ว นักเรียนเองก็ต้องขวนขวาย และพยายามเข้าถึงความรู้ ทั้งจากศาสตร์สมัยใหม่และอัลกุรอ่าน ดังนั้น จึงกลายเป็นภาระที่หนักสำหรับนักเรียนในการศึกษาหาความรู้ เพื่อให้ได้ตามวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนรู้ของโรงเรียน

อย่างไรก็ตาม เพื่อให้บรรลุผลตามวัตถุประสงค์ของการสร้างอุมมะฮ์ฮ์อิสลาม โรงเรียนจึงใช้วิธีการตรีปิยะฮ์นักเรียนด้วยการฝึกฝนแบบค่อยเป็นค่อยไปจนเกิดความเคยชินต่อความรับผิดชอบในหน้าที่การเรียน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.2.1 วิธีการที่ใช้ในตรีปิยะฮ์นักเรียนด้วยการฝึกฝนแบบค่อยเป็นค่อยไปจนเกิดความเคยชินต่อความรับผิดชอบในหน้าที่การเรียน ดังต่อไปนี้

4.2.1.1 ใช้ตาราง 24 ชั่วโมง

ตาราง 24 ชั่วโมง เป็นเครื่องมือสำคัญอย่างยิ่งในการฝึกนักเรียนให้เกิดความเคยชินในด้านต่าง ๆ เพราะต้องอาศัยความอดทน และความพยายามเป็นอย่างมาก อย่างไรก็ตาม นักเรียนก็จะทำกิจกรรมในเรื่องการเรียนรู้ได้จนเป็นลักษณะนิสัย เมื่อสามารถปฏิบัติตามตาราง 24 ชั่วโมงได้ตามที่โรงเรียนกำหนด

4.2.1.2 ใช้วิธีการสนทนาตัวต่อตัวกับนักเรียน ให้คำแนะนำให้กำลังใจ ตลอดจนยกอัลกุรอานและอัลหะดีษ เพื่อให้ให้นักเรียนเกิดความพยายามและความมุ่งมั่น เพื่อความสุขทั้งในโลกนี้และโลกหน้า

4.2.1.3 ใช้วิธีการสนทนากับนักเรียน โดยการพูดคุยแลกเปลี่ยนเป็นกลุ่ม เพื่อให้นักเรียนตระหนักในภาระหน้าที่รับผิดชอบของตน อาจใช้วิธีการดักเตือนในช่วงการทำกิจกรรม หรือใช้ในช่วงของการทำฮาลาเกาะห์ ซึ่งเนื้อหาที่ใช้ในการดักเตือนก็เป็นเนื้อหาที่มาจากอัลกุรอานและอัลหะดีษ

4.2.1.4 ใช้วิธีการลงโทษ การลงโทษ เป็นวิธีการดัดนิสัยในขั้นตอนสุดท้ายหลังจากใช้วิธีการอื่นแล้วไม่ได้ผล ทั้งนี้ ในการลงโทษนั้นก็จะเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่โรงเรียนกำหนดไว้ (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ในเรื่องการดัดนิสัยด้วยการลงโทษ)

4.3 การฝึกฝนแบบค่อยเป็นค่อยไปจนเกิดความเคยชินในการท่องจำและการนำอัลกุรอานและอัลหะดีษมาใช้ในชีวิตประจำวัน ตั้งคำสัมภาษณ์ของครูไลลา ราชแดหวา

“โรงเรียนให้ท่องอัลกุรอานและอัลหะดีษทุกเช้า และทุกวันของเวลาละหมาด ต่อเดือนนักเรียนก็จะมาท่องจำกับครูมูร็อบบียะฮ์ ในส่วนนี้ไม่ได้มีปัญหาใด ๆ แต่ปัญหาก็คือนักเรียนไม่ได้เอาจริงเอาจริงกับการท่องเท่าที่ควร แต่วันหนึ่งโรงเรียนกลับพบว่านักเรียนไปสอบชิงทุนตุรกีปรากฏว่านักเรียนสามารถท่องอัลกุรอานและอัลหะดีษได้มากกว่านักเรียนจากโรงเรียนอื่นทั้งหมด ซึ่งนักเรียนบอกว่า ความจำที่สามารถทำให้ท่องได้ก็คือ การที่โรงเรียนได้จัดระบบให้มีการท่องอัลกุรอานและอัลหะดีษอย่างสม่ำเสมอในทุกช่วงเวลาที่มีโอกาสในทุกเวลาละหมาด และในทุกวัน ส่งผลให้นักเรียนสามารถได้รับทุนจากรัฐบาลตุรกีในการศึกษาต่อ และทำให้ได้รู้ว่าสิ่งที่โรงเรียนทำกลายเป็นสิ่งที่ฝังอยู่ในตัวเด็กที่ซึมซับเข้าไปจากกิจวัตรประจำวันโดยที่นักเรียนไม่รู้ตัว”

ไลลา ราชแดหวา

และคำสัมภาษณ์ของนางสาวเกวลิน บ้านควน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งได้กล่าวถึง การฝึกฝนแบบค่อยเป็นค่อยไปจนเกิดความเคยชินในการท่องจำ และการนำอัลกุรอานและอัลหะดีษมาใช้ในชีวิตประจำวันไว้ว่า

“ที่นี่จะไม่ได้สอนศาสนาโดยตรงไม่ได้แยกเป็นรายวิชา เตาฮีด ฟิกฮฺ แต่จะสอนแบบเอาชีวิตจริงมาใช้ โดยฝึกให้วิเคราะห์จากอัลกุรอานและอัลหะดีษ เอามาประกอบการตัดสินใจ นักเรียนจะรู้สึกลึกซึ้งกับอิสลาม ที่นี่จะใช้ระบบการตรึงะฮฺที่ดีมาก อธิบายได้ไม่หมดว่าครูทำอะไร แต่รู้สึกที่ดี ครูจะชักนำให้นักเรียนวางตัวให้ถูกต้องกับหลักการ”

เกวลิน บ้านควน

สำหรับวิธีการตรึงะฮฺด้วยวิธีการฝึกฝนแบบค่อยเป็นค่อยไปจนเกิดความเคยชิน แสดงไว้ในแผนโปรแกรมที่ 4

Prince of Songkla University
Pattani Campus

แผนผังที่ 4: แสดงการตรึงปียะสุดด้วยการฝึกฝนแบบค่อยเป็นค่อยไปจนเกิดความเคยชิน ประกอบด้วย วิธีการฝึกให้เกิดความเคยชินต่อการทำอโฆชะสุ ฝึกให้รับผิดชอบการเรียนรู้

สิ่งที่ฝึกให้เกิดความเคยชิน

ฝึกให้ทำอโฆชะสุ

วิธีการ

ใช้ตารางให้นักเรียนปฏิบัติตาม

กิจวัตร 24 ชั่วโมง

อะมัลพิธีกรรมประจำวัน

กำหนดการอะมัลตามสถานการณ์

เราะมะฎอน

ละหมาดสุนัต

กียามุลลัยล

ศึกษาอัลกุรอาน

บริจาค

ใช้การเชิญชวนตามโอกาส

ถือศีลอดสุนัตในโอกาสต่างๆ

ละหมาดกียามุลลัยล

ฝึกให้รับผิดชอบการเรียนรู้

วิธีการ

ใช้ตาราง 24 ชั่วโมง

ใช้การสนทนา

แบบตัวต่อตัว

ให้กำลังใจ

ใช้อัลกุรอานและอัลหะดีษ

แบบเป็นกลุ่ม

ตักเตือน

ให้ตระหนักในหน้าที่

ใช้อัลกุรอานและอัลหะดีษ

บอกผล

เมื่อทำตาม

ไม่ทำตาม

ให้เลิกกระทำผิด

ใช้วิธีการลงโทษ

5. การตรึงปียะสุดด้วยการลงโทษ

โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคารได้ใช้วิธีการในการตรึงปียะสุดที่หลากหลาย เพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายที่โรงเรียนกำหนดไว้ ตามลักษณะนิสัย ช่วงวัย และวิธีการเรียนรู้ ของนักเรียนแต่ละคนที่ครูมีรอบปียะนำมาใช้เพื่อให้ประสบผลสำเร็จ ซึ่งวิธีการตรึงปียะสุดที่ได้กล่าวไปก่อนหน้านี้ เป็นวิธีการที่ครูมีรอบปียะทุกคนสามารถนำไปใช้ได้ทั้งสิ้น แต่การตรึงปียะสุดด้วยการลงโทษที่จะกล่าวต่อไปนี้นั้น นับเป็นวิธีการตรึงปียะสุดท้ายที่ครูมีรอบปียะจะนำมาใช้กับนักเรียนในกรณีที่นักเรียนทำความผิด อันเป็นการฝ่าฝืนกฎระเบียบที่โรงเรียนได้วางไว้ดังต่อไปนี้

5.1 วิธีการตรึงปียะสุดด้วยการลงโทษ

การลงโทษนักเรียน โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคารมีวิธีการลงโทษนักเรียนที่หลากหลาย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับประเภทของความผิดที่นักเรียนได้กระทำได้ทำลงไป ซึ่งแบ่งได้ดังต่อไปนี้

5.1 .1 การลงโทษด้วยการตำหนิ

การตรึงปียะสุดนักเรียนด้วยการลงโทษโดยการตำหนินั้น เป็นการตรึงปียะสุดเพื่อให้นักเรียนได้พัฒนา หรือปรับเปลี่ยนพฤติกรรมไปในทางที่ดีขึ้น มุ่งให้นักเรียนได้ดูแลตนเอง ทั้งในเรื่องการทำอะมัลลอบาต๊ะฮ การศึกษาหาความรู้ ตลอดจนการใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่น อันจะส่งผลให้เกิดประโยชน์ต่อตัวนักเรียนเอง

ซึ่งผลจากการตรึงปียะสุดด้วยวิธีการนี้ มีทั้งประสบความสำเร็จและไม่ประสบความสำเร็จ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับอุปนิสัย และลักษณะของนักเรียนแต่ละคน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

5.1.1.1 วิธีการตรึงปียะสุดนักเรียนด้วยการลงโทษโดยการตำหนิ

1) เรียกนักเรียนมาพูดคุยแบบตัวต่อตัว และตำหนิการกระทำผิดของนักเรียนที่ได้กระทำไป โดยชี้ให้เห็นความไม่เหมาะสม การไม่ควรกระทำผิดนั้น ๆ และแนะนำวิธีการที่เหมาะสม ถูกต้องให้นักเรียนทราบ พร้อมทั้งบอกนักเรียนให้รู้ถึงการลงโทษในขั้นต่อไปหากมีการกระทำผิดนั้นซ้ำขึ้นอีก

2) สนทนาเป็นกลุ่ม และเล่าให้นักเรียนในกลุ่มที่ทำความผิดได้ทราบถึงกรณีและวิธีการของความผิดที่มีผู้กระทำ โดยผู้ที่ทำความผิดนั้น อาจเป็นนักเรียนทั้งกลุ่ม หรือบางคนในกลุ่ม โดยไม่แจ้งให้สมาชิกในกลุ่มทราบว่า เป็นนักเรียนคนใด ซึ่งการใช้วิธีการนี้ เป็นการกระทำเพื่อแจ้งให้นักเรียนได้ทราบว่า ครูได้ติดตาม และรับรู้ถึงพฤติกรรมความผิดของนักเรียนคนนั้น หรือกลุ่ม นั้น ๆ และให้

นักเรียนได้ปรับปรุงพฤติกรรมของตนเอง เพื่อตัดเตือนไม่ให้มีการทำผิดและการลงโทษที่หนักกว่านี้เกิดขึ้น

3) การดำเนินพฤติกรรมการทำความผิดโดยให้นักเรียนคนอื่นได้ทราบถึงความผิดที่ได้กระทำไป และระบุชื่อนักเรียนผู้กระทำความผิด โดยวิธีการนี้ ครูหรืออัยการจะใช้ในกรณีที่นักเรียนได้ทำความผิดในสิ่งที่ครูได้ตัดเตือน โดยบอกกล่าวตัวต่อตัว หรือตัดเตือนโดยไม่ได้ระบุบุคคลผู้กระทำความผิดมาแล้ว แต่นักเรียนยังไม่ปรับปรุง หรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และยังคงกระทำความผิดนั้นอยู่ ครูหรืออัยการจึงดำเนินนักเรียนผู้กระทำความผิด และแจ้งถึงความผิดที่นักเรียนได้กระทำให้นักเรียนคนอื่นได้รับทราบ โดยอาจจะแจ้งในชั้นเรียน ตอนเช้าแถวเคารพธงชาติ หรือในกิจกรรมหลังละหมาด

4) การดำเนินนักเรียนที่กระทำความผิดโดยมีผู้ปกครองร่วมรับฟังด้วย โดยวิธีการนี้จะใช้ในกรณีที่นักเรียนได้กระทำความผิดขั้นรุนแรง ที่ต้องแจ้งให้ผู้ปกครองทราบ ซึ่งในกรณีนี้ นอกจากครูจะดำเนินนักเรียนผู้ทำความผิดแล้ว อาจมีการลงโทษด้วยการตี หรือการทำภาคทัณฑ์ร่วมด้วย

5.1.1.2 ความผิดที่ใช้วิธีการตักเตือนนักเรียนด้วยการลงโทษ

โดยการดำเนิน

สำหรับความผิดที่ใช้ในการตักเตือนนักเรียนด้วยการลงโทษโดยการดำเนินนั้น มักเป็นความผิดที่นักเรียนได้กระทำในครั้งแรกตั้งความผิดต่อไปนี้

1) การแต่งกายที่ไม่ได้เป็นไปตามกฎระเบียบที่ทางโรงเรียนกำหนด ได้แก่ ไม่ปกีสัญลักษณ์ ไม่สวมเครื่องแบบ ลูกเสือ ไม่แต่งชุดพละ ปล้อยชายเสื้อออกนอกกางเกง/กระโปรง และอื่น ๆ ตามกฎระเบียบของโรงเรียน

2) การไว้ทรงผม ผมยาว หรือผิดไปจากที่โรงเรียนกำหนด ขอยผมสั้น

3) มาโรงเรียน/เข้าแถวสาย เข้าหอพักสาย โดยไม่มีเหตุผล/เหตุผลไม่สมควร

4) ละหมาดสายโดยเจตนา

5) ขาดเรียนระหว่างชั่วโมง หนีโรงเรียน หนีเรียนโดยเจตนา

6) ออกนอกบริเวณโรงเรียน/หอพัก โดยไม่ได้รับอนุญาต

7) หลีกเลี่ยงเข้าแถวเคารพธงชาติ/เข้าแถวก่อนเข้าเรียน หลีกเลี่ยงไม่มารายงานตัว

8) ขาดเรียนโดยไม่แจ้งเหตุผลให้ทราบเกิน 3 วัน

- 9) พุดโกหก/ทุจริต
- 10) พุดจาซ่มขู่เพื่อนนักเรียน
- 11) นำหนังสือลามกเข้ามาในโรงเรียน
- 12) ประพฤติตนส่อไปในทางชั่วสาว

5.1.2 การลงโทษด้วยการภาคทัณฑ์

การตรึงบิยะสุดด้วยการลงโทษโดยการภาคทัณฑ์นั้น เป็นการตรึงบิยะสุดที่ใช้วิธีการขู่ล่ำท้ำบให้มีความหวาดกลัวนั่นเอง ซึ่งการตรึงบิยะสุดด้วยวิธีการนี้เป็นการทำสัญญาระหว่างครูมูร็อบบิยะและนักเรียนผู้ถูกตรึงบิยะสุดว่าจะไม่ทำความผิดอีก และหากมีการทำความผิดซึ่งก็คือการผิดสัญญาที่ได้ทำไว้ก็จะมีกรลงโทษตามสัญญาที่ได้ทำเอาไว้ ซึ่งโรงเรียนจะดำเนินการตั้งรายละเอียดต่อไปนี้

5.1.2.1 วิธีการตรึงบิยะสุดด้วยการลงโทษโดยการภาคทัณฑ์

1) เรียกนักเรียนมาพุดคุดและอาจมีผู้ปกครอง/ครู/บุคคลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องร่วมด้วย และตำหนิการกระทำผิดของนักเรียนที่ได้กระทำไป โดยชี้ให้เห็นความไม่เหมาะสม การไม่ควรกระทำผิดนั้น ๆ และแนะนำวิธีการที่เหมาะสม ถูกต้องให้นักเรียนทราบ

2) ทำสัญญา ภาคทัณฑ์ และบอกนักเรียนให้รับรู้ถึงวิธีการลงโทษเมื่อมีการทำความผิดซ้ำอีกซึ่งในการทำภาคทัณฑ์นั้นแบ่งเป็น 2 กรณี ดังนี้

2.1) ไม่แจ้งให้ผู้ปกครองทราบ และระบุในสัญญาว่า หากนักเรียนทำความผิดซ้ำอีกก็จะแจ้งให้ผู้ปกครองทราบพร้อมด้วยบทลงโทษอื่น ๆ

2.2) แจ้งให้ผู้ปกครองทราบ และทำสัญญาโดยให้ผู้ปกครองรับรู้รายละเอียดด้วย พร้อมทั้งแจ้งให้ทราบถึงวิธีการลงโทษหากมีการทำความผิดซ้ำ

3) ติดตามพฤติกรรมของนักเรียนว่าเป็นไปในทิศทางใด หลังจากที่ได้รับกรตรึงบิยะสุดด้วยวิธีการดังกล่าว

5.1.2.2 ความผิดที่ใช้วิธีการตรึงบิยะสุดนักเรียนด้วยการภาคทัณฑ์

1) การกระทำกรอันนำมาซึ่งความเสื่อมเสียของโรงเรียน, ก่อความไม่สงบ

2) บิบบังคับ ข่มขู่เพื่อน เพื่อนประสงค์ทรัพย์ หรืออื่น ๆ

3) ปลอมงานเพื่อน เพื่อแสวงหาผลประโยชน์เพื่อตนและผู้อื่น

4) ขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของครู อาจารย์ที่ปฏิบัติหน้าที่

โดยชอบ

5) ทำลายทรัพย์สิน ของเพื่อน ครู อาจารย์

6) รีดเอาทรัพย์เพื่อนนักเรียน ลักขโมย

7) กรรโชกทรัพย์เพื่อนนักเรียน

8) ทะเลาะวิวาทหรือกระทำอันใดอันก่อให้เกิดความแตกแยก
ความสามัคคี

9) สูบบุหรี่/มีบุหรี่ไว้ในครอบครอง

10) ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทุกชนิด

11) เล่นการพนันทุกชนิด

12) อนาคตรลวนลามเพื่อนนักเรียน/เที่ยวในสถานที่ที่ไม่
เหมาะสม/ร่วมกันดูสื่อลามก อนาคตรรวมทั้งมีไว้ในครอบครอง

13) ก้าวร้าวยุ่งให้เกิดความเสื่อมเสียต่อครูอาจารย์โดยวาจา/
ลายลักษณ์ - อักษร

14) ประทุษร้าย ทำร้ายเพื่อนนักเรียน ครู อาจารย์

สำหรับความสำเร็จของการตรึงบียะฮ์โดยใช้วิธีการนี้ ครู
ยูซุฟ แยกพงษ์ ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายกิจการนักเรียนได้กล่าวว่า

“หลังจากที่คุยแล้วทราบว่านักเรียนทำความผิดหากว่าเป็น
ความผิดขั้นสูงสุดสิ่งแรกที่ทำก็คือการพูดคุยกับผู้ปกครอง ทำข้อตกลงกับผู้
ปกครอง โดยที่ในการทำข้อตกลงนั้นก็จะมีทั้งครู ผู้ปกครอง และนักเรียน
ร่วมด้วย ซึ่งความผิดที่อยู่ในสถานหนัก ก็คือการย้ายสถานศึกษา หาก
สถานเบาลงมา ก็อยู่ที่ข้อตกลงว่าจะทำอย่างไร หากนักเรียนมีพฤติกรรม
นั้น ๆ อีก หลังจากนั้นจึงติดตามพฤติกรรมนักเรียน โดยมีครู ผู้ปกครอง
และเพื่อนนักเรียนช่วยกันติดตามกันทั้งหมด ว่านักเรียนมีพฤติกรรมไปใน
ทิศทางใด เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นหรือไม่ ซึ่งโดยส่วนใหญ่เด็กนักเรียนก็
จะปรับเปลี่ยนไปในทิศทางที่ดีขึ้น”

ยูซุฟ แยกพงษ์

โดยการสัมภาษณ์ของครูยูซุฟ แยกพงษ์ เป็นไปในทิศทาง
เดียวกับ ครูไลลา ราชเดหวา ที่ได้กล่าวถึงในกรณีนี้ว่า

“ส่วนใหญ่วิธีการที่ได้ผลก็คือการเชิญผู้ปกครอง พร้อมด้วยการให้
กำลังใจ ตักเตือนโดยใช้ อัลกุรอานและอัลหะดีษ หลังจากนั้นก็จะมีการ
ติดตามผลว่านักเรียนเปลี่ยนแปลงหรือไม่ ซึ่งในกรณีนี้จะได้ผล อาจเป็น
เพราะนักเรียนมีความรู้สึก ว่า ครูใส่ใจ ให้ความสำคัญ และคาดหวังการ
เปลี่ยนแปลงจากเขา ซึ่งส่วนใหญ่ เมื่อนักเรียนทำความผิดและเรื่องส่ง
มาถึงฝ่ายตรึงบียะฮ์และฝ่ายกิจการนักเรียนแล้ว โดยส่วนมากนักเรียนก็จะมี
พฤติกรรมดีขึ้น”

ไลลา ราชเดหวา

5.1.3 การลงโทษด้วยการเขียนตี

สำหรับการตักเตือนด้วยการเขียนตีนั้น เป็นวิธีการตักเตือนที่โรงเรียนขนาดใหญ่ วิทยากรไม่ได้นำมาใช้ในการตักเตือนนักเรียนตามกฎระเบียบของโรงเรียน แต่ครูมัธยม บ้างท่านก็ได้นำมาใช้บ้าง เป็นวิธีการเฉพาะของบุคคล และครูเป็นผู้รับผิดชอบและตกลงกับ นักเรียนที่รับการตักเตือนด้วยตัวเอง

5.1.4 การลงโทษด้วยการบำเพ็ญประโยชน์

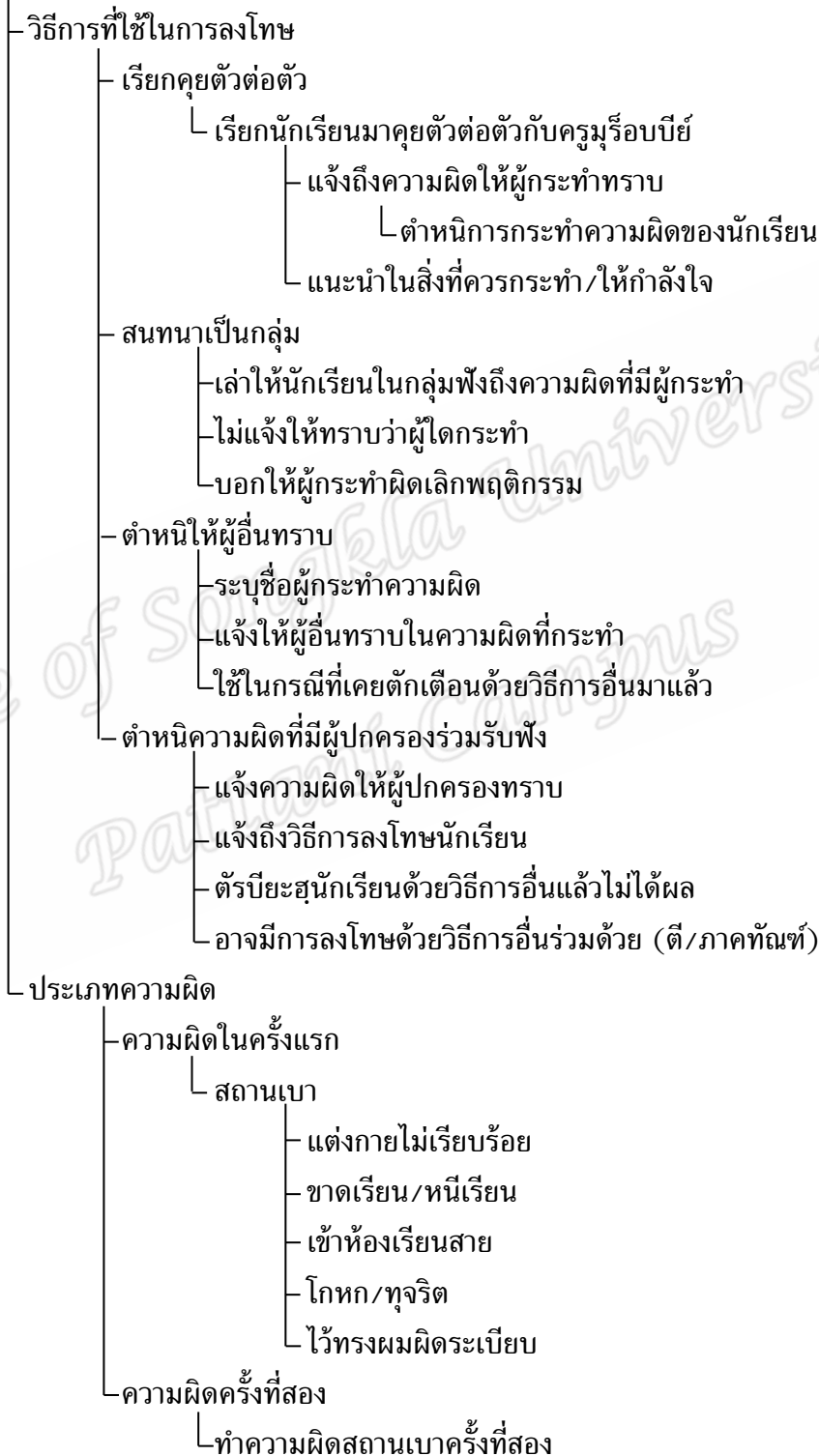
การลงโทษด้วยการบำเพ็ญประโยชน์ เป็นสิ่งที่ครูมัธยมได้ นำมาใช้ในการตักเตือนนักเรียน ซึ่งเป็นการทำความดี เพื่อหักลบกับความผิดที่ได้กระทำ โดยการประเมินนักเรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่วิทยากรนั้น จะแบ่งการประเมินพฤติกรรม นักเรียนออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่นักเรียนทำความดี ซึ่งนอกจากนักเรียนจะได้รับคำชม แล้ว สิ่งที่ทำนักเรียนทำก็จะถูกบันทึกเป็นคะแนน สำหรับความดีแต่ละอย่างที่นักเรียนได้ทำ ไป เช่น การช่วยเหลือครู การทำความสะอาดโรงเรียน การถือศีลอดสู้นอกจากที่ โรงเรียนได้กำหนด และในขณะเดียวกัน นักเรียนที่ทำความผิด เช่น การไม่ลงละหมาด การเข้าแถวสาย การนำสิ่งที่โรงเรียนไม่อนุญาตเข้าในหอพัก ก็จะถูกบันทึกเป็นคะแนน เช่นเดียวกัน เมื่อใกล้หมดภาคการศึกษาทางโรงเรียนก็จะนำคะแนนทั้งส่วนที่ทำความดี และส่วนที่ทำความผิดมาบวกกัน หากพบว่าส่วนที่ทำความดีมีคะแนนมากกว่าส่วนที่ ทำความดี ในจำนวนคะแนนความผิดที่ไม่ถึง 100 คะแนนในเบื้องต้นนักเรียนก็จะโดน ลงโทษด้วยการทำความดีโดยการบำเพ็ญประโยชน์เพื่อเพิ่มคะแนนในส่วนของความดี และ นำมาหักล้างกับคะแนนในส่วนของการทำความผิด หากคะแนนที่นำว่าลบกันแล้ว เหลือ คะแนนของการทำความดีความผิดน้อยลง และคะแนนของการทำความดีเพิ่มขึ้นมากกว่า การทำความผิด นักเรียนก็จะไม่โดนลงโทษด้วยวิธีการอื่น แต่หากหักล้างกันแล้ว คะแนน ทำความผิดมากกว่าคะแนนการทำความดี 100 คะแนนขึ้นไป นักเรียนก็ต้องไปเข้าค่าย ปรับพฤติกรรม หรือเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า ค่ายปลูกจิตสำนึก ซึ่งเป็นวิธีการตักเตือนหนึ่งของ โรงเรียน

สำหรับการตักเตือนด้วยการลงโทษ สามารถดูได้ดังแผนผังที่ 5

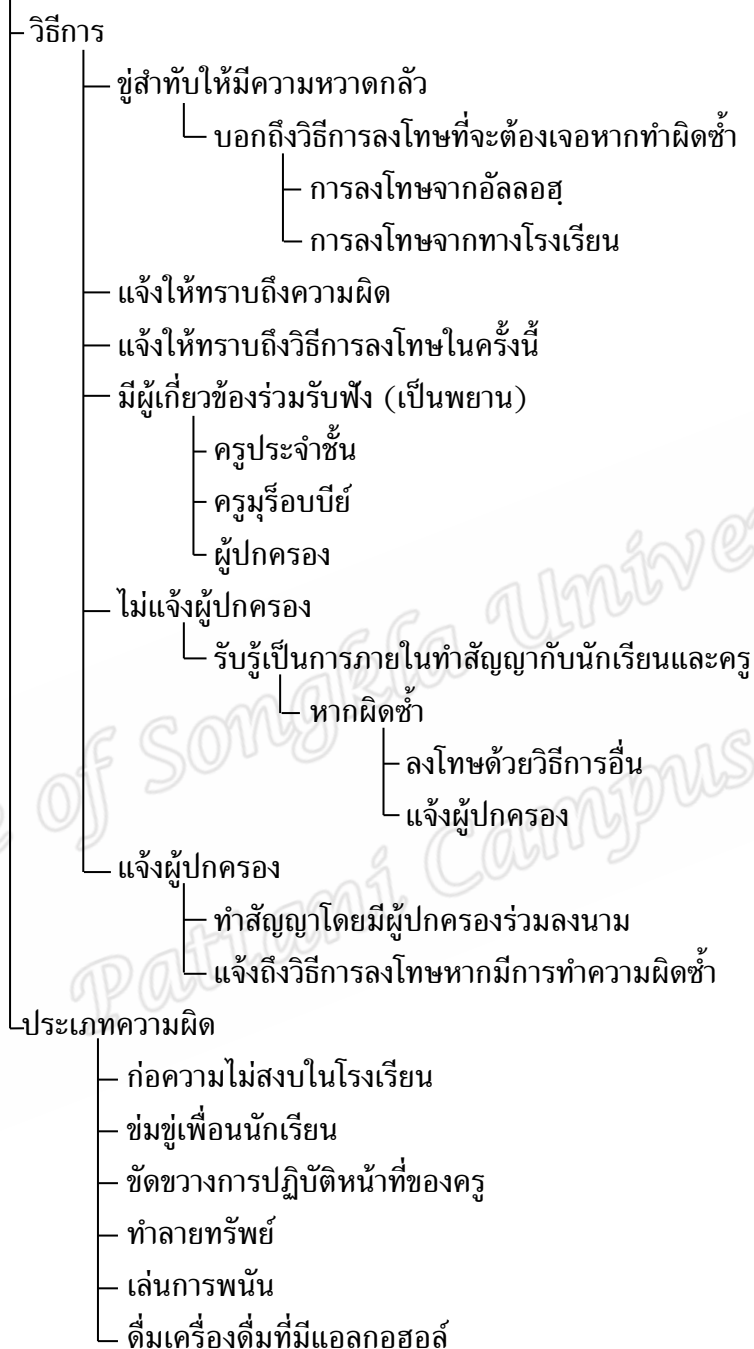
เดนโตแกรมที่ 5 : แสดงการตรึงปียะสุดด้วยการลงโทษ ประกอบด้วย การตำหนิ การภาคทัณฑ์

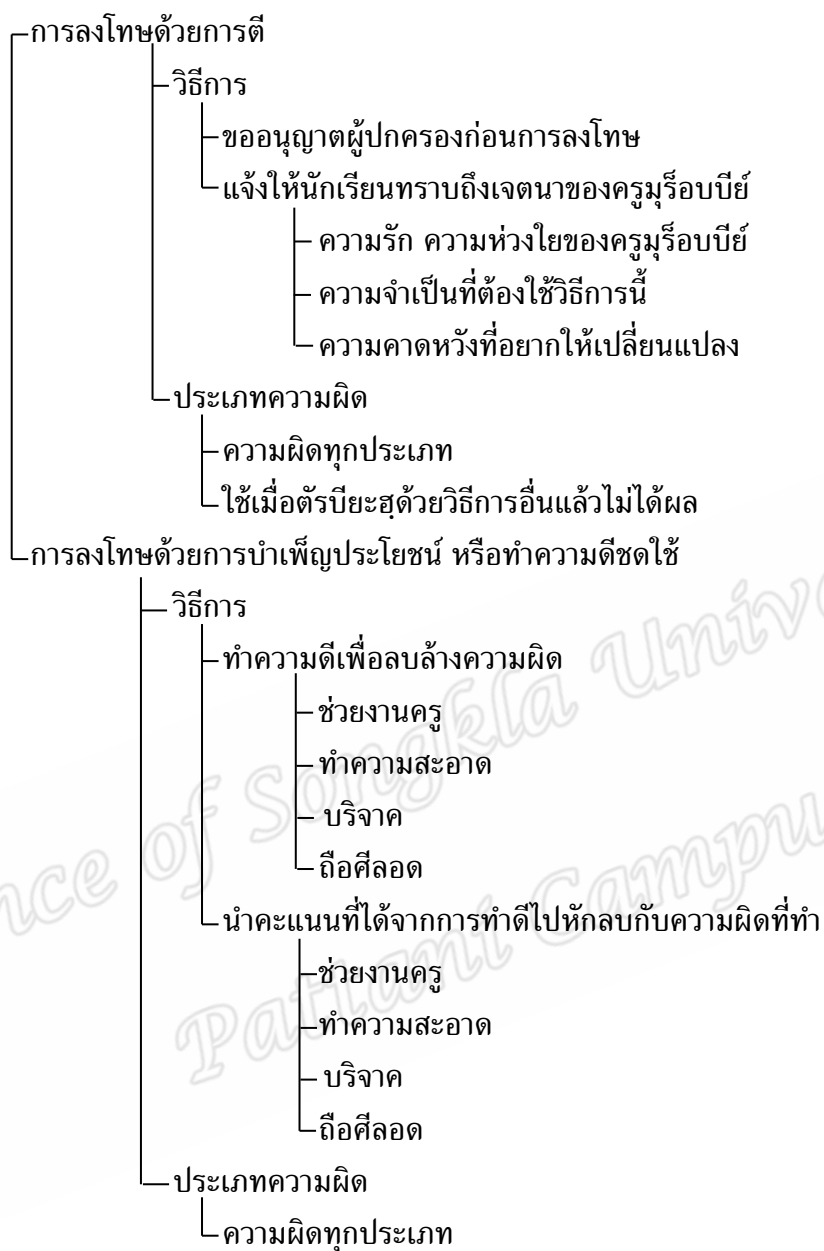
การตีและการบำเพ็ญประโยชน์ หรือทำความดีชดใช้

การลงโทษด้วยการตำหนิ

การลงโทษด้วยการภาคทัณฑ์

6. การตรึงปียะสุดด้วยวิธีการอื่น ๆ

6.1 การตรึงปียะสุดด้วยการทำค่าย

6.1.1 การตรึงปียะสุดด้วยการเข้าค่ายแกนนำ

การเข้าค่ายเป็นวิธีการตรึงปียะสุดที่ใช้การจำลองชีวิตจริงของนักเรียน เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้การเสียสละ การให้ และการช่วยเหลือ เป็นการจัดกิจกรรมโดยใช้ฐานต่าง ๆ เพื่อฝึกความเป็นผู้นำให้แก่ นักเรียน มักจัดสำหรับนักเรียนที่อยู่ในระดับแกนนำของโรงเรียน

6.1.2 การลงโทษด้วยการเข้าค่ายปลูกจิตสำนึก

การเข้าค่ายปลูกจิตสำนึก เป็นหนึ่งในวิธีการของโรงเรียนที่ใช้ในการตรึงปียะสุดนักเรียนที่ได้ผล เป็นหนึ่งในวิธีการที่โรงเรียนได้ระบุไว้ว่า เป็นการลงโทษสำหรับนักเรียนที่มีคะแนนพฤติกรรมในด้านลบ มากกว่าด้านบวก และนักเรียนที่ได้นำสิ่งผิดระเบียบมาในหอพัก เช่น โทรศัพท์ หนังสือบางประเภทที่โรงเรียนไม่อนุญาต ถึงแม้ว่าความรู้สึกนักเรียนก่อนไปเข้าค่าย จะรู้สึกว่าจะตัวเองโดนลงโทษ และอายเพื่อนนักเรียนด้วยกัน ที่ต้องเดินทางไปค่าย แต่ในความเป็นจริงแล้ว ค่ายปลูกจิตสำนึกไม่ได้มีเพื่อลงโทษนักเรียน ตามที่ระบุไว้ในกฎระเบียบ แต่เปรียบเสมือนเป็นการปลุกนักเรียนให้ตื่นจากการหลับไหล และความอ่อนแอในด้านการทำอะมัลอิบาดะฮ์ โดยใช้ระบบของค่าย และกิจกรรมตามภารกิจต่าง ๆ ที่ครูมูร็อบบีย์ได้กำหนดขึ้น ดังสัมภาษณ์ของครูวิทยา พยายาม ผู้ช่วยผู้อำนวยการกลุ่มภารกิจวัดและประเมินผล ที่ได้กล่าวไว้ว่า

“ในความเป็นจริงแล้ว ค่ายนี้ไม่ใช่ค่ายที่เราจัดขึ้นมาเพื่อลงโทษนักเรียนตามที่ได้กำหนดไว้ในระเบียบ แต่เป็นค่ายที่เราจัดขึ้นเพื่อปลูกจิตสำนึกนักเรียน ให้ระลึกถึงหน้าที่และความรับผิดชอบที่พึงกระทำ ซึ่งนักเรียนอาจจะหลงลืมในช่วงระยะหนึ่ง และครูมูร็อบบีย์ก็ได้ทำหน้าที่กระตุ้นนักเรียนเท่านั้นเองนักเรียนอาจรู้สึกอายเพื่อนในช่วงแรก ก่อนไป แต่เมื่อกลับมาทุกคนก็จะรู้สึกประทับใจและปรับเปลี่ยนพฤติกรรม”

วิทยา พยายาม

ซึ่งคำกล่าวของครูวิทยา ที่ทำหน้าที่เป็นมูร็อบบีย์ ก็สอดคล้องกับคำกล่าวของนักเรียนที่เฝ้าสังเกตพฤติกรรมของเพื่อนหลังจากไปร่วมค่าย โดยนักเรียนได้กล่าวไว้ว่า

“โดยส่วนตัวไม่เคยไป แต่เพื่อนเคยไป เพื่อนเล่าให้ฟังว่าวิธีการตรึงปียะสุดจะให้นักเรียนสำนึก และกลัวความผิดที่จะทำในดุนยา โดย

วิธีการคือ ครูจะนำนักเรียนไปที่กูโบร์ และพูดให้นักเรียนคิด ว่าหากเป็นตัวเองที่ไม่ละหมาด และเป็นคนที่ต้องนอนอยู่ในหลุมฝังศพ จะเกิดอะไรขึ้น โดยครูจะดูแลนักเรียนอย่างใกล้ชิด รู้สึกกลัว และร้องไห้ทั้งหญิงชาย ถึงความผิดที่ตัวเองเคยทำ ขาดละหมาด ไม่เข้าเรียน/ความผิดอื่น ๆ บางคนแม้ว่าจบกิจกรรมแล้ว ก็อยากจะนั่งต่อ เพื่อที่ให้ตัวเองคิดใคร่ครวญ”

นางสาวเกวลิน บ้านควน

และนางสาว อิมตีซาน บินยูโซ๊ะ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งเป็นหนึ่งในนักเรียนที่ได้มีโอกาสไปร่วมค่ายได้กล่าวไว้ว่า

“ในช่วงเช้าก่อนเดินทางไปค่าย ทุกคนจะนอนที่มัลลียัดกัน ลูกขึ้นมาละหมาดกียามุลลียัด โดยทุก ๆ ภารกิจ จะสอนเราไปในตัว อย่างภารกิจหนึ่งจะมีเชือกฟางอยู่ ครูก็จะให้ไปยืนบนเชือกฟาง ครูก็จะตั้งคำถามว่า เราได้ทำความผิดใดบ้าง เช่น ขาดละหมาด ก็จะทำให้ถอยหลังไปหนึ่งก้าว ถ้าไม่ขาดก็ยืนอยู่กับที่ ครูก็จะตั้งคำถามไปเรื่อย ๆ จนหมดคำถาม และให้ดูว่ายืนอยู่ ณ จุดไหน เมื่อเทียบกับเชือกฟางในตอนแรก ครูก็จะเปรียบเทียบกับวันอาคิเราะฮ์ ที่เรายืนอยู่บนตาชั่ง ซึ่งให้เราสังเกตว่าตาชั่งของเราไปในทางที่ดี หรือไม่ดี ส่วนอีกฐานก็จะให้เขียนจดหมายถึงแม่ โดยให้โจทย์ของภารกิจนี้ว่า เราอยากจะบอก อยากจะขอโทษพ่อแม่อย่างไร หากว่าเรารู้ว่าพ่อแม่จะไม่อยู่กับเราแล้ว ครูก็จะส่งไปให้ผู้ปกครองของเรา ก็จะโดนแซวบ้างว่าเขียนไปได้อย่างไร แต่พ่อแม่ก็ภูมิใจ ดีใจที่เราสำนึกผิด เพราะพ่อแม่รู้สึกว่าจะตั้งแต่มารเรียนที่นี่ อะไร ๆ ก็ดีขึ้น ส่วนช่วงกลางคืนจะให้ดูคลิป ประมาณว่าถ้าเราทำอย่างนี้จะเกิดอะไรกับเราในวันอาคิเราะฮ์ หลังจากดูคลิปเสร็จครูก็จะพาไปยังกูโบร์ นั่งหน้าหลุมศพ ให้รำลึกถึงความตาย โดยที่ไม่ทราบมาก่อนว่าจะต้องไปรำลึกความตายในกูโบร์ ในตอนแรกก็กลัวแต่หลังจากเข้าไปแล้วก็จะเป็นความรู้สึกผิดมากกว่า รู้สึกว่าตัวเอง ดีขึ้นมาก ที่ค่ายสอนอะไรหลาย ๆ อย่าง อย่างเช่นตอนที่นั่งในกูโบร์ ครูก็จะพูดให้เราคิดว่า ให้นึกสภาพว่าคนที่อยู่ในหลุมศพคือตัวเรา ไม่มีใคร ไม่มีครูที่มายืนพูดอยู่ แต่กลับเป็นมะลาอิกะฮ์ที่เอาวิญญาณเราไป เราจะทำยังไง จะตอบคำถามอย่างไร ซึ่งคนที่ไปเห็นได้ชัดเลยว่าปรับเปลี่ยนพฤติกรรม จากที่เล่นเวลาครูพูดในแถว ก็จะเงยบลง ลงหอดตรงเวลา”

อิมตีซาน บินยูโซ๊ะ

จากคำสัมภาษณ์ข้างต้น แสดงให้เห็นว่า ความกังวลและความรู้สึก ละเอียดใจของนักเรียนก่อนการไปค่ายจะหมดไปเมื่อค่ายปลูกจิตสำนึกได้เสร็จสิ้น เพราะ รู้สึกดีจากสิ่งที่ได้รับจากค่ายมากกว่าจะคำนึงถึงการมองและการวิจารณ์ของเพื่อนนักเรียน เพราะสิ่งที่ได้รับกลับมา นั้นคือความเกรงกลัวต่อบาป และกลัวต่อความผิดที่ตัวเองได้ กระทำ ซึ่งค่ายที่จัดขึ้นเป็นสิ่งสำคัญที่ผลักดันให้นักเรียนเปลี่ยนพฤติกรรม ดังที่นักเรียนผู้ ร่วมค่ายได้กล่าวว่า

“ไม่ได้กลัวเลยว่าจะต้องไปค่ายอีก ไม่ได้รู้สึกว่ายายเพื่อน ตอนนี้ กลัวอัลลอฮ์ แต่หากถามว่าอยากไปค่ายอีกหรือไม่ ขอตอบว่า อยากไปอีก จำได้ว่า ตอนที่นั่งอยู่ที่ กุโบร์ ยังอยากนั่งต่อแม้ว่าครูจะบอกให้ลุกขึ้นก็ ตาม เลยเกิดความรู้สึกว่าหากเรานั่งต่อทั้งคืน เราคงคิด และเปลี่ยนตัว เองได้มากกว่านี้ จากเมื่อก่อนที่เคยคิดว่า ไม่อยากลงละหมาด แต่ตอนนี้ รู้สึกว่า ทำได้หรือ ก็กับการไม่ละหมาด หรือบางที ชี้เกียจลงข้างล่าง ก็ ยังละหมาดบนหอ”

อิมตีซาน บินยูไซ๊ะ

Prince of Songkla University
Pattani Campus

เดินโตแกรมที่ 6 : แสดงวิธีการตรึงปิยะสุดด้วยวิธีการทำค่าย ประกอบด้วย วิธีการ
การเข้าค่ายแกน

นำ และวิธีการเข้าค่ายปลุกจิตสำนึก

ตอนที่ 2 ปัญหาในการตรึงปียะฮุในโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาการ

สำหรับปัญหาในการตรึงปียะฮุนักเรียน ในโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาการ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลานั้น ผู้วิจัยได้แยกประเด็นตามวิธีการตรึงปียะฮุในแต่ละหัวข้อดังต่อไปนี้

1. ปัญหาในการตรึงปียะฮุด้วยวิธีการใช้เรื่องราวจากอัลกุรอานและอัลหะดีษ

สำหรับปัญหาในการตรึงปียะฮุด้วยวิธีการใช้เรื่องราวจากอัลกุรอานและอัลหะดีษ ก็คือปัญหาในเรื่องของพื้นฐานความรู้และการนำอัลกุรอานและอัลหะดีษมาใช้ในการตรึงปียะฮุนักเรียน ซึ่งจากการสัมภาษณ์ครูไลลา ราชแดหวา ผู้รับผิดชอบงานตรึงปียะฮุนักเรียนได้กล่าวถึงปัญหาให้ประเด็นนี้ว่า

“ครูมูร็อบบียี่ที่รับผิดชอบในการตรึงปียะฮุนักเรียน ไม่มีท่านใดที่จบในเรื่องอัลกุรอานและอัลหะดีษโดยตรง เลย ทั้ง ๆ ที่อัลกุรอานและอัลหะดีษนั้น เป็นสิ่งที่ต้องใช้พื้นฐานความรู้และความเข้าใจค่อนข้างเยอะในการตรึงปียะฮุนักเรียน จะต้องนำความรู้ในเรื่องทั่วไปมาบูรณาการอัลกุรอานและอัลหะดีษ เพราะการนำอัลกุรอานและอัลหะดีษมาใช้ ก็ต้องเรียนรู้การตีฟิร การตีความ”

ไลลา ราชแดหวา

เพราะครูในโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาการส่วนใหญ่เป็นครูที่จบในด้านสามัญ ผู้ที่จบในด้านศาสนาโดยตรงนั้น มีน้อย ครูที่เป็นมูร็อบบียี่นักเรียนในตอนนั้น เลยไม่มีความรู้เรื่องอัลกุรอานและอัลหะดีษพอที่จะนำไปตรึงปียะฮุนักเรียน และหิบบยกอัลกุรอานและอัลหะดีษมาใช้แต่ละบริบทได้ โรงเรียนเลยแก้ปัญหาตรงส่วนนี้ด้วยการให้ทุกกลุ่มฮาลาเกะฮุ รวมตัวกันไปเรียนรู้อัลกุรอานและอัลหะดีษจากผู้ที่มีความรู้ในด้านนี้โดยตรง แต่อย่างไรก็ตาม การที่มูร็อบบียี่โดยตรงไม่สามารถให้ความรู้ด้วยตัวเองได้อย่างเต็มที่ ก็ส่งผลให้นักเรียนผู้ถูกตรึงปียะฮุได้รับความรู้ในด้านนี้ไม่เป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้ ดังสัมภาษณ์ของครูไลลา ราชแดหวา

“การนำอัลกุรอานและอัลหะดีษมาใช้ ก็ต้องเรียนรู้การตีฟิร การตีความ ดังนั้นครูในหาดใหญ่วิทยาการยังต้องอาศัยผู้ใหญ่อีกมาก ซึ่งผู้ใหญ่ในที่นี้ ก็คือ อ.อานัส แสงอารีย์ ซึ่งพบว่ากลุ่มที่มีทั้งหมด 53 กลุ่ม มีเพียงแค่ 8 กลุ่มเท่านั้น ที่ไม่มีปัญหาในเรื่องนี้ โรงเรียนก็จะแก้ปัญหาโดยการ ทุกกลุ่ม จะมาฟังรวม โดย อ.อานัสเป็นผู้ให้เนื้อหาในวิชาตีฟิรในปี

แรกที่เริ่มทำฮาลาเกะ และในปีที่สองก็จะให้ครูที่มีความรู้ในเรื่องอัลกุรอาน และอัลหะดีษซึ่งจบมาโดยตรงเป็นผู้ให้เนื้อหา และในปีที่สามก็จะนำมาบรรจุในวิชาอิสลามศึกษาของแต่ละชั้นเลย ก็พยายามแก้ปัญหาที่ละชั้น แบบค่อยเป็นค่อยไป”

โลลา ราชเดหาวา

ความตรงและความถูกต้องของเนื้อหาที่นักเรียนจะได้ เมื่อพื้นฐานของครูรอบบีย์น้อยในการให้ความรู้เกี่ยวกับอัลกุรอานและอัลหะดีษของครูรอบบีย์ การนำองค์ความรู้ไปสู่ผู้เรียนก็จะข้ามขั้นตอนและวิธีการที่ควรใช้ในการนำอัลกุรอานและอัลหะดีษมาเป็นสื่อในการตรึงบียะฮ์นักเรียน ซึ่งส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ของการตรึงบียะฮ์นั้นไม่เต็มที่เท่ากับกลุ่มที่มีครู ดังที่ครูโลลา ราชเดหาวา ได้กล่าวไว้ว่า

“เรื่องความตรงความถูกต้องของเนื้อหาที่นักเรียนจะได้ เมื่อพื้นฐานน้อยในความรู้เกี่ยวกับอัลกุรอานและอัลหะดีษของครูรอบบีย์มีน้อย การนำองค์ความรู้ไปสู่ผู้เรียนก็จะข้ามขั้นตอนหลาย ๆ อย่างไป”

โลลา ราชเดหาวา

2. ปัญหาในการตรึงบียะฮ์ด้วยวิธีการเป็นแบบอย่างที่ดี

2.1 ลักษณะนิสัยส่วนตัวของครูรอบบีย์ที่มีความไม่เหมาะสมในบางสถานการณ์ ดังต่อไปนี้

2.1.1 ครูรอบบีย์บางท่าน มักแสดงลักษณะนิสัยส่วนตัวที่ไม่เหมาะสม โดยลืมนึกถึงว่านักเรียนผู้ถูกตรึงบียะฮ์กำลังสังเกตครูรอบบีย์ในทุกอิริยาบถ และในบางครั้งก็กลับเป็นผู้ที่ฝ่าฝืนกฎ หรือประพฤตินิสัยที่ไม่ควร บางครั้งมักแสดงออกมาเพราะคิดว่ามีความสนิทสนมเป็นการส่วนตัวกับนักเรียน โดยอาจลืมนึกถึงว่านักเรียนสังเกตและคอยดูเป็นแบบอย่าง ซึ่งสิ่งที่แสดงออกมา ไม่เป็นตามที่ครูรอบบีย์เคยตรึงบียะฮ์นักเรียน เช่น การวิจารณ์หรือพูดถึงครูรอบบีย์ท่านอื่นโดยไม่มีบุคคลที่วิจารณ์หรือเอ่ยถึงในวงสนทนาด้วย ทำให้นักเรียนบางคนที่ถูกตรึงบียะฮ์ต่อต้านในเนื้อหาที่ครูรอบบีย์ตรึงบียะฮ์ เพราะเห็นว่า ในสิ่งที่ไม่ถูกต้องนั้น ครูรอบบีย์ยังทำ ดังคำสัมภาษณ์ของ นางสาว ก (นามสมมุติ) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ได้กล่าวถึงครูรอบบีย์ที่ได้กระทำและยกตัวอย่างการกระทำที่ไม่เหมาะสมของครูรอบบีย์ ซึ่งเป็นเรื่องส่วนตัวของครูรอบบีย์ไว้ว่า

“โดยส่วนตัวคิดว่า ครูก็ยังเป็นครูอยู่วันยันค่ำ และเด็กจะดีได้ ก็ต้องมีครูซึ่งเป็นแม่พิมพ์ที่ดีเป็นแบบอย่าง ดันกล้ามันจะโต และสวยงามได้ คนเพาะปลูกก็ต้องใส่ใจ ดังนั้นจึงเห็นว่า ต่อให้ครูสนิทกับนักเรียนแค่ไหน นักเรียนก็ก็ยังมองและเห็นว่าเป็นครู ควรหรือที่ครูจะพูดถึงครูอีกท่านหนึ่งในสิ่งที่ไม่ดี ที่นักเรียนเองก็ไม่

สามารถพิสูจน์ความจริงได้ และที่สำคัญการพูดนั้นก็เป็นการพูด
ลับหลัง ทั้ง ๆ ที่ครูก็สอนตลอด ว่าการนินทาเป็นสิ่งไม่ดี แต่ครูก็
ยังทำ แต่เป็นส่วนน้อย ไม่ใช่ทุกคน ซึ่งก็ทำให้ รู้สึกไม่สบายใจอยู่
ดี”

ก (นามสมมุติ)

ซึ่งสัมพันธ์กับคำสัมภาษณ์ของนางสาว ข (นามสมมุติ) ที่ได้สังเกต
พฤติกรรมของครูและให้สัมภาษณ์ไว้ว่า

“ครูบางคนเอารถมอเตอร์ไซด์ ซึ่งเป็นรถส่วนตัวของ
ตัวเอง ไปจอดไว้ในห้องพยาบาล ซึ่งอาจเป็นเรื่องสะดวกสำหรับครู
แต่หนูก็รู้สึกว่าไม่เหมาะสม”

ข (นามสมมุติ)

และครูไลลา ราชเดหาวา ครูผู้รับผิดชอบงานตริบียะฮู ได้กล่าวถึงประเด็น
นี้ว่า

“การเป็นแบบอย่างที่ไม่ดีของครูมูร็อบบียี ส่งผลให้นักเรียนไม่
ชอบฮาลาเกาะไปเลย เช่น เราไม่ชอบครูเราจะไม่ขอวิชาไปด้วย ความเป็น
ตัวตนของครูมูร็อบบียีก็จะมีอยู่ บางคนก็จะไม่สามารถเป็นตัวอย่างที่ดี
ให้แก่กันได้”

ไลลา ราชเดหาวา

ซึ่งนอกจากการแสดงออกทางกิริยาวาจาที่เห็นว่าเป็นเรื่องที่ไม่
เหมาะสมควรค่าแก่การเป็นแบบอย่างแล้ว นักเรียนบางส่วนได้กล่าวถึงการแสดงออกใน
ด้านการแต่งกายของครู แต่ก็เป็นเพียงแค่น้อยมากเมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนครู
ทั้งหมด นั่นคือ ครูบางส่วน แต่งกายไม่ถูกต้องตามหลักการอิสลาม ซึ่งเป็นรูปแบบที่
โรงเรียนกำหนด เมื่ออยู่นอกโรงเรียน โดยพบว่า ครูบางท่านไม่สวมถุงเท้า บางท่านสวม
หิญาบที่สั้นเกินไป (ความยาวของหิญาบไม่เลยอก) หรือบางท่านสวมชุดที่สีฉูดฉาดและ
รัดรูป ดังคำสัมภาษณ์ของนางสาว ค (นามสมมุติ) ที่ได้กล่าวด้วยความรู้สึกเสียใจวิธีการ
ที่ดีในการตริบียะฮูของโรงเรียน ซึ่งครูเพียงส่วนน้อยละเลยหน้าที่ของมูร็อบบียีว่า

“จริง ๆ แล้วรู้สึกว่า คนที่เป็นครู จะต้องเป็นครูทุกที่ ไม่ใช่เป็น
เฉพาะอยู่ในโรงเรียน บางทีก็รู้สึกแยะ ที่เห็นครูบางท่านแต่งกายเมื่ออยู่ข้าง
นอก หรือในวันหยุด แตกต่างจากที่สวมในโรงเรียน บางคนสวมชุดรัด
สีเจ็บ ๆ บางคนสวมผ้าคลุมสั้น หรือบางคนก็ไม่สวมถุงเท้า รู้สึกเสียใจ

แทนโรงเรียน และเสียความรู้สึกแทนครูส่วนใหญ่ที่ทำดีอยู่แล้ว ทำให้บางครั้งคนที่มองก็จะเหมารวมว่าเป็นครูอวด. เลยดูเอาว่า คงจะดีไม่น้อย หากครูไม่ก็คนที่แต่งกายไม่เหมาะสม หันมาแต่งกายให้ถูกต้องตามหลักการของอิสลาม เป็นแบบอย่างที่ดีที่โรงเรียนและนักเรียนคาดหวัง”

ค (นามสมมุติ)

2.1.2 เรื่องของความรู้สึกนักเรียน ที่รู้สึกว่าครูมูร้อบบียี่ไม่มีความไม่เท่าเทียมกันในการปฏิบัติต่อนักเรียน หรือความไม่เอาใจใส่ในหน้าที่ของครูมูร้อบบียี่ ซึ่งจากการสัมภาษณ์นักเรียนพบว่า ครูมูร้อบบียี่ผู้ทำหน้าที่ห้องพยาบาลบางท่าน ให้ความสำคัญดูแล เอาใจใส่นักเรียนมุสลิมีนมากกว่านักเรียนมุสลิมะฮ์ และบ่อยครั้งที่ครูมูร้อบบียี่ทราบว่ามีนักเรียนไม่สบาย แทนที่ครูจะเป็นฝ่ายมาดูแลนักเรียนที่ห้อง กลับออกคำสั่งให้นักเรียนเดินไปหาครูมูร้อบบียี่ที่ห้อง

“อยากให้ครูหอบกักให้ความใส่ใจแก่นักเรียนมากขึ้น เพราะเวลาที่ตัวเองหรือ เพื่อน ๆ ไม่สบาย เมื่อครูทราบ แทนที่ครูจะมาหาและเอายามาให้ ครูกลับบอกให้คนป่วยเดินไปหาครูที่ห้อง ซึ่งรู้สึกว่าเป็นเรื่องที่ไม่สมควร และอยากให้ปรับปรุงในส่วนนี้”

ค (นามสมมุติ)

3. ปัญหาในการต้อบียะฮ์ด้วยวิธีการสนทนา

3.1 การต้อบียะฮ์ด้วยการสนทนานในวิธีการอื่นนั้น ยังไม่พบปัญหา แต่ที่พบได้แก่การต้อบียะฮ์ด้วยวิธีการสนทนาโดยการใช้วิธีการทำฮาลาเกาะฮ์ (กลุ่มศึกษา) มีดังต่อไปนี้

3.1.1 เรื่องการบริหารเวลาของทางโรงเรียน

ซึ่งตามกำหนดการเรื่องเป็นเวลาในการต้อบียะฮ์ด้วยวิธีการสนทนาโดยการใช้วิธีการทำฮาลาเกาะฮ์นั้น ทางผู้รับผิดชอบได้วางกำหนดการและเวลาที่ชัดเจนไว้แล้ว แต่มีก่บระสบปัญหาดังต่อไปนี้

3.1.1.1 กิจกรรมเข้าแถวใช้เวลามากกว่าที่กำหนดไว้ ทำให้ใช้เวลาในส่วนของคาบฮาลาเกาะฮ์ไป

3.1.1.2 มีกิจกรรมอื่นของโรงเรียนเข้ามาแทนที่การทำฮาลาเกาะฮ์

3.1.1.3 ครูมูร้อบบียี่ ได้รับคำสั่งจากผู้บริหารให้ไปทำงานอื่น ในคาบฮาลาเกาะฮ์

จากปัญหาข้างต้น ส่งผลให้การต้อบียะฮ์ด้วยวิธีการสนทนาโดยการใช้วิธีการทำฮาลาเกาะฮ์ไม่สามารถดำเนินไปได้ตามเวลาที่ได้กำหนดไว้ เลยทำให้เนื้อหาที่ใช้ใน

การตรึงระยะเวลาด้วยวิธีการดังกล่าวไม่ครบถ้วนตามหลักสูตรที่ได้วางไว้ ดังคำสัมภาษณ์ของครูวิทยา พยายาม ผู้ช่วยผู้อำนวยการภารกิจวัดและประเมินผล

“บางที่ทำกิจกรรมเข้าแถวเลยเวลา ทำให้เวลาไม่พอ ทำได้ไม่เต็มที่ เนื้อหาก็คะขาด ก็จะเปลี่ยนไปเรื่องอื่น เลยทำให้ไม่ได้ตามเป้าได้แค่ในส่วนของการสร้างความสัมพันธ์ เมื่อสิ้นปี เนื้อหาไม่จบตามที่วางไว้”

วิทยา พยายาม

3.1.2 ภาระงานของครูรอบปี

ในบางสถานการณ์ครูผู้ทำหน้าที่เป็นครูรอบปีในการตรึงระยะเวลาด้วยวิธีการสนทนาโดยการใช้วิธีการทำฮาลาเกะ ก็จะมีงานอื่นเข้ามา เช่น การประชุม การอบรมนอกสถานที่ นักเรียนที่อยู่ในความดูแลของครูรอบปีท่านดังกล่าวก็อาจไม่มีผู้ดูแล หรือในกรณีที่มีผู้ดูแลแทน ก็จะใช้วิธีการไปรวมกับกลุ่มอื่น ก็ส่งผลให้การตรึงระยะเวลาด้วยวิธีการสนทนาโดยการใช้วิธีการทำฮาลาเกะสุ ก็ไม่สมบูรณ์เหมือนครูรอบปีประจำกลุ่มเป็นผู้ดำเนินการเอง

3.1.3 การหาเวลาในการตรึงระยะเวลาด้วยวิธีการสนทนาโดยการใช้วิธีการทำฮาลาเกะสุสำหรับนักเรียนที่ทำหน้าที่เป็นครูรอบปีให้แก่น้อง

สำหรับนักเรียนที่ทำหน้าที่ตรึงระยะเวลาด้วยวิธีการสนทนาโดยการใช้วิธีการทำฮาลาเกะสุ ให้แก่นักเรียนที่เป็นรุ่นน้องในคาบกิจกรรมฮาลาเกะสุนั้น นักเรียนกลุ่มนี้ทางโรงเรียนได้กำหนดเวลาให้ใช้เวลาในช่วงอื่นสำหรับการทำฮาลาเกะสุ โดยให้ครูที่ทำหน้าที่เป็นครูรอบปีนักเรียนกลุ่มดังกล่าว หาเวลาที่เหมาะสมด้วยตัวเอง โดยอาจใช้เวลาหลังเลิกเรียน เวลากลางคืน หรือช่วงวันหยุด แต่ด้วยภาระงานของครูรอบปีทำให้ในบางครั้งก็ไม่ได้ทำการตรึงระยะเวลาด้วยวิธีการสนทนาโดยการใช้วิธีการทำฮาลาเกะสุ สำหรับนักเรียนกลุ่มนี้ ส่งผลให้นักเรียนไม่ได้รับการตรึงระยะเวลาครบถ้วนตามหลักสูตรที่ทางโรงเรียนได้กำหนดไว้

3.2 ปัญหาในการตรึงระยะเวลาด้วยวิธีการสนทนาโดยการใช้วิธีการสนทนาเป็นกลุ่ม

3.2.1 เนื้อหาในการตรึงระยะเวลาของครู ซึ่งนักเรียนรู้สึกว่ายากด้วยแต่เรื่อง เดิม ๆ และใช้วิธีการเดิม ๆ ในการตรึงระยะเวลา ทำให้นักเรียนรู้สึกว่ายากไปดังคำสัมภาษณ์ของนางสาว ค (นามสมมุติ)

“ครู A (นามสมมุติ) ยากมากที่จะเรียกว่ามันคือการนาซีฮัด เพราะส่วนมากแล้วสำหรับครูท่านนี้จะชอบพูดเรื่องเดิม ๆ เรื่องน่าเบื่อ ๆ น่าจะเรียกว่าการบ่นมากกว่า”

ค (นามสมมุติ)

3.2.2 วิธีการในการตรึงปิยะสุ ซึ่งปัญหาของวิธีการสนทนาด้วยการสนทนาเป็นกลุ่มนั้น นักเรียนผู้ให้สัมภาษณ์ได้กล่าวถึงวิธีการของครูรอบปีว่า

“ไม่ทราบเจตนาในการพูดของครู ว่าพูดเพื่ออะไร เพราะบางครั้งคำพูดของครูไม่ได้ก่อให้เกิดประโยชน์ใด ๆ แก่นักเรียนนอกจากความอับอาย และเจ็บไปถึงข้างใน ใช้เวลานานกว่าจะลืมความอายนั้น”

ค (นามสมมุติ)

โดยนักเรียนได้เล่าให้ผู้วิจัยได้ทราบถึงวิธีการพูดของครูรอบปีบางท่าน ที่พูดให้นักเรียนรู้สึกอับอายเพื่อนนักเรียนคนอื่น ซึ่งนักเรียนรู้สึกว่าการพูดเพราะเห็นว่าสนิทกับนักเรียนและนักเรียนไม่ได้รู้สึกอับอายเพื่อนจากคำพูดของนักเรียน ดังคำสัมภาษณ์ของครูท่านหนึ่งที่ได้กล่าวว่า

“สำหรับในเรื่องของการหยอกล้อระหว่างครูกับนักเรียนนั้น มี บางทีก็พบว่าครูหยอกล้อเพื่อให้นักเรียนได้ขำคิด แต่ไม่ได้มีเจตนาเพื่อให้นักเรียนอับอาย ซึ่งนักเรียนก็เข้าใจถึงเจตนาและวิธีการของครู”

ค (นามสมมุติ)

จากคำสัมภาษณ์ข้างต้นแสดงให้เห็นว่า นักเรียนจดจำและอับอายจากการหยอกล้อของครูที่มีการพูดต่อหน้าเพื่อนนักเรียนคนอื่น นักเรียนมองว่า ครูทำเพื่อความสนุกสนานตัวของครู ดังคำสัมภาษณ์ของ นางสาว ข (นามสมมุติ)

“ครูบางคนเห็นว่าสนิทก็จะแกล้งพูด แกล้งหยอกแรง ๆ ก็มี ไม่ชอบที่ครูชอบทำให้หน้าแตกต่อหน้าเพื่อน และทำอะไรตามอารมณ์ตนเอง”

ข (นามสมมุติ)

จากข้อมูลข้างต้น แสดงให้เห็นว่า นักเรียนยังไม่ทราบเจตนาของครูที่มุ่งหมายเพื่อ ตรึงปิยะสุด้วยการหยอกล้อ และในขณะเดียวกันครูยังไม่ทราบว่าวิธีการที่ครูใช้กับนักเรียน เป็นวิธีการที่ให้ผลในทางลบมากกว่าทางบวก จึงเป็นปัญหาที่จะต้องได้รับการแก้ไขต่อไป

4. ปัญหาในการตรึงปิยะสุด้วยวิธีการการฝึกให้เกิดความเคยชิน

4.1 พฤติกรรมของครูรอบปี เมื่อครูรอบปีได้ฝึกนักเรียนให้เกิดความเคยชินต่อการอ่านอัลกุรอาน นักเรียนก็อ่านตามที่ครูได้มอบหมาย แต่ครูกลับนั่งพูดคุยกันเองในขณะที่นักเรียนอ่าน ซึ่งนักเรียนมองว่า นักเรียนอาจจะเคยชินและฝึกจนเป็นนิสัยที่ต้องอ่านอัลกุรอานและอัลหะดีษ แต่ในขณะเดียวกัน ก็กลับเป็นการบ่มเพาะ

ลักษณะนิสัยของครู จนเกิดเป็นความเคยชินว่า เมื่อถึงเวลาที่นักเรียนอ่านอัลกุรอาน ครูก็จะนั่งพูดคุยกัน แทนที่จะนั่งอ่านไปพร้อมกับนักเรียน

“ในขณะที่ครูฝึกให้นักเรียนเคยชินกับการอ่านกุรอาน อ่านอัลฮักร์ ซึ่งนักเรียนก็อ่านตามคำสั่งครู คิดว่ามันไม่สมควรอย่างยิ่ง ที่ครูเป็นคนสั่งให้นักเรียนอ่านอัลฮักร์ อ่านอัลกุรอาน แต่ครูกลับนั่งคุยกันเอง นักเรียนอาจจะเคยชินกับการอ่านอัลกุรอาน อัลหะดีษ แต่ครูก็จะเคยชินกับการพูดคุยกันในเวลานั้นเช่นกัน จริง ๆ แล้ว อยากให้ครูได้อ่านไปพร้อมกับพวกเรา น่าจะเป็นสิ่งที่มีประโยชน์ยิ่งกว่า”

ข (นามสมมุติ)

4.2 ปัญหาเรื่องพื้นฐานเดิมในเรื่องอิสลามของนักเรียน ดังต่อไปนี้

4.2.1 นักเรียนบางส่วนที่ไม่มีพื้นฐานในเรื่องของอิสลามมาจากครอบครัว และไม่มีความเคยชินในเรื่องต่าง ๆ ที่นักเรียนพึงมีตามวัย ทำให้โรงเรียนต้องรับผิดชอบในการฝึกนักเรียนใหม่ตั้งแต่เริ่มต้น ดังคำสัมภาษณ์ครูไลลา ราชเดหาวา ครูผู้รับผิดชอบงานตรีปียะฮ์

“ตัวผู้ปกครอง ไม่ได้สร้างความเคยชินให้แก่ นักเรียนเลย อย่างเช่นในเรื่องของการละหมาด นักเรียนจะไม่เคยชินและไม่รับผิดชอบหน้าที่เหล่านี้ เลยกลับกลายเป็นหน้าที่ของโรงเรียนที่ต้องเริ่มหนึ่งใหม่ ซึ่งในการเริ่มต้นฝึกให้เกิดความเคยชินนี้ นักเรียนก็จะค่อย ๆ เปลี่ยนแปลง ซึ่งสิ่งเหล่านี้ก็จะเป็ นสิ่งที่ผู้ปกครองสังเกตอย่างเห็นได้ชัด และจะมีข้อมูลย้อนกลับมาถึงโรงเรียน เป็นสองกรณี”

ไลลา ราชเดหาวา

ในกรณีนี้ นอกจากครูจะต้องเริ่มต้นฝึกนักเรียนใหม่แล้ว นักเรียนกลุ่มนี้ก็ยังคงส่งผลแก่นักเรียนคนอื่น ๆ ที่มีความเคยชินแล้วในเรื่องต่าง ๆ ทำให้นักเรียนเหล่านี้รู้สึกเบื่อหน่ายที่ต้องมาฝึกฝนใหม่ในเรื่องที่ตนเองทำได้แล้ว ดังคำสัมภาษณ์ของครูฮานีฟะ เจ๊ะเต๊ะ ครูผู้ดูแลหอพักซึ่งได้ตอบคำสัมภาษณ์ถึงกรณีนี้ไว้ว่า

“สำหรับนักเรียนใหม่ เราไม่สามารถกำหนดนักเรียนที่เรารับมาได้ว่าจะต้องมีพื้นฐานในเรื่องอิสลามแค่ไหน เราจึงต้องมาศึกษานักเรียนในแต่ละคน บางคนไม่มีเลย บางคนก็มีมา 9 บางคนมีมา 10 ส่วนบางคนก็มี 50 ซึ่งโรงเรียนก็ต้องฝึกนักเรียนในบางเรื่องไปพร้อม ๆ กัน โดยเริ่มหนึ่งใหม่ ซึ่งส่งผลให้นักเรียนที่มีมาเยอะแล้ว รู้สึกเบื่อหน่ายในสิ่งที่ตัวเองรู้แล้ว”

ฮานีฟะ เจ๊ะเต๊ะ

5. ปัญหาในการตรึงปียะสุดท้ายด้วยการลงโทษ

5.1 ความสม่ำเสมอในการลงโทษของครู

นักเรียนได้กล่าวถึงและยกตัวอย่างความไม่สม่ำเสมอในการลงโทษของครูไว้ว่า

“บางครั้งรู้สึกว่าการลงโทษตามอารมณ์ไม่ใช่ตามกฎระเบียบ อย่างเช่น เวลาเข้าแถวสาย ครูก็จะลงโทษนักเรียนเป็นบางครั้ง แต่บางครั้งครูก็ปล่อยไปเฉย ๆ และพูดว่า วันนี้อารมณ์ดี ปล่อยไปก่อน หรือบางครั้งก็พูดว่า วันนี้ไม่มีอารมณ์ลงโทษ เลยทำให้รู้สึกว่า ตกลงจะลงโทษตามอารมณ์หรือลงโทษตามกฎระเบียบ”

ง (นามสมมุติ)

จากคำสัมภาษณ์ข้างต้นทำให้ทราบว่านักเรียนสังเกตการกระทำของครูในเรื่องของการลงโทษนักเรียนอยู่ตลอดเวลา และนำคำพูดที่ครูอาจจะพูดโดยที่ไม่ได้คำนึงถึงความถูกต้องมาคิดและเกิดเป็นความรู้สึกที่ไม่ดีต่อครูและวิธีการลงโทษที่ครูใช้ ส่งผลให้นักเรียนมีความรู้สึกว่าครูไม่ยุติธรรมในการตรึงปียะสุดท้ายนักเรียนด้วยการลงโทษ

6. ปัญหาในการตรึงปียะสุดท้ายด้วยวิธีการอื่น ๆ

6.1 การติดตามผลของทางโรงเรียน

สำหรับการติดตามและประเมินผลการตรึงปียะสุดท้ายนักเรียนในโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคารนั้น ทางโรงเรียนได้ติดตามผลเพียงแค่ว่า ในส่วนของการทำหรือไม่ทำการตรึงปียะสุดท้ายหรือไม่เท่านั้น แต่ทางโรงเรียนไม่ได้ประเมินในส่วนของการเนื้อหาว่าดำเนินการไปแค่ไหน หรือได้ผลสัมฤทธิ์อย่างไร ดังคำสัมภาษณ์ของครูวิทยา พยายาม ผู้ช่วยผู้อำนวยการภารกิจวัดและประเมินผลที่ได้กล่าวไว้ว่า

“โรงเรียนแค่ประเมินว่าทำหรือไม่ทำ แต่ไม่ได้ประเมินว่าเนื้อหาหรือบทเรียนที่ครูได้ทำฮาลาเกาะไปแล้วจบแค่ไหน นักเรียนได้เนื้อหาไปเท่าใด คือทำแค่ไหน เสร็จหรือไม่เสร็จ จบไม่จบนี้ ไม่มีการประเมิน”

วิทยา พยายาม

6.2 ปัญหาเรื่องความเข้าใจของผู้ปกครอง

เนื่องด้วยโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาคาร เป็นโรงเรียนประจำ นักเรียนจะต้องเรียน และพักอยู่ในบริเวณโรงเรียน เมื่อได้เรียนรู้จากครูในโรงเรียน นักเรียนก็จะปรับเปลี่ยนพฤติกรรม และเมื่อกลับไปสู่ครอบครัว ผู้ปกครองจะเห็นการเปลี่ยนแปลงของนักเรียนอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งผู้ปกครองส่วนมากก็จะพอใจ แต่มีบางส่วนที่ผู้ปกครองซึ่งยังไม่เข้าใจอิสลามมากนัก ก็จะรับไม่ติดกับการเปลี่ยนแปลงของนักเรียนในทางที่ดีขึ้น ใน

ด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในด้านการแต่งกาย ซึ่งเป็นสิ่งที่เห็นได้ชัด ดังคำสัมภาษณ์ของครูไลลา ราชเดหวา ครูผู้รับผิดชอบงานตรปียะสุนักเรียน ที่ได้กล่าวไว้ว่า

“ผู้ปกครองรู้สึกแปลกใจต่อพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงของนักเรียน และรู้สึกว่านักเรียนเปลี่ยนมากเกินไป ซึ่งส่วนใหญ่ก็จะเกิดกับผู้ปกครองที่แต่งตัวตามสมัยนิยม นุ่งยีนส์ ใส่ทิกญาบผืนสั้น เมื่อเห็นลูกที่ผ่านการตรปียะสุจากทางโรงเรียนสวมทิกญาบผืนใหญ่ นุ่งกระโปรง สวมถุงเท้าก็จะรับไม่ได้ เพราะผู้ปกครองมีความรู้สึกว่า เมื่อไปไหนมาไหนกับนักเรียน ลูกจะแตกต่างกับตัวเองที่นุ่งยีนส์ สวมทิกญาบผืนสั้น และไม่สวมถุงเท้า ส่งผลให้ผู้ปกครองรู้สึกอึดอัด เลยส่งผลให้มาต่อรองกับทางโรงเรียน ขอให้ลดความยาวของทิกญาบ หรือให้แนะนำการแต่งกายของนักเรียนให้เป็นไปตามแฟชั่นสมัยใหม่มากขึ้น”

ไลลา ราชเดหวา

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะในการตรปียะสุนักเรียนในโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาการ

ปัญหาที่พบในการตรปียะสุนักเรียนในโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาการ เป็นปัญหาที่ไม่ได้เกี่ยวกับระบบโดยรวม หรือวิธีการที่โรงเรียนได้วางไว้มากนัก ส่วนใหญ่แล้วปัญหาที่พบบนนั้น เป็นปัญหาเกี่ยวกับวิถีปฏิบัติ กล่าวคือ เป็นปัญหาที่เกิดจากผู้ปฏิบัติตนเอง สำหรับข้อเสนอแนะในการตรปียะสุนักเรียนในโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาการ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒินั้น ผู้วิจัยได้แยกประเด็นดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะในการแก้ปัญหาในการตรปียะสุด้วยวิธีการใช้เรื่องราวจากอัลกุรอานและอัลหะดีษ

สำหรับวิธีแก้ปัญหาในการตรปียะสุนักเรียนด้วยวิธีการใช้เรื่องราวจากอัลกุรอานและอัลหะดีษ ในเรื่องของพื้นความรู้ของครู เพราะครูในโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาการส่วนใหญ่เป็นครูที่จบการศึกษาด้านสามัญ ผู้ที่จบด้านศาสนาโดยตรงนั้นมีน้อย และส่งผลให้ครูไม่สามารถนำองค์ความรู้ไปใช้ได้เต็มที่ ผู้ทรงคุณวุฒิได้เสนอแนะวิธีการแก้ปัญหาดังต่อไปนี้

1.1 แบ่งระดับความสามารถของครูในการใช้อัลกุรอานและอัลหะดีษ พร้อมทั้งมอบหมายงานด้านการตรปียะสุให้ตรงกับความสามารถในระดับที่ครูทำได้ ดังที่ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วุฒิศักดิ์ พิศสุวรรณ ได้ให้สัมภาษณ์ไว้ว่า

“แบ่งความสามารถของครูเป็นระดับหนึ่ง สอง สาม สี่ และก็ใช้คนให้เหมาะกับงาน เช่นครูคนไหนมีความสามารถในระดับหนึ่ง ก็ให้ดูแล

นักเรียนในกลุ่มพื้นฐาน ระดับอื่น ๆ ที่สูงขึ้น ก็ให้ปรับนักเรียนตามไปด้วย และในขณะเดียวกัน ก็ให้ครูพยายามศึกษาเพื่อเลื่อนระดับชั้นเรื่อย ๆ”

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วุฒิศักดิ์ พิศสุวรรณ

1.2 หาบุคลากรเพิ่มเติมที่มีความเชี่ยวชาญในด้านอัลกอริธึม และอัลหะดีษ โดยอาจเป็นบุคลากรภายนอก ที่ไม่ได้ทำงานประจำในโรงเรียน มาทำงานควบคู่กับครูในด้านอัลกอริธึมและอัลหะดีษ

2. ข้อเสนอแนะในการแก้ปัญหาในการตรึงระดับด้วยวิธีการเป็นแบบอย่างที่ดี

ในวิธีการนี้ ผู้วิจัยได้พบปัญหาคือ ครูมูร็อบบีย์บางท่านมักแสดงลักษณะนิสัยส่วนตัวที่ไม่เหมาะสม โดยสิ่งที่จะค้ำประกันว่านักเรียนผู้ถูกตรึงระดับกำลังสังเกต ครูมูร็อบบีย์ในทุกอิริยาบถ และนักเรียนรู้สึกว่าการมูร็อบบีย์ไม่มีความไม่เท่าเทียม และความไม่เอาใจใส่ในหน้าที่ของครูมูร็อบบีย์ ซึ่งส่งผลให้นักเรียนบางคนที่ถูกตรึงระดับต่อต้านในเนื้อหาที่ครูมูร็อบบีย์ตรึงระดับอยู่ ผู้ทรงคุณวุฒิได้เสนอแนะวิธีการแก้ปัญหา ดังต่อไปนี้

1.1 จัดทำคู่มือครู ที่ไม่เป็นทางการมากนัก ใช้วิธีการแบ่งเป็นสองฝั่ง do and don't (สิ่งที่ควรทำและสิ่งที่ไม่ควรทำ) โดยรวบรวมจากปัญหาที่พบในการตรึงระดับในปีการศึกษาที่ผ่านมา เพื่อให้ครูมีวิธีการปฏิบัติ และเข้าใจได้ง่าย ในสิ่งที่ควรทำ และไม่ควรทำ ดังที่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วุฒิศักดิ์ พิศสุวรรณ ได้ให้สัมภาษณ์ไว้ว่า

“ต้องจัดทำคู่มือ คู่มือที่แบ่งเป็นสองฝั่ง do and don't ซึ่งใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย ว่าสิ่งไหนควรทำและสิ่งไหนไม่ควรทำ ไม่ใช่แบบที่เป็นทางการ ซึ่งเริ่มต้นด้วยระเบียบที่ 1 ประมาณนั้น ครูจะเข้าใจยาก ภาษาเป็นทางการ บางคนก็ไม่อยากอ่าน ทำแบบง่าย ๆ สิ่งที่ต้องทำและไม่ควรทำขึ้นมาพร้อมทั้งยกตัวอย่าง แต่อย่าให้ครูรู้สึกว่าเขากำลังโดนตำหนิ ยกเป็นกรณีไป ครูก็จะเห็นภาพชัดเจนขึ้น”

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วุฒิศักดิ์ พิศสุวรรณ

3. ข้อเสนอแนะในการแก้ปัญหาในการตรึงระดับด้วยวิธีการสนทนา

สำหรับการตรึงระดับด้วยวิธีการสนทนานั้นปัญหาที่พบคือ การบริหารเวลาของทางโรงเรียน เช่น กิจกรรมหน้าเสาธงในตอนเช้าที่มากเกินไป จนล่วงเลยมายังเวลาที่ต้องตรึงระดับนักเรียน ภาระงานของครูมูร็อบบีย์ ซึ่งส่งผลให้การตรึงระดับด้วยวิธีการสนทนาโดยการใช้วิธีการทำฮาลาเกาะไม่สามารถดำเนินไปได้ตามเวลาที่ได้กำหนดเนื้อหาที่ใช้ในการตรึงระดับนักเรียนด้วยวิธีการดังกล่าวไม่ครบถ้วนตามหลักสูตรที่ได้วางไว้ การหาเวลาในการตรึงระดับด้วยวิธีการสนทนาโดยการใช้วิธีการทำฮาลาเกาะสำหรับนักเรียนที่ทำ

หน้าที่เป็นมูร้อบปีย์ให้แก่รุ่นน้อง วิธีการที่ไม่หลากหลายในการตรปียะสุ ซึ่งส่งผลให้นักเรียนรู้สึกเบื่อหน่าย ตลอดจนวิธีการตรปียะสุที่ไม่เหมาะสมในความรูสึกของผู้ถูกตรปียะสุ ผู้ทรงคุณวุฒิได้เสนอแนะวิธีการดังต่อไปนี้

3.1 สำหรับความล่าช้าในการจัดกิจกรรมหน้าเสาธงและทำให้เสียเวลาในคาบเรียนที่ต้องตรปียะสุนักเรียนนั้น ผู้ทรงคุณวุฒิได้เสนอแนะว่า ควรมอบหมายให้นักเรียนเป็นผู้ดูแลกิจกรรมหน้าเสาธงแทนที่จะใช้ครู เพราะบางครั้งครูก็จะหละหลวมในเรื่องของเวลา เพราะสามารถพูดไปได้เรื่อย ๆ ในขณะที่การให้นักเรียนรับผิดชอบ นอกจากจะทำให้เวลาของการดำเนินกิจกรรมเป็นไปตามที่โรงเรียนได้กำหนดไว้แล้ว ยังเป็นการสร้างภาวะผู้นำและฝึกในเรื่องของการบริหารจัดการเวลาอีกด้วย ดังการตอบสัมภาษณ์ของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จารุวัจน์ สองเมือง ที่ได้กล่าวไว้ว่า

“กิจกรรมหน้าเสาธงเป็นหน้าที่ของใคร ซึ่งแนวคิดที่ว่ากิจกรรมหน้าเสาธงเป็นหน้าที่ของครูเป็นวิธีการที่ล้าสมัย ความจริงแล้วควรมอบหมายให้นักเรียนจัดการ เพราะครูมีเวลาในการพูดและพบปะนักเรียนตั้งมากมาย ทำไมจะต้องจำกัดว่าต้องเป็นหน้าเสาธง ทำไมไม่ให้นักเรียนเป็นผู้รับผิดชอบ ซึ่งเป็นการสร้างภาวะผู้นำให้แก่เด็กนักเรียนไปด้วย อาจเป็นการฝึกนักเรียนชั้นม. 6 ให้ดูแลรุ่นน้อง และสร้างผู้นำขึ้นมาในการรับผิดชอบส่วนนี้ ส่วนครูหากมีเรื่องที่ต้องสื่อสารกับนักเรียนในช่วงกิจกรรมหน้าเสาธงจริง ๆ ก็สามารถฝากนักเรียนได้เลย ซึ่งนักเรียนก็จะสามารถรักษาเวลาในส่วนนี้ได้ดีกว่าครู การที่ครูต้องมาพูดกับนักเรียน บางโรงเรียนก็เหมือนกับบ่น ก็จะทำลายบรรยากาศการเรียนตั้งแต่เช้า ทำให้นักเรียนไม่อยากเรียน”

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จารุวัจน์ สองเมือง

3.2 ปัญหาเรื่องภาระงานของมูร้อบปีย์ที่ต้องรับงานซ้ำซ้อน และต้องละทิ้งงานการตรปียะสุนักเรียน ในกรณีนี้ผู้ทรงคุณวุฒิได้เสนอแนะว่า ควรจัดคาบสอนให้แก่ครู ที่ต้องรับผิดชอบงานหลายอย่างให้น้อยลง เพื่อที่ครูจะได้มีเวลาในการปฏิบัติงานอื่นมากขึ้น และหากทางโรงเรียนได้ดำเนินการลดคาบสอนแล้วแต่ครูยังมีงานที่ทำให้ไม่สามารถเข้าสอนได้ สำหรับกรณีนี้รู้กำหนดการล่วงหน้า ควรจัดการสอนแบบ Go Teaching. โดยมีการมอบหมายงาน และให้ครูในกลุ่มสาระเดียวกันช่วยกันดูแลนักเรียนสร้างแหล่งเรียนรู้ให้แก่เด็กนักเรียนเพื่อค้นคว้าข้อมูล ค้นหาวิธีการฝึกให้นักเรียนได้ค้นคว้าในขณะที่ครูไม่อยู่ดังคำสัมภาษณ์ของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จารุวัจน์ สองเมือง

“ครูที่รับผิดชอบงานอื่น ๆ ไม่ควรมีคาบสอนมาก แต่หากมีคาบสอนและต้องมีภาระงานกะทันหัน ก็ควรจัดการสอนแบบ Go Teaching. ก็คือ มีการมอบหมายงาน และให้ครูในสาระ

เดียวกันช่วยดูแล สร้างแหล่งเรียนรู้ให้กับนักเรียน มีแหล่งเรียนรู้ ให้แก่นักเรียน ครูต้องรู้จักที่จะใช้สื่อและมีวิธีการที่ฝึกให้นักเรียน ต้องค้นคว้าขณะที่ครูไม่อยู่ หากตัวจริง ๆ แบบไม่รู้ล่วงหน้าเลย ก็สั่งงาน ในตอนที่รู้ปรับเปลี่ยนวิธีคิดเกี่ยวกับการสอนที่ว่า ทุก อย่างในการเรียนรู้ของนักเรียนต้องได้รับการถ่ายทอดจากครู ถ้า คิดแบบนี้แสดงว่า นักเรียนยังไม่เป็น Child Center.”

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จาร์วจัน ส่องเมือง

3.3 วิธีแก้ปัญหาเรื่องเวลาที่ไม่เพียงพอในการตรึงปียะสุให้ครบตาม หลักสูตร ผู้ทรงคุณวุฒิได้เสนอแนะวิธีแก้ปัญหาไว้ว่า ควรปรับในเรื่องของตารางเวลา ในการตรึงปียะสุนักเรียน โดยใช้ช่วงเวลาอื่นที่อาจอยู่นอกเวลาเรียน เพราะนักเรียนที่หาดใหญ่ วิทยาการเป็นนักเรียนประจำ ก็ควรปรับเปลี่ยนให้มาอยู่นอกเวลาบ้าง ดังที่ผู้ช่วย ศาสตราจารย์ ดร.วุฒิศักดิ์ พิศสุวรรณ ได้ให้สัมภาษณ์ไว้ว่า

“การที่นักเรียนอยู่ประจำที่โรงเรียนทั้งหมด ก็น่าจะปรับเวลาไปใช้ ในช่วงเวลาอื่นที่นอกเหนือจากเวลาเรียนบ้างและอาจจะเปลี่ยนสถานที่จาก การตรึงปียะสุอยู่แต่ในห้องเรียนหรือในโรงเรียน เป็นในหอพัก ซึ่งอาจจะให้ ความรู้สึกที่เป็นบ้านกับนักเรียนมากกว่า นักเรียนอาจจะสวมชุดลำลอง ไม่ใช่ชุดนักเรียนและเป็นการเปลี่ยนบรรยากาศ ซึ่งอาจจะกระตุ้นการเรียนรู้ ของนักเรียนได้ในอีกทางหนึ่ง”

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วุฒิศักดิ์ พิศสุวรรณ

นอกจากนี้ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วุฒิศักดิ์ พิศสุวรรณ ได้กล่าว อีกว่า โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาการ เป็นโรงเรียนที่ใช้หลักสูตรบูรณาการ ทุกวิชาก็บูรณา การอิสลาม โรงเรียนก็ควรมีเวลาเรียนมากกว่าที่อื่น ๆ หากยังมีเวลาไม่พอโรงเรียนก็ควร จะทบทวนหลักสูตรใหม่เพื่อให้หลักสูตรมีความกระชับมากขึ้น โดยการลดเนื้อหาวิชาที่ไม่ มีความจำเป็นสำหรับนักเรียน ซึ่งคำสัมภาษณ์ของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วุฒิศักดิ์ พิศสุวรรณ สอดคล้องกับ ดร.วิสุทธิ บิลลาเต๊ะ ที่ได้กล่าวไว้ว่า

“โรงเรียนควรเลือกวิชาที่ไม่จำเป็นออกให้นักเรียนได้เรียน ในวิชาที่จำเป็นสำหรับช่วงวัยและการต่อยอดของเขา หรือวิชาไหน ที่ซ้ำซ้อนกัน ก็นำมาผนวกให้มาเป็นวิชาเดียวกัน เพื่อ ประหยัดเวลาของนักเรียน และสอดคล้องกับความเป็นโรงเรียนที่ ใช้หลักสูตรบูรณาการ”

ดร.วิสุทธิ บิลลาเต๊ะ

4. ข้อเสนอแนะในการแก้ปัญหาในการตรึงปียะสุดด้วยวิธีการฝึกฝนแบบค่อยเป็นค่อยไปจนเกิดความเคยชิน

สำหรับปัญหาในการตรึงปียะสุดด้วยวิธีการฝึกฝนแบบค่อยเป็นค่อยไปจนเกิดความเคยชิน ก็คือพฤติกรรมของครูผู้รอบปีขณะที่ฝึกนักเรียน ซึ่งไม่ได้มีส่วนร่วมในการปฏิบัติร่วมกับนักเรียนและปัญหาเรื่องพื้นฐานเดิมในความเข้าใจสละมของนักเรียน ที่ไม่มี หรือมีไม่เท่ากัน ผู้ปกครองที่ยังไม่ยอมรับการเปลี่ยนแปลงของนักเรียนหลังจากการได้รับการตรึงปียะสุด ผู้ทรงคุณวุฒิได้เสนอแนะวิธีแก้ปัญหาดังต่อไปนี้

4.1 เรื่องของพฤติกรรมของครู เป็นปัญหาเกี่ยวกับการเป็นแบบอย่างของครู ซึ่งก็สามารถใช้วิธีการสร้างคุณภาพครู ด้วยวิธีการที่ได้เสนอไปแล้วในปัญหาก่อนหน้าก็คือการปรับและพัฒนาครูในเรื่องของการวางตัวให้เป็นแบบอย่างที่ดี

4.2 ปัญหาเรื่องพื้นฐานเดิมในความเข้าใจสละมของนักเรียน ที่ไม่มี หรือมีไม่เท่ากัน ผู้ทรงคุณวุฒิได้เสนอแนะวิธีแก้ปัญหาวัวว่า หากในกรณีทีโรงเรียนคัดเลือกนักเรียนที่เข้ามาเรียน โดยมุ่งหมายนักเรียนทีมีความรู้ในระดับเดียวกัน ก็ควรตรวจสอบวิธีการคัดเลือกนักเรียนว่าเครื่องมือที่ใช้ในการคัดเลือกนักเรียนเข้าเรียนสามารถคัดนักเรียนได้ตามเป้าหมายทีโรงเรียน

4.3 ผู้ปกครองที่ยังไม่ยอมรับการเปลี่ยนแปลงของนักเรียนหลังจากการได้รับการตรึงปียะสุด ผู้ทรงคุณวุฒิได้เสนอแนะวิธีแก้ปัญหาวัวว่า โรงเรียนควรทำ ความเข้าใจกับผู้ปกครองให้ชัดเจน ถึงจุดมุ่งหมายของโรงเรียน และสิ่งทีโรงเรียนจะตรึงปียะสุดนักเรียน โดยมุ่งหวังการปฏิบัติให้เป็นไปในทิศทางใด เช่น การแต่งกาย มุ่งหวังในระดับใด มารยาทนักเรียน คาดหวังว่านักเรียนจะปฏิบัติอย่างไร และทำสัญญา กับผู้ปกครองให้เป็นลายลักษณ์อักษรให้รับทราบถึงสิ่งทีโรงเรียนจะตรึงปียะสุดนักเรียน

5. ข้อเสนอแนะในการแก้ปัญหาในการตรึงปียะสุดด้วยวิธีการลงโทษ

ปัญหาในการตรึงปียะสุดด้วยวิธีการลงโทษปัญหาทีพบคือ ความสม่าเสมอในการลงโทษของครู ซึ่งนักเรียนพบว่า ครูยังไม่สม่าเสมอในการลงโทษ บางครั้งนักเรียนรู้สึกว้าครูลำเอียง เข้าข้างนักเรียนบางกลุ่ม ซึ่งในกรณีนี้ผู้ทรงคุณวุฒิได้กล่าวในทิศทางเดียวกันว้า ปัญหานี้เกิดจากพฤติกรรมของครูทีนักเรียนดูเป็นแบบอย่าง และครูปฏิบัติตนไม่เหมาะสม ควรค่าแก่การเป็นแบบอย่างที่ดี ทำให้นักเรียนไม่ไว้วางใจในการปฏิบัติของครู ผู้ทรงคุณวุฒิจึงมีความเห็นและตอบแบบสัมภาษณ์ไปในทิศทางเดียวกันว้า ควรฝึกและพัฒนาครูด้วยการส่งเสริมให้ครูเรียนรู้และปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดี ดังคำสัมภาษณ์ของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วุฒิศักดิ์ พิศสุวรรณ ทีได้กล่าวว้า

“เชื่อว่าระเบียบและวิธีการตรึงปียะสุดในโรงเรียน หาดใหญ่วิทยาคารนั้นดีอยู่แล้ว เพียงแต่มีปัญหาในส่วนของผู้ปฏิบัติ บางส่วนซึ่งเป็นส่วนน้อยตามทีผู้วิจัยได้กล่าวมา ควรตรวจสอบวิธีการปฏิบัติ และจัดทำเครื่องมือตรวจสอบ ติดตาม และประเมินผลการ

ดำเนินงานของครู พร้อมทั้งให้คำแนะนำให้ตรงจุดที่มีปัญหาและป้องกัน ซึ่งก็เป็นประเด็นเดียวกับการพัฒนาครูในด้านการเป็นแบบอย่างที่ดี ก็คือ การจัดทำคู่มือ do and don't ให้ครูทราบว่าสิ่งไหนควร และสิ่งไหนไม่ควร เก็บสิ่งที่ควร และไม่ควรทำที่ได้ทราบในแต่ละปีไปเรื่อย ๆ ก็จะได้เป็น ข้อมูลที่มากขึ้นในการแนะนำครู”

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วุฒิศักดิ์ พิศสุวรรณ

ซึ่งจากปัญหาทั้งหมดข้างต้นนั้น ส่วนใหญ่ แสดงให้เห็นถึงความไม่พร้อม สองประการ ก็คือ ความไม่พร้อมของผู้ปฏิบัติ และความไม่พร้อมของการติดตาม ตรวจสอบ โดยผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นไปในทิศทางเดียวกันว่า ควรเพิ่มในส่วนของการ สร้างความพร้อมของผู้ปฏิบัติ โดยอาจมีการตรึงปีละเช่นเดียวกับนักเรียน และเพิ่มใน กระบวนการติดตาม ตรวจสอบและประเมินผลให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

Prince of Songkla University
Pattani Campus